

ONS ZUIDEN PANORAMA

1 APRIL 1937 — No. 13

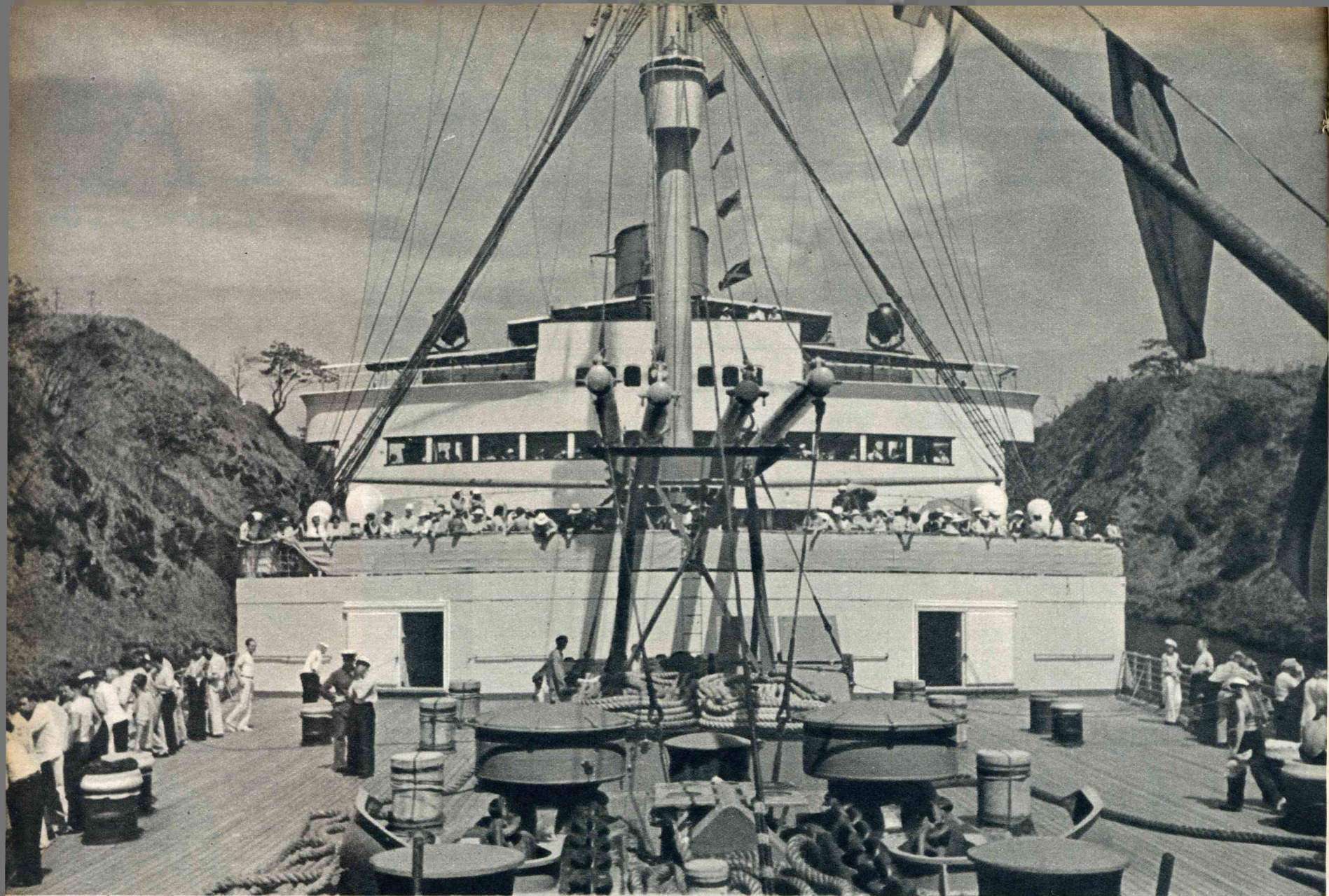
LOSSE NUMMERS 15 CENT

LAWSON
WOOD

OPA ALS TRAINER

LEES HET ARTIKEL: DE TITANIC VERGAAN!

Schip in de Culebra-geulen, de engste gedeelten van het Panamakanaal, waar ook de meeste grondafschuivingen plaats vinden.

HET PANAMAKANAAL

Zoals alle groote kanalen heeft ook het Panamakanaal zijn bewogen voor-geschiedenis en dateert 't denk-beeld ervan reeds uit de grijze oudheid.

Het plan om het Suezkanaal te bouwen bijvoorbeeld werd reeds opgevat door Ramses II, terwijl ook Necho (600 v. Chr.) met het graven ervan is bezig geweest. Toch werd het 1869 voor-dat 't moderne, door De Lesseps gebouwde Suez-

HET GROOTSTE LANDENGTEKANAAL TER WERELD

kanaal geopend kon worden.

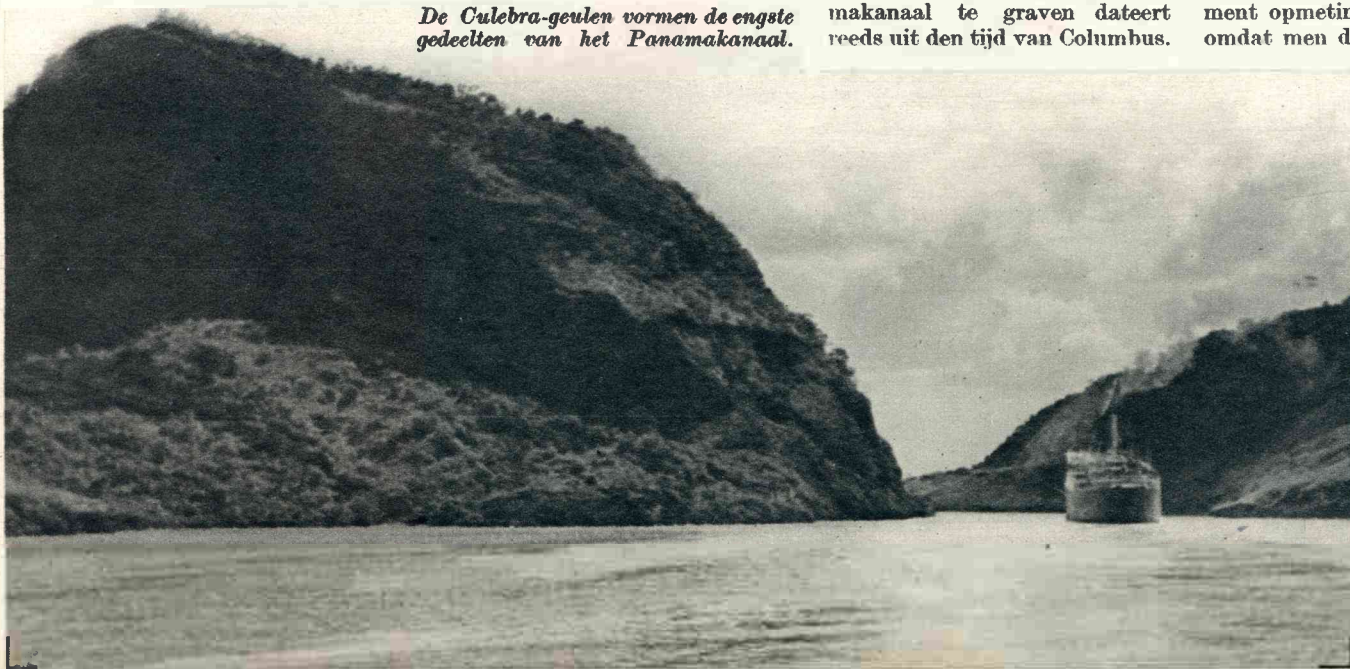
Keizer Nero droomde reeds van een kanaal van Morea naar het Grieksche vasteland, dwars door de historische rotsen van de landengte van Corinthe heen. Nero nam de uitvoering van deze doorbraak ook werkelijk ter hand, maar moest 't plan na een moeizamen arbeid laten steken en eerst in 1893 kwam dit slechts zes en een halven kilometer lange kanaal gereed!

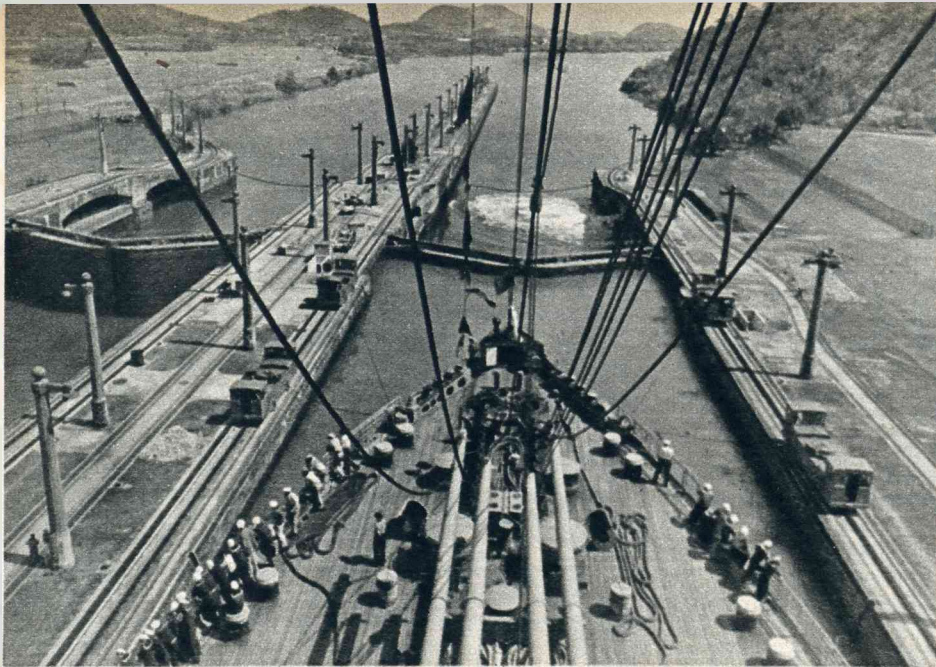
Het denkbeeld om het Panamakanaal te graven dateert reeds uit den tijd van Columbus.

Toen deze wereldberoemde ontdekkingsreiziger de Atlantische wateren doorkruiste was hij eigenlijk op zoek naar een westelijke doorvaart van Europa naar China. Het was met den grootsten tegenzin en slechts na velen, zwaren arbeid, dat de ontdekkingsreizigers, die Columbus volgden, moesten erkennen dat het Amerikaansche vasteland een ondoorkomelijke hindernis vormde voor een kortere route, zooals zij meenden, naar China. Het denkbeeld om een kanaal door deze hindernis te bouwen werd in 1550 voor 't eerst gepubliceerd door den Portugeeschen zeevaarder Antonio Galvano. Het is wel opmerkelijk, dat hij Tehuantepec, Nicaragua of Panama als de meest geschikte punten aanwees. In 1551 legde de Spaansche geschiedvorschcr F. L. de Gomara aan Philips II een plan voor om 't kanaal te bouwen, doch 't werd afgewezen door het Spaansche gouvernement.

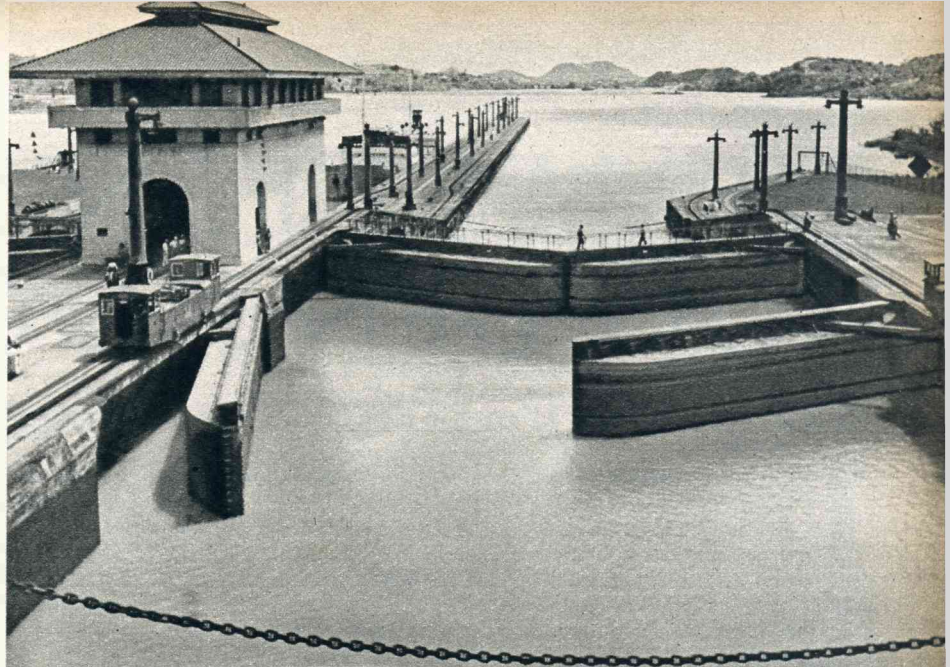
Met uitzondering van William Paterson, die in 1698 opnieuw een bouwplan ontwierp, hield zich vóór 1771 niemand met 't graven van 't landengtekanaal bezig. In 1771 liet 't Spaansche gouvernement opmetingen verrichten in Tehuantepec, maar omdat men daar op te groote bodem-moeilijkheden stuitte, brak men deze opmetingen af en liet de blikken vallen op Nicaragua. Politieke verwickelingen in Europa deden Spanje echter van verdere plannen afzien en eerst na 1823, toen de republieken van Centraal-Amerika hun onafhankelijkheid hadden behaald, kregen de kanaalplannen een algemeen groeiende interesse. Aanhoudend werden van verschillende kanten pogingen in 't werk gesteld de concessies tot 't bouwen van 't landengte-kanaal te verkrijgen, doch deze pogingen stuitten meestal op politieke bezwaren af, totdat de Vereenigde Staten zich ervoor begonnen te interesseeren. Achter de schermen werd een breed politiek spel gespeeld. Panama en Nicaragua streden beide om 't voorrecht het kanaal door hun grondgebied te krijgen en de strijd werd alle mogelijke middelen ge-

De Culebra-geulen vormen de engste gedeelten van het Panamakanaal.

Tijdens het wachten in de sluizen. Op de damwanden ziet men de elektrische locomotieven, die de schepen door de sluizen trekken.

Gezicht op een der geweldige sluizen. In het geheel liggen er zes paar van deze sluizen in het Panamakanaal.

Engeland, dat de maritieme beteekenis van 't kanaal in oorlogstijd niet onderschatte, mengde zich van meet af aan in 't spel en wist gedaan te krijgen, dat in 1850 de Clayton-Bulwer-overeenkomst tot stand kwam, waarin de Vereenigde Staten garandeerden, dat 't kanaal, hetzij het door Nicaragua, hetzij door Panama gelegd werd, een neutraal vaarwater zou zijn, door schepen van iedere nationaliteit te bevaren.

Intusschen werd er door de ingenieurs een verwoede strijd gevoerd over 't probleem of het kanaal al of niet van sluizen moest worden voorzien.

In 1879 werd te Parijs onder leiding van De Lesseps, den bouwer van 't Suezkanaal, een internationaal congres belegd, waaraan gedelegeerden van Engeland, Duitschland, de Vereenigde Staten, maar voornamelijk Frankrijk deelnamen. Na een zitting van twee weken sprak het congres zich uit voor een sluizen-kanaal, terwijl Panama als de meest geschikte streek gekozen werd. Men richtte de Panamakanaal-Compagnie op, waarvan De Lesseps president werd. Deze raamde de bouwkosten op 658.000.000 francs en berekende dat men voor de uitvoering ervan acht jaren zou noodig hebben.

In 1881 begon men met de werkzaamheden, maar spoedig bleek dat men de moeilijkheden had onderschat; men kreeg gebrek aan geld, er werd geknoeid met de aandelen, hetgeen leidde tot 't beruchte Panama-proces, het grootste financieele schandaal, dat men ooit gekend had. Behalve financieele knoeierijen kwamen er ook politieke schandalen aan 't licht en De Lesseps moest 't werk staken en zag den roem, dien hij met 't bouwen van 't Suezkanaal behaald had, als sneeuw voor de zon smelten.

De verwikkelingen en de strijd tusschen de verschillende belanghebbenden begonnen nu weer opnieuw, met 'n eindelooze opeenvolgende reeks van nieuwe maatschappijen en nieuwe conferenties, totdat de Vereenigde Staten in 1904 resoluut ingrepen en de Panamakanaalplannen afmaakten.

In 1903 had Panama zich na een revolutie onafhankelijk gemaakt en verleende de Vereenigde Staten de bouwconcessies en tevens de soevereiniteit over een strook grondgebied aan weerszijden van het kanaal. De plannen werden geheel gewijzigd, er werd een goede gezondheidsdienst georganiseerd, daar De Lesseps geweldig met moeraskoorts en groote sterfte onder de arbeiders had te kampen gehad. In 1907 werd het werk met groote energie

aangepakt en het kwam in 1914 onder leiding van generaal-majoor Goethals klaar.

Het Panamakanaal, nog steeds het grootste landengtekanaal ter wereld, is van kust tot kust ongeveer 65 km. lang. Het loopt niet, zooals algemeen wordt aangenomen, van Oost naar West in rechte lijn door de lengte heen, maar het strekt zich van de Limon-baai eerst in Zuidelijke richting uit tot aan de Gatun-sluizen en loopt vandaar in Zuid-Oostelijke richting naar de Panama-baai aan de Pacific-zijde.

Er liggen zes paar sluizen in het kanaal. Zij zijn alle dubbel en de sluiskamers waren in den tijd, dat zij werden gebouwd, de grootste der wereld, namelijk 335 meter lang en 37 meter breed binnenmaats (de in 1929 te IJmuiden gereed gekomen ingangssluis van 't Noordzeekanaal is binnenmaats 437 meter lang en 55 meter breed). De sluiskamers van 't Panamakanaal kunnen in ongeveer vijftien minuten worden gevuld of geleegd. De schepen mogen niet op eigen kracht door de sluizen varen, maar moeten zich laten sleepen door de elektrische locomotieven, die op speciale rails over de damwanden loopen. De elektrische energie voor deze locomotieven, voor 't openen en sluiten der sluisdeuren en voor alle verdere accommodaties langs de geheele lengte van het kanaal wordt geleverd door de groote elektrische centrale, die bij den Gatunstuwdam, het hoogste punt van 't kanaal, is gebouwd.

Het kanaal wordt langs de geheele lengte door Amerikaansche ambtenaren gecontroleerd en bewaakt. Het is 'n militaire zone en niemand mag zich daar zonder speciale vergunning vestigen of ophouden.

Aan de beide zee-ingangen van 't Panamakanaal zijn sterke fortificaties gebouwd, terwijl ook de sluizen door speciale troepen dag en nacht bewaakt worden. De totale militaire „bezetting” van 't Panamakanaal bedraagt 10.000 manschappen!

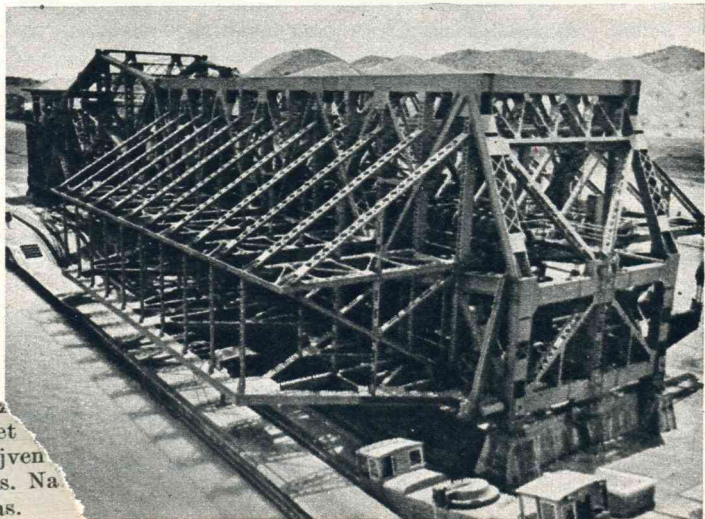
De bouw van het Panamakanaal heeft de Vereenigde Staten ongeveer 910.000.000

gulden gekost. De opbrengst er van bleef lang beneden de verwachtingen, hoewel den laatsten tijd daarin verandering is gekomen en 't Panamakanaal nu even druk bevaren wordt als 't Suezkanaal.

Enkele vooruitstrevende Amerikanen meenden zelfs ernstig, dat een vergroting van 't Panamakanaal onder 't oog moest worden gezien, alsmede de bouw van nog meer sluizen en de voorziening van nog meer watertoevoer.

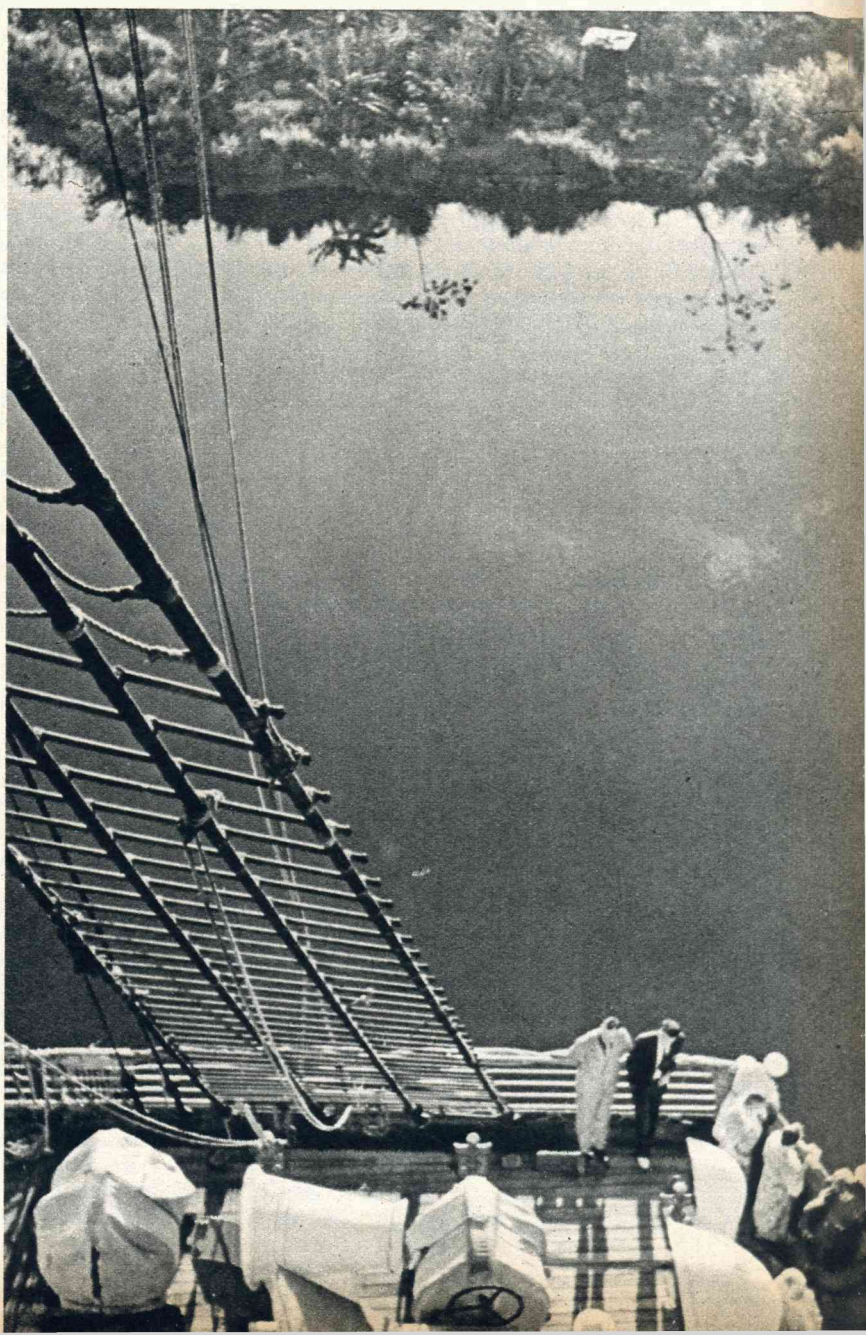
De regeering der Vereenigde Staten heeft goedgevonden, dat een commissie 't vroegere ontwerp van 'n landengtekanaal door Nicaragua als 'n nieuwe verbinding tusschen den Stillen en den Atlantischen Oceaan in studie zou nemen, daar 'n vergroting van 't Panamakanaal op enorme moeilijkheden en reusachtige uitgaven zou stuiten.

Maar alvorens dit plan tot werkelijkheid gaat worden, zal er nog heel wat water door... 't Panamakanaal gaan!

Een der reserve-sluisdeuren.

Rechts: Onhoorbaar glijdt het schip door 't spiegelgladde water van het kanaal.

ER VALT EEN STER UIT DEN HOOGE

door Mortimer Heurter

De zittingszaal van een Londenschen politierechter is wel de laatste plaats waar men een liefdesidylle zou verwachten. Liefdesdrama's zijn er schering en inslag, maar de tuinen van Eros zoekt men niet in Bow Street. Toch was het daar, onder het strenge oog van den politierechter, dat Tommy Olivier op het eerste gezicht verliefd werd op Mary Stone. Ik denk dat Amor den vuilen mist niet kon verdragen, die dien morgen Londen toedekte en zijn toevlucht zocht in het groote gebouw, waar hij juist dat aardige meisje binnen zag brengen. In ieder geval woonde hij de zitting bij, want zijn onzichtbare aanwezigheid werd zelfs opgemerkt door de heeren achter de groene tafel.

Mr. Henley opende de zitting dien morgen met de gebruikelijke fomule. „De zitting van den politierechter is geopend. De eerste zaak?”

„Klacht tegen Mary Stone, beschuldigd van bedelarij,” kreeg hij prompt ten antwoord.

Mr. Henley vestigde een onderzoekenden blik op het meisje, dat voor hem werd geleid. Mary Stone was niet ouder dan achttien jaar, knap en welgevormd en zoo op het oog geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Evenmin zag ze eruit, of ze in zeven slooten tegelijk zou loopen.

„Beken je, meisje?” vroeg mr. Henley streng.

In de roerlooze meisjesgestalte kwam leven. „Néén!” klonk het bits. „Die agent liegt. Ik heb gevent en niet gebedeld. En Maandag kan ik weer op de fabriek terecht.”

Het verband tusschen die laatste mededeeling en de zaak waarvoor zij terecht stond, was voor elken ingewijde duidelijk. Het beteekende: U hoeft niet bang te zijn, dat ik het nog eens zal doen en zie het dus voor dezen keer maar door de vingers. Maar ervaren rechters hebben weinig vertrouwen in dergelijke wissels op de toekomst en mr. Henley was grijs geworden achter die groene tafel.

„Venten zonder vergunning is verboden en wordt beschouwd als bedelarij,” hernam hij ongevoelig. „Ik veroordeel Mary Stone tot twintig shilling boete, te vervangen door acht dagen verplichten arbeid in het werkhuis. Kan je die boete nu betalen?”

Mary Stone schudde verslagen het hoofd. En juist wilde de politierechter een vonnis tekenen voor het werkhuis, toen er plotseling een stem door de zaal klonk.

„Meneer de rechter, ik betaal die boete.”

Mr. Henley keek verrast op. Hij zag een flinken jongeman door de zaal komen, gekleed in de uniform van matroos tweede klas van Zijner Majesteits Onderzeedienst.

„Wie ben je en hoe kom je hier?” vroeg hij.

„M'n naam is Tommy Olivier en ik ben getuige in een andere zaak,” kreeg hij ten antwoord.

„En u betaalt de boete? Ken je dit meisje dan?”

„Nooit eerder gezien, maar toch betaal ik,” zei Tommy en hij deponeerde een biljet van een pond op de groene tafel. Toen glimlachte mr. Henley en de heeren aan de perstafel en de getuigen glimlachten mee. Amor op de politiezitting....

„Het is in orde, je kunt gaan,” zei hij tegen Mary Stone. En Mary ging en wierp Tommy in het voorbijgaan een schitterenden blik toe, die haar nog mooier deed schijnen dan zij reeds was. Toen Tommy een half uur later buiten kwam, stond zij op hem te wachten.

„Dat was erg aardig van je, Tom,” zei ze dankbaar. „Ik zal je die twintig shilling eerlijk teruggeven. Het is heusch waar: Maandag kan ik weer op de fabriek terecht. Ik ben twee maanden zonder betrekking geweest, zie je, en al dien tijd heb ik me weten te redden met bloemenventen. Maar gistermiddag was ik zuur. Als ik dien klabak nog eens tegenkom....”

Zij sprak een taal, die Tommy verstond. Ook zijn wieg had in een krot in East End gestaan, al wilde hij dit liever niet weten. Want hij was bezeten van een vurigen drang naar hoogerop en bij dat streven paste zoo'n afkomst niet.

Zoo kwamen die twee met elkander in kennis. Het was een liefde op het eerste gezicht. Een liefde, die

bij hem bijna zoo sterk was als zijn eierzucht. Bijna — want zijn toekomst ging hem in de eerste plaats aan het hart.

Toen zij elkander drie maanden kenden, sprak hij er haar over. „Ik ga binnenkort voor twee jaar naar Singapore, Mary. Als ik terugkom heb ik de strepen verdiend.”

„En dan trouwen we, hè Tommy?” vleide ze.

„Ja, dan gaan we trouwen,” beaamde hij. „Als jij tenminste....”

Met een gebaar vulde hij aan wat aan zijn woorden ontbrak. Mary keek hem recht in de oogen. „Twee jaar is een lange tijd, maar je hoeft niet bang te zijn, Tommy,” zei ze trouwhartig.

Een maand later vertrok hij naar Indië. Den nacht tevoren had zij gehuild, maar bij het afscheid hield zij zich dapper.

„Die twee jaren zijn zóó om,” bemoedigde zij meer zichzelf dan hem. Want Tommy had geen troost of bemoediging nodig. Zijn eierzucht was hem allang vooruitgesneld naar de verre gewesten, die zulke goede kansen beloofden op een snelle bevordering.

Die twee jaren gingen voorbij. Mary telde de laatste maanden bij dagen en de laatste weken bij uren af. Toen bevond zij zich op een morgen weer aan den steiger, waar zij afscheid van elkander hadden genomen. In die twee jaren was zij volwassen en nog knapper geworden, zoodat zij overal opviel.

Tommy had ook een heele verandering ondergaan. Hij was vertrokken als matroos en keerde terug als adspirant-onderofficier. Zijn optreden was zelfbewuster geworden en hij had zich keurige manieren aangeleerd.

„Je bent mijn Tommy toch nog, hè?” vleide zij, toen ze eindelijk samen waren.

„Natuurlijk,” lachte hij, terwijl hij haar met welgevallen opnam. „Hoor eens,” ging hij luchtig voort, „als we samen zijn heb ik er niets op tegen, maar als we soms eens in gezelschap komen moet je me maar Tom noemen. Dat Tommy klinkt zoo kinderachtig, vind je niet?”

Hij bedoelde dat het naar het „slang” klonk van East End, maar dat zei hij niet. Toch voelde Mary het zoo. Het was een terechtwijzing. En het bleef niet bij die eene terechtwijzing. Er was een marinebal voor de onderofficiëren en adspiranten met hun dames en volgens gebruik waren er ook eenige officieren aanwezig. Mary had een prachtige jurk van Tom gekregen en zij trok aller aandacht, toen zij aan zijn arm in de balzaal verscheen.

Tom was trotsch op haar en hij groeide hóóg boven zijn eigen zelfbewustzijn uit, toen zijn commandant hem kwam vragen, of hij met Mary het bal mocht openen. Zijn gezicht straalde, maar toen hij onder het dansen hoorde hoe Mary antwoordde op de complimentjes waarmee de commandant haar vereerde, begon het te betrekken.

„Je moet wat beter op je woorden letten,” bracht hij haar op een meesterachtigen toon onder het oog. Het is niet „nei”, maar „neen”. En echte ladies lachen niet zoo luidruchtig. En je moet ook niet net doen, of je niets gewend bent. Niemand hoeft te weten, dat je uit East End komt. Ik zag den commandant lachen om sommige uitdrukkingen van je....”

Het huilen stond Mary nader dan het lachen. Zij was dien toon niet van hem gewend. Maar het ergste vond zij, dat hij een reden had om zich voor haar te schamen.

„Ik zal mijn best doen, Tommy,” beloofde ze met een benepen stem. Toen was alles weer goed.

Intusschen verstreek Tom's verlof. Hij moest terug naar zijn schip, dat in Portsmouth lag. In al die weken had hij met geen woord over de toekomst gerept. En Mary voorvoelde een teleurstelling en durfde er niet naar vragen. De laatste dagen van zijn verlof was Tom wat onrustig. Zij vreesde dat het nu komen zou, waarvoor zij hem al herhaaldelijk met bange verwachting naar de oogen had gezien.

En inderdaad kwam het. „Lieve! ik heb lang nagedacht wat nu het beste voor me is,” begon hij den laatsten avond onzeker, nadat hij minutenlang

gezwegen had. „De bevordering bij den gewonen dienst gaat heel langzaam, maar als ik naar den Marinevliegdiens overga, kom ik veel vlugger waar ik zijn wil.”

Mary hield haar adem in. „Waarom zeg je me dat?” vroeg ze. „Ik heb er geen verstand van — dat moet je toch zélf weten.”

„Jawel,” zei Tom luchtig, „maar er komt 'n „maar” bij. Voor de opleiding zal ik weer voor vier jaar naar Indië moeten.”

Zij schrok er van. Die twee jaren waren haar al zoo lang gevallen. En nu nog eens vier....

„Zou je je niet met een klein beetje minder tevreden kunnen stellen, Tommy?” vroeg zij smeekend, terwijl zij haar best deed een paar lastige tranen terug te dringen.

Maar Tom schudde zijn hoofd. Hij had het plan allang in zijn hoofd. Zoo spoedig mogelijk naar de hoogst bereikbare sport van de ladder — misschien, als de fortuin hem héél gunstig was, nog eens officier....

Hij nam allebei haar handen. Toen schilderde hij haar het visioen voor van zijn droomen. Over vier jaar vliegenier — door de gewone menschen met bijzondere onderscheiding bejegend — trouwen, een aardig villaatje in de nabijheid van de vliegbasis, een auto en een dienstbode. En als het geluk hem diende en hij het tot officier bracht, zou zij een échte lady zijn....

Zij wist dat hij zou bereiken wat hij wilde. En benauwd vroeg zij zich af, hoe zij zich gedragen moest als lady en hoe zij met een dienstbode om moest gaan. Veel liever bleef zij wie zij was — als zij alleen hem maar had. Maar zij was verstandig genoeg om te begrijpen, dat zij hem zijn eigen gang moest laten gaan. Alleen zag zij als tegen een berg tegen die vier jaren op.

Langzaam hief zij haar gezicht naar hem op. Er blonken twee tranen in haar oogen.

„Mijn Tommy, hè?” vroeg ze teeder, met zijn hoofd in haar handen.

„Altijd!” bezwoer hij geroerd. „En jij mijn vrouwtje?”

„Je hoeft nergens bang voor te zijn,” zei ze even trouwhartig als twee jaar geleden. En drie maanden later stond zij wéér aan den steiger en was de laatste die heenging.

Het was nu anders dan twee jaar geleden. Zij had een paar schrijnende ervaringen opgedaan en Tom héél goed begrepen. En zij wilde niet, dat hij over vier jaar opnieuw reden zou hebben zich in een of ander opzicht voor haar te schamen. Als hij dan beslist een lady van haar wou maken, dan zou ze zorgen, dat zij die plaats op de maatschappelijke ladder waardig was.

Het zaad van Tom's eierzucht begon wortel te schieten....

Een paar dagen later stond zij voor haar ouden schoolmeester van vroeger. Zij vertelde hem een geschiedenis, bloosde bij de ergste onwaarheden, en vroeg of hij wat voor haar kon doen, om „beschaving” aan te leeren. Twee weken later zat zij beschroomd in een schoolbank, temidden van andere volwassenen en met papier, potlood en een taalboek voor zich. Zij had zich voorgenomen niets aan Tom te schrijven van die avondlessen.

Dáár ving de weg aan, dien zij op wilde om 'n lady te worden. Driemaal in de week sloeg zij dien weg opnieuw in, door mist, sneeuw en regen. In haar bank zat zij diep over haar werk gebogen, met een frons van inspanning op haar voorhoofd en met haar tong tusschen de lippen geklemd.

Er verstreek maanden en er kwam een dag, dat zij zeeziek werd van haar eigen taalfouten, die zij in haar brieven aan Tom opzettelijk was blijven schrijven. Ook begon het haar moeite te kosten het slechte handschrift van vroeger te imiteeren. Zij schreef hem dus, dat zij 'n beetje les kreeg in schrijven en rekenen en Tom schreef wat geringschattend terug, dat hij er het beste van hoopte, maar dat het wel niet veel uit zou halen. Van dat oogenblik af nam zij zich voor haar ijver te verdubbelen. En aan het einde van den cursus kwam zij glansrijk door de opgaven, waaraan haar kennis getoetst werd.

Ongeveer tezelfder tijd begon het werk in de fabriek haar tegen te staan — de gesprekken van haar collega's, de complimentjes van den chef en het gevit van de hoofd-juffrouw. Zij wilde iets anders. En voor de tweede maal verscheen zij bij den schoolmeester. Aan hem dien zij tot haar raadsman verkozen had. Doewonder thans vertelde zij hem de ware geschiedenis. Tommy werkelijk eens officier werd.... er

werk aan de fabriek werd zoo neerdrakkend....

Het resultaat was, dat zij opnieuw in de schoolbanken plaatsnam. Figuurlijk gesproken tenminste, want nu kreeg zij een tafel en een stoel, temidden van een tiental andere jongelui. Driemaal in de week kreeg zij les in talen, machineschrijven en stenografie. En passant nam zij nog een cursus boekhouden mee. Halve nachten zat zij op en dat zij zoo mager werd, was voor een even groot deel te wijten aan haar ingespannen studie als aan de ontberingen, die zij zich oplegde om haar lessen te kunnen bekostigen.

In het begin van het derde jaar van Tom's verblijf in Singapore vielen er twee gewichtige dingen in haar leven voor. Tom schreef dat hij geslaagd was voor sergeant-waarnemer en nu voor zijn vliegbrevet ging studeeren. En zelf kwam zij door haar kantoor-examen heen. Zij schreef het hem echter niet — alles moest een verrassing blijven voor zijn terugkomst.

Toen begon zij te solliciteeren naar een betrekking op kantoor. Maandenlang deed zij het tevergeefs, zoodat zij bijna den moed zou hebben verloren. Met den dag begon het werk aan de fabriek haar meer tegen te staan. Doch eindelijk scheen het gelukszonnetje voor haar op te gaan. Zij solliciteerde naar een plaats als typiste op een theater-bureau en zij juichte van vreugde, toen zij een oproeping kreeg om zich voor te komen stellen. Misschien zou zij eindelijk slagen — hier was haar eerste kans.

Het was op een Meimorgen, dat zij zich op het kantoor aanmeldde.

„Voor mister Thorpe,” zei een bediende, die haar aan een ander overgaf.

Zij kwam in een luxueus kantoor, waar een heer van middelbaren leeftijd achter een schrijftafel zat. Het was mr. Thorpe, een bekende theateragent. Hij keek wat verrast toen zij binnenkwam, zooals de meeste mannen, die haar voor het eerst zagen.

Hij vroeg haar een en ander en bemerkte terstond, dat zij geen kantoorroutine had en dus ongeschikt was. Toch liet hij haar praten. Die heldere stem — dat volmaakte gezicht — die gestalte....

„Zing eens wat,” onderbrak hij haar plotseling.

„Zingen?” vroeg Mary verbaasd.

„Jawel,” zei Thorpe ongeduldig. „Het doet er niet toe wat....”

Zij slikte en zong haar meest geliefden lijddeun.

„If I were the only girl in the world

And you were the only boy....”

(Als ik het eenige meisje in de wereld was

En jij was de eenige jongen....)

Ze dacht erbij aan Tommy en Thorpe keek over de daken uit van Londen — ver weg en met een uitdrukking in zijn oogen, alsof hij een bekoorlijk visioen zag....

„Stop,” zei hij plotseling. „Danst u ook?”

„De laatste jaren niet meer,” zei ze, nog meer verbaasd.

Thorpe leunde achterover in zijn bureaustoel en trommelde met zijn vingers op het tafelblad. „Geeft niet, dat is te leeren. Het andere niet — dat hebt u al. Op mijn kantoor kan ik u niet gebruiken, maar ik wil een verbintenis met u aangaan voor een revuefilm. Voorloopig vijftig pond per maand, maar ik ben geen uitzuiger. Wilt u?”

Het duizelde haar een oogenblik. Toen kwam zij eensklaps tot zichzelf. „Ja, ik wil,” zei ze diep ademhalend. En met een gevoel van triomf bedacht ze wat Tommy ervan zeggen zou, als hij haar op de film zag....

Vanaf dien dag ging er een wondere, nooit vermoede wereld voor haar open. Een wereld vol van verrassingen, zoowel mooie als leelijke. Een wereld die haar vreugde schonk in haar werk en in haar vooruitzichten, maar ook veel teleurstellingen. Want Thorpe was niet gauw tevreden. Hij pakte haar stevig aan en liet haar werken tot zij erbij neer dreigde te vallen. En dat alles behoorde tot haar opleiding.

Toen volgden de eindeloze studies en repetities. Doodmoe kwam ze 's avonds thuis. Intusschen verhuisde zij naar een klein, maar bekoorlijk flat, naar de wereld der „ladies”. Maar Tommy's brieven liet zij aan het oude adres komen — de groote verrassing bleef bewaard tot over vijftien maanden.

Die brieven begonnen haar toen al wat zorg te baren. Zij kwamen zeldzamer en ze werden koeler en toon. Maar haar vertrouwen in Tommy bleef schokt. Zij had zijn woord en hij zou het houden. Is zij....

De groote revuefilm kwam uit en temidden van zooveel anderen op het witte doek viel zij bij het publiek zoo niet op. Maar in de zaal zaten ook de hooge heeren van de filmindustrie. Ze zaten daar elken avond te turen, schudden twijfelend het hoofd, of knikten geestdriftig. Al naar de een of ander op het witte doek hen tegenviel, of tevreden stemde. Slechts ingewijden wisten het: die heeren zaten daar avond aan avond en speurden naar opkomende sterren tusschen al die figuranten.

Het was een zekere John Gold, die Mary „ontdekte”. Zijn rechterhand was Ronney Mellone en samen zochten ze naar een vrouwelijke hoofdrol voor een echt-Londensche film. John Gold bestudeerde veertien dagen achtereen haar minste gedragingen op het witte doek, nam elk van haar gebaren in zich op en luisterde naar elke nuance in haar stem. Toen sloeg hij op een avond zijn vriend Ronney op den schouder.

„Dát is ze,” wees hij.

Vier dagen later maakte Mary met hen kennis. John Gold was voortvarend, als hij eenmaal een besluit genomen had. Hij ging recht op zijn doel aan, legde haar een contract voor en noemde een fabelachtig honorarium. En al dien tijd zei Ronney Mellone geen stom woord. Hij zat haar maar aan te staren en bedronk zich aan haar schoonheid en bevalligheid. Hij bezat een positie en een fortuin, zijn vader was al eens lord-mayor van Londen geweest en zijn naam en familie stonden dus in hoog aanzien. Binnen een maand zou zij lady Mellone genoemd worden....

Mary zei volmondig ja op het voorstel van John Gold. En vanaf dit oogenblik heette zij May Egerton. Dat klonk en stond beter dan Mary Stone, vond John Gold. Stone was bijna zoo'n algemeene naam als Brown en Smith. Toen zij eindelijk heen zouden gaan, nam Ronney Mellone nog gauw zijn kans waar en vroeg haar te souperen voor den volgende avond. Zij weifelde, bloosde en eindigde met de invitatie aan te nemen. Een zakelijk souper — Tommy zou het haar niet kwalijk nemen als hij het wist....

Glimlachend reed zij 's Zondagsavonds naar het deftige restaurant. Bijna al haar droomen van de laatste maanden waren verwezenlijkt. Behalve die eene: Tommy. Zij werd onrustig, toen zij aan hem dacht. Dienzelfden avond dacht zij nog vaker aan hem. Toen zij tegen elf uur thuiskwam huilde zij. Ronney Mellone had haar gevraagd zijn vrouw te willen worden en had een uur lang aangedrongen. Zij had gezeegd dat zij reeds verloofd was, maar daar had hij om gelachen. Wie kon dát nu gelooven: een ster en een matroos....?

Ze had in geen drie maanden een brief van Tommy gehad....

Zij bedacht of wist niet, dat de eierzucht een zusje is van den hoogmoed en dat die ondeugd iemand zóó geheel in bezit kan nemen, dat alle andere gevoelens ervoor moeten wijken. Tommy's droomen waren vrij aardig verwezenlijkt. Hij was marinevlieger — een positie die hem in zijn hoogmoedige verbeelding ver boven het gewone slag menschen verhief. En zijn tractement was thaus ruim genoeg om zich eindelijk het begeerde bezit van een villaatje, een dienstbode en een auto te kunnen veroorloven. Alleen een lady ontbrak hem nog, want het sprak vanzelf dat een meisje als Mary helaas niet paste in zoo'n positie....

Het was op een kouden morgen in Maart, dat hij voet aan wal zette in Portsmouth. Hij had Mary in geen vijf maanden geschreven en zij kon niet weten met welken oorlogsbodem hij terugkwam. Zij was ook niet aan den steiger.

Londen zat bijna dichtgeplakt met groote affiches, die alleen een naam en een reproductie van een portret droegen: May Egerton. Hij informeerde wíe May Egerton was. „Een Londensche filmster,” kreeg hij ten antwoord. „Pás opgegaan aan het firmament. Vanavond wordt zij gehuldigd in het Adelphi-theater. De lord-mayor komt ook.”

Bij een volgend aanplakbiljet trof hem in de afbeelding van het meisjesgelaat een zekere gelijkenis. En met een schok werd het hem eensklaps duidelijk, dat zij op Mary Stone geleek. Dat zij het was, kwam echter geen oogenblik bij hem op. De herinnering trof hem als een verwijt en maakte hem den heelen dag onrustig.

Dien avond begaf hij zich naar het Adelphi-theater, gedreven door diezelfde onrust, die hij zich niet te verklaren wist. En daar aanschouwde hij een soort wonder: een filmster op het witte doek, die als twee

druppels water op Mary geleek — die even knap en groot was als zij, dezelfde stem had en wier gebaren van haar afgekeken leken. Alleen sprak en zong zij beschaafder. Het was verbijsterend....

Er was een deftig publiek en een aantal officieele personen. Tom was niet van plan geweest zich tusschen zooveel deftigheid in den foyer te wagen, waar de huldiging zou plaats vinden. Maar zijn onrust en nieuwsgierigheid werden hem de baas. Toen de stroom de trappen afdaalde naar den foyer, volgde hij dien en vond zich op zeker oogenblik terug in de voorste rijen. Hij, in zijn eenvoudige sergeantsuniform, tusschen een kolonel en een deftige dame, die als behangen leek met juweelen. Hij maakte zich heel klein....

En toen verscheen daar May Egerton. Met één oogopslag zag hij dat zij het was: Mary. Hij hoorde niet de toejuichingen, waarmee zij ontvangen werd. Evenmin de toespraken waarin men haar huldigde. Hij hoorde en zag alléén haar en eenige oogenblikken later óók Ronney Mellone en de attenties waarmee hij haar omringde. Er ging een felle pijn door zijn hart. Aan het wonder dacht hij niet langer.

„Verloren,” mompelde hij somber. En op hetzelfde oogenblik kreeg Mary hem in het oog. Zij werd doodsbalek en zou gevallen zijn, als Ronney haar niet ondersteund had. Terstond daarop herstelde zij zich. En zij vergat álles. De eischen van wellevendheid, haar omgeving, het deftige publiek, Ronney en het verdriet dat zij geleden had.

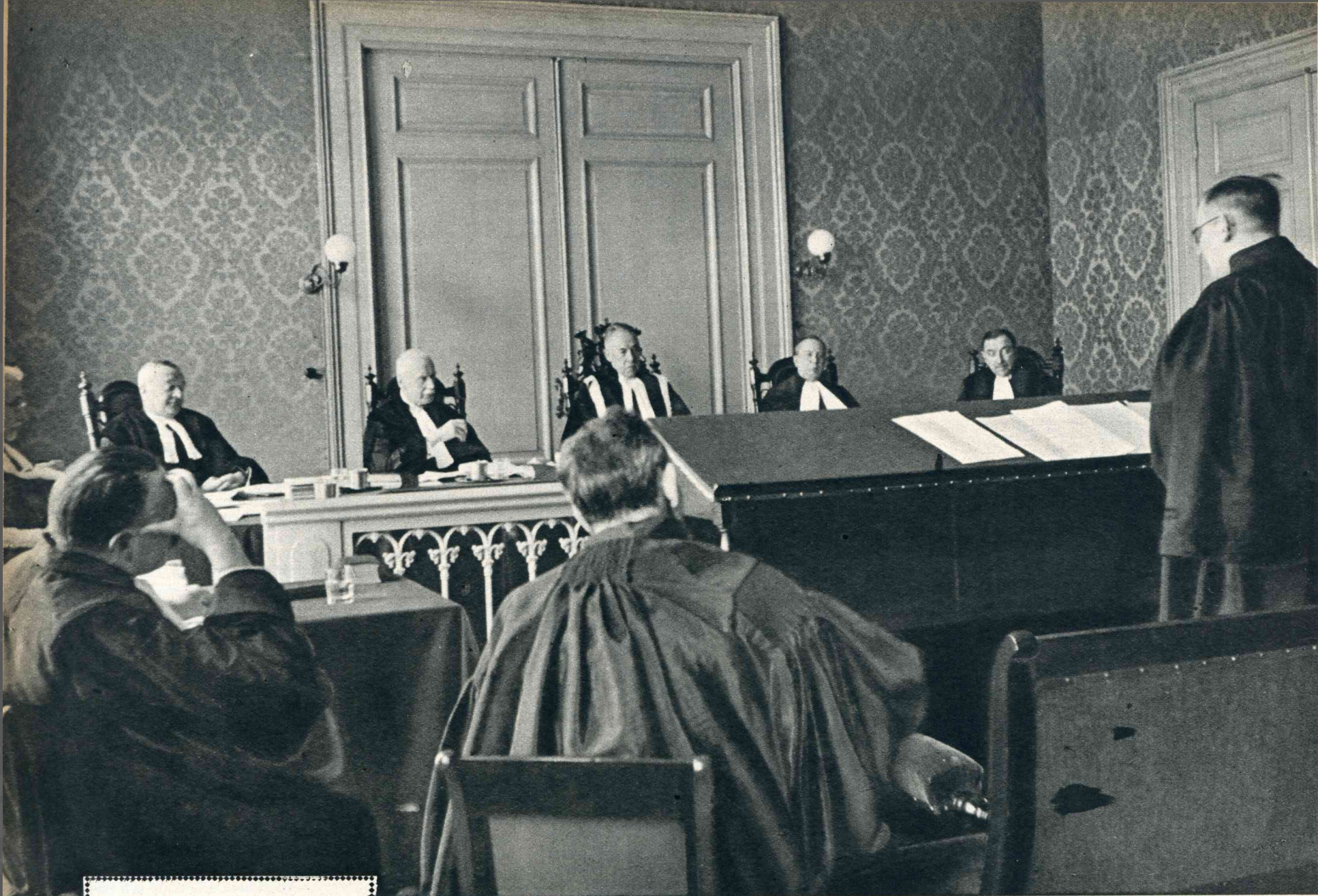
„Tommy!” vloog zij op hem toe. „Gelukkig dat die nare tijd eindelijk om is....”

Zij sprak het afschuwelijkste slang dat ooit in East End gesproken werd. Het publiek was een oogenblik overdonderd. Maar een menschenkenner redde de situatie. Hij begon te juichen en allen juichten mee. Behalve een, die geen reden tot juichen had. Dat was Ronney Mellone. Gedurende één oogenblik was hij zijn jaloersche gevoelens niet meester. „Is hij dat?” vroeg hij spottend. „Er valt een ster naar beneden....”

Het was een ráák beeld van de waarheid. Zij hoorden het allebei. En voor Tom Olivier was het een stoot, die hem van zijn hoogmoedig voetstuk deed neertuimelen. Mary verhief hem echter op een ander voetstuk. Zij dacht aan álles, doch het meest aan die zitting van den politierechter. Dáár had hij haar gered van het werkhuis en wellicht van een bange toekomst. En hij was het óók geweest, die haar dezen weg opgedreven had, zij het dan ook onbewust. En tenslotte was hij haar leven, haar hééle leven....

Glimlachend wendde zij zich tot Ronney Mellone. „Niet boos worden, Ronney,” zei ze vriendelijk. „De ster, die je bedoelt, is teruggevallen naar haar goede plaats en hier is het me juist hoog genoeg.”

Met welwillende toestemming van den voorzitter en de leden van den Hoogen Raad woonde onze speurder-fotograafenkelezingen van dit hooge rechtscollege bij. Met zijn zeer geslaagde en exclusieve foto-serie illustreren wij bijgaand artikel, dat gewijd is aan de zoo bij uitstek belangrijke werkzaamheden van 't opperste rechtscollege van ons land.

Een overzichtsfoto, genomen tijdens 'n zitting van de kamer voor burgerlijke zaken, een der drie kamers, die te zamen den Hoogen Raad vormen. V.l.n.r. achter de groene tafel: de procureur-generaal mr. L. C. Besier, raadsheer mr. L. A. Nypels, raadsheer mr. dr. J. van Geleijn Vitringa, president jhr. mr. Rh. Feith, raadsheer mr. G. Kirberger en raadsheer mr. J. L. M. Meckmann.

DE HOOGE RAAD DER NEDERLANDEN

NEDERLANDS HOOGSTE RECHTSCOLLEGE

De advocaat-generaal mr. S. E. J. M. van Lier (links) en raadsheer mr. dr. J. Donner.

Allen die op eenigerlei wijze met de rechtspraak hier te lande in aanraking kwamen of er hun levenstaak aan wijdden, zullen de werkzaamheden van den Hoogen Raad kennen. Maar er zijn ongetwijfeld tallozen, die er niet veel méér van weten dan hetgeen allen Hagenaars bekend was: den merkwaardigen gevel, thans onder sloopershanden gevallen, op het Plein.

Terugwijkend tusschen de gebouwen der Departementen van Justitie en Koloniën, lagen de hoog opgaande treden, die voerden tot onder de Zuidelijk, Italiaansch aandoende zuilen en rondbogen. Thans laat een houten schutting slechts een blik op 'n nog overeind gebleven achtergebouw.

De Hooge Raad zal eerlang een hem waardig en aan de eischen des tijds beantwoordend gebouw kunnen betrekken.

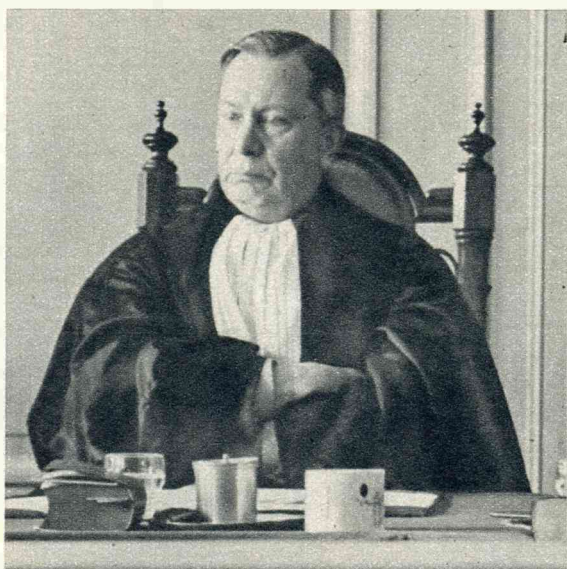
Op 't Plein 1813 in een der schaarsche maar bijzonder fraaie behuizingen, die dit weidsche plein sieren, heeft het opperste gerechtshof een tijdelijke huisvesting gevonden. Het is daar, dat ons met de grootste bereidwilligheid en de vriendelijkste tegemoetkoming de ge' waargenheid geboden werd om deze serienamen te maken, die wij als onvfen onzen lezers thans kunnen

De procureur-generaal mr. L. C. Besier.

Raadsheer mr. J. L. M. Meckmann en griffier mr. H. J. Kist (rechts).

Raadsheer mr. G. Kirberger.

Het „geleende” decor vermag geen afbreuk te doen aan de plechtstatigheid van een zitting.

De boden in rok, de deurwaarder getooid met een oranje lint om hals en borst met de teekenen van zijn waardigheid, advocaten, die in toga de hun toegewezen kamer in- en uitgaan of in de wandelgangen hun pleidooien lopen te overdenken, enkele journalisten en belangstellenden, zool geen belanghebbenden : 't is een levend organisme, dat al dadelijk, bij het betreden van het gebouw, eenige van zijn facetten toont.

Bij het enkele woord van den deurwaarder: „De zitting!” verandert plotseling de sfeer. Het wordt ernst....

Buiten de zittingszaal wordt enkel nog schaars en dan fluisterend gesproken : op de teenen loopend betreedt de leek de publieke tribune. Op een verhooging achter een groen-bekleede tafel zitten de president en eenige raadsheeren met den procureur-generaal en den griffier, die een der drie kamers vormen van den Hoogen Raad der Nederlanden.

Iedere voorkeur voor bepaalde hogere bedrijvigheid van den geest drukt een te onderscheiden stempel op het gelaat van den mensch. Scherpe, schrandere juristen-koppen staan boven het flatterend zwart van de toga's, de president en de procureur-generaal zijn mede getooid met hermelijn.

Een advocaat treedt binnen, schrijft tot het midden van de zaal vóór den president en maakt een diepe buiging.

Jhr. mr. Rh. Feith, president van den Hoogen Raad der Nederlanden.

Stukken worden voorgelezen, pleidooien gehouden, de datum van de uitspraak wordt medegedeeld. Het laatste woord in een rechtsgeding zal gesproken worden....

In een beschaafd en dus geordend land is een der allerkostbaarste goederen voor ieder onderdaan van den staat, dat hij volledig deel heeft aan de rechtmatig gestelde rechtsorde.

De Nederlander heeft een traditioneel gevormd rechtsgevoel en een ingeboren neiging dit levendig te ervaren. In de eigen geschiedenis én in die van de wereld kwam zijn zin voor recht meermalen en onder de meest verschillende omstandigheden en uitingen als een voorbeeld naar voren.

Nederland bezit dan ook, van hoog tot laag, een voortreffelijk werkende rechtspraak, die nergens overtroffen, hoogstens in de beschaafde landen geëvenaard wordt.

In artikel 166 van de Grondwet wordt aan den Hoogen Raad der Nederlanden de taak toegewezen

Raadsheer mr. J. E. van der Meulen (links) en de substituut-griffier mr. J. Suyling.

Vice-president mr. dr. L. E. Visser (rechts) en raadsheer mr. B. M. Taverne.

De advocaat-generaal mr. W. J. Berger.

in hoogste instantie het algemeen toezicht te houden op het regelmatig verloop van alle rechtsgedingen en op allen, die daarbij gehouden zijn de wetten na te komen. Hij kan vonnissen, uitspraken en arresten vernietigen (cassatie) indien deze bevonden worden in strijd te zijn met de wetten.

In eerste instantie heeft de Hoge Raad meerdere bevoegdheden; o. a. over geschillen tusschen gerechtshoven, over prijsgeschillen, over zeeroof en kaapvaart en bovendien over overtredingen en ambtsmisdrijven o. a. van ministers en leden van de Staten-Generaal.

Bij gratie, wettiging en handlichting heeft hij bijzondere rechten. De president, de vice-president,

Raadsheer mr. G. A. Servatius.

Raadsheer mr. dr. J. van Geleijn Vitringa.

Raadsheer L. A. Nypels.

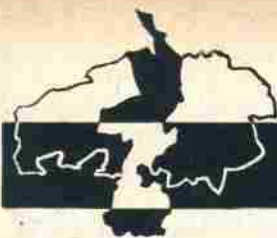
de procureur-generaal en de raadsheeren vormen drie kamers: de civiele kamer, de kamer voor strafzaken en de kamer voor belastingzaken. Zij worden door H.M. de Koningin voor hun leven aangesteld. De advocaten-generaal, de griffier en diens substituten worden eveneens door H.M. de Koningin benoemd. Toch blijft het parlement hierbij niet uitgeschakeld: ontstaat een vacature in den Hoogen Raad, dan geeft deze daarvan kennis aan de Tweede Kamer en dient tevens een aanbeveling in van zes kandidaten. De Tweede Kamer kiest daaruit drie personen, die zij aan de Kroon voordraagt.

De geschiedenis van het opperste rechtscollège is zeer oud en innig verweven met de wisselende gesteldheden van het land. In 1473 schiep Karel de Stoute (hetgeen zeggen wil de onverschrokken en niet de ondeugende!) een eendere rechtsbedeeling voor de Nederlanden en richtte daartoe op den

Hoogen Raad van Mechelen. In 1581 brak Nederland met Philips II en tevens met deze rechtseenheid, zoodat op 4 Juli van dat jaar de Staten van Holland een Raad van Appel instelden. Willem van Oranje bepaalde op 31 Mei 1582 de bevoegdheden van dezen Hoogen Raad, waaraan ruim twee maanden later ook Zeeland zich onderwierp.

Iedere Nederlander wordt geacht de wet te kennen. Maar iedere Nederlander moge bovendien de volstrekte overtuiging hebben dat zijn wet naar uitmenschelijke vernunft zuiver wordt uitgevoerd.

Mer

Haar uiterlijk is nog wintersch, maar in haar hart is het lente, met de natuur.

De jeugd geniet van 't eerste lentelicht.

VOORJAARSZON

in 't Valkenberg te Breda

Het meeuwen-eilandje in 't Valkenberg. — Daar stoeien en dartelen de dieren in 't voorjaarszonnetje.

„Lentelicht is nu gekomen ; eindelijk is het gekomen !”

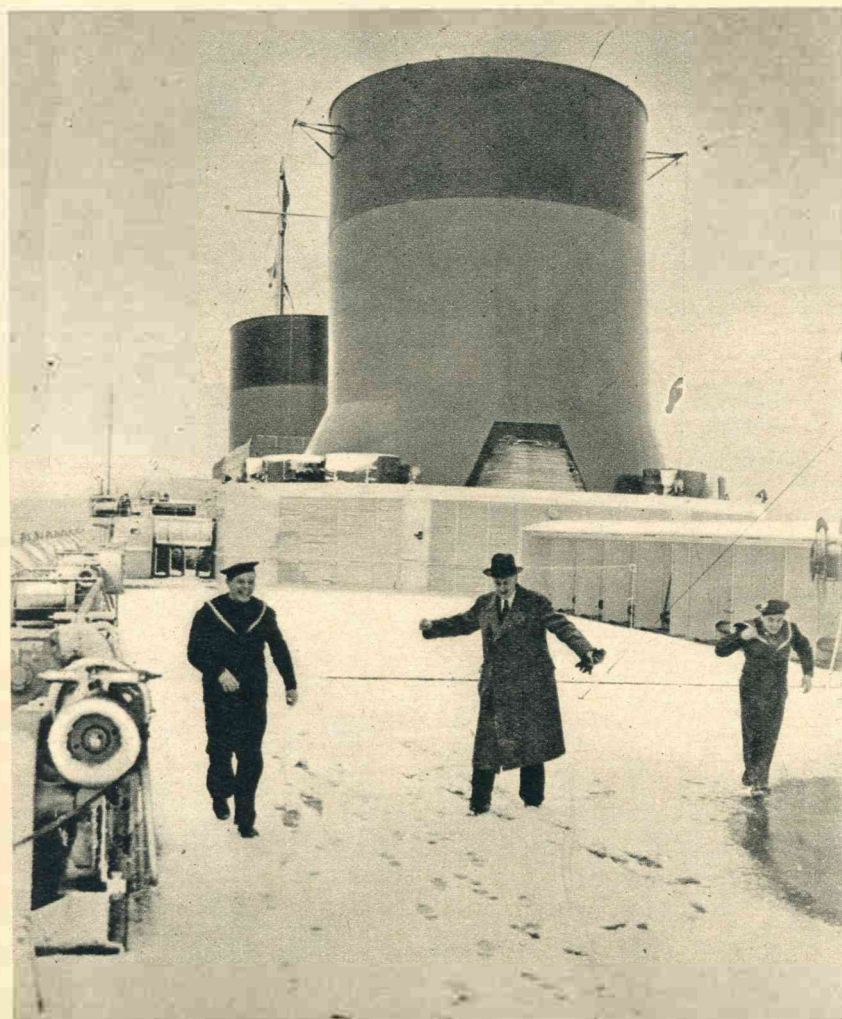
De prachtige toren gluiert door de boomen van 't Valkenberg.

Miss Cecily Rosaries, de dochter van een circusdirecteur, trad te Londen in 't huwelijk met mr. Walter Shuffbottom (ook wel genaamd Young Teral Bill), die als scherp-schutter aan haar vaders circus verbonden is. Na afloop der plechtigheid maakte het jonge paar een rondrit op een der circus-olifanten.

LAATSTE NIEUWS

De Normandje heeft het record van den snelsten overtocht Europa-Amerika weers verbeterd. Bovenstaande foto werd genomen bij aankomst te Southampton — zooals men ziet heeft 't onderweg flink gesneeuwd.

Met het s.s. „Oronsay” arriveerde te Southampton een afdeeling soldaten uit Australië ter bijwoning van de kroning.

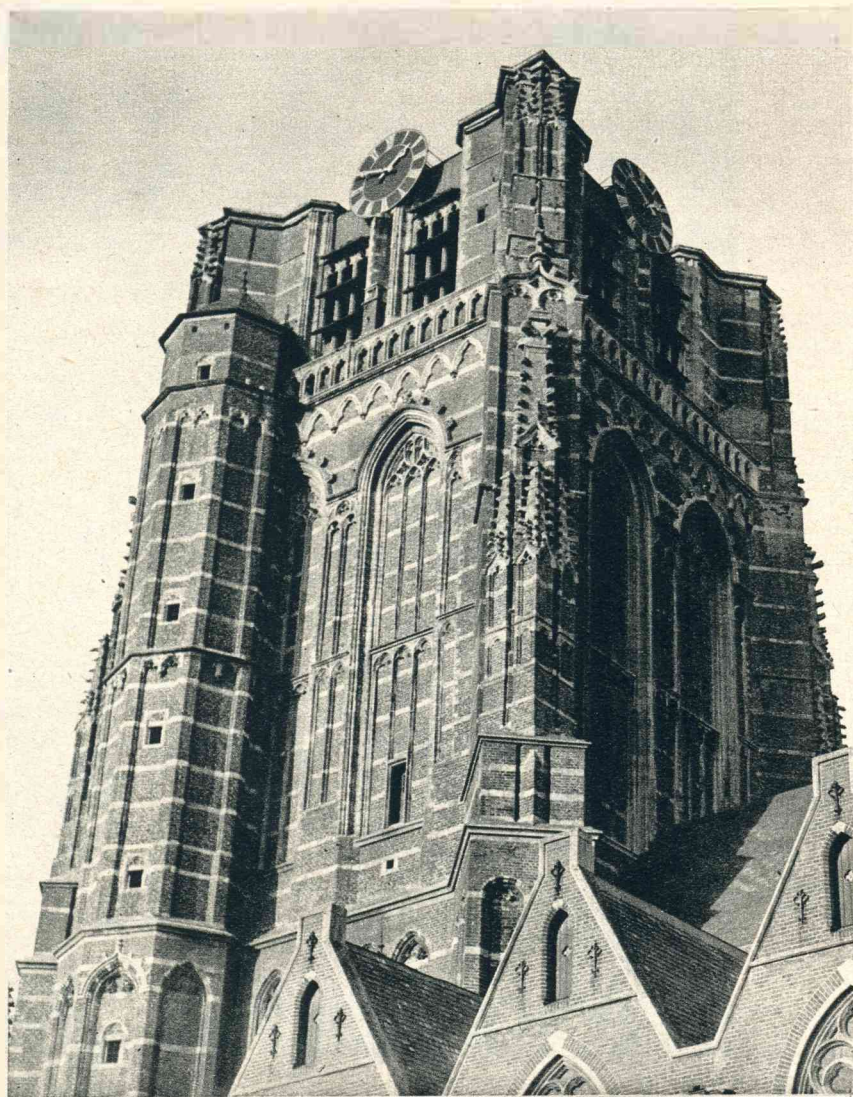
Dr. Asaj Martin, de Abessijnische gezant te Londen, heeft uit Addis Abeba vernomen, dat z'n zoons Joseph en Benjamin, die vorig jaar naar Abessinië vertrokken waren om als vliegenier voor hun vaderland te strijden, na den aanslag op maarschalk Graziani gedood zijn.

nu
anen
kwaar-

OOSTERHOUT

en zijn fraaie toren

„Hoe zalig als de jongenskiel nog om de schouders glijdt . . .”

Het eerste, dat opvalt in het flinke Brabantse dorp Oosterhout, is zijn fraaie, stoere, robuuste toren.

Welk 'n prachtig bouwwerk is dat toch. Het doet ons steeds denken aan dien toren, door den dichter beschreven, zoo zonbeschenen, zoo fier van zijn voeten tot zijn hoogen schouder . . .

De toren van Oosterhout mag een juweel genoemd worden, dat men koesteren en hoeden moet.

Wij kiekten hem, zooals hij machtig rijst aan de luchten.

Voorts hebben wij enkele aardige dorpsstafereeltjes in beeld gebracht, van de drie wandelende meisjes, bij de kerk, van de spelende schoolkinderen en ook van het ijverige meisje, dat de reputatie der zindelijke Hollandse huisvrouw hoog hield.

Drie jonge meisjes, die liepen langs de kerk.

Oosterhouts machtige kerktoeren, op de Markt, een juweel van bouwkunst.

Een stemmig hoekje van Oosterhouts mooie park.

Het ijverige meisje, dat Hollands schoonste reputatie hoog houdt.

DE KEIZER VAN DE SAHARA

*Een avontuurlijke traagi-comedie,
naar waarheid verhaald
door Curt Corrinth*

„Zoo wint men een keizerrijk....”

Nadat Lebaudy z'n proclamatie heeft voorgelezen, klikt hij tevreden met de tong en geeft het papier terug.
„Zoo wint men een keizerrijk....” mompelt hij.

Zijn vriend geeft hem een paar andere papieren.
„Tweede stapel: de proclamaties voor Frankrijk. Derde stapel: kennisgevingen aan buitenlandse vorstenhuizen en regeeringen.... Hier hebt u de proef van de eerste Saharasche Staats-courant.... De troonrede.... De krijgs-artikelen....”

EERSTE VERVOLG

Het eene stuk na het andere gaat van hand tot hand. Lebaudy toont zich zeer tevreden.

„Uitstekend, vriend. Geef nog even het koopcontract — je weet wel....”

Ja, Vastal weet het heel goed. Hij haalt het gewichtige document te voorschijn, dat het volgende inhoudt: Jacques Lebaudy heeft van een zwart stamhoofd aan den rand der Sahara een stuk woestijn gekocht, vijftig vierkante kilometers groot.... De twee bestudeeren het koop-contract nog eens goed. Conclusie: alles in orde! Lebaudy legt zijn heerschersvuis op het belangrijke staatspapier:

„Van hieruit moet ik mijn wereldrijk veroveren! Ik wil het en zál het!”

In zijn oogen gloeit een vreemd vuur. Een brandende eerezucht schijnt dien jongen man te verteren; bah, hij is het beu, dat leventje te leiden van rijken erfzoon, die niets uitvoert, voor grappenmaker en tegelijk voor grooten heer der boulevards te spelen — hij besluit meteen maar:

Zijne Majesteit Jacques I, een prachtige caricatuur, die 26 Sept. 1903 verscheen als titelplaat van het Fransche spotblad „L'Assiette au Beurre” (De Botervloot).

„Nu ga ik mijn... onsterfelijkheid in de sterren schrijven! Het kan beginnen!”

Hij houdt 't niet meer uit op den troon, die slechts een stoel is. Met energieke schreden loopt hij de kamer door. Van nu af spreekt hij met een stem als een Napoleon.... van nu af wordt de beroemde lok niet meer weggestreken van zijn voorhoofd.

„Wat is er verder nog af te doen?”
„Er zitten mensen te wachten.... De kroon.... de kroningsmantel.... de....”

„Goed. Laat binnenkomen!”

Vastal doet de deur open en geeft een wenk. Weldra komen er eenige bedienden van een kleermaker binnen, met tal van doozen. Die worden geopend, en een bonte pracht wordt uitgespreid op stoelen en tafels: een prachtige, fantastische uniform met kolossale epauletten; schitterende versiersels; en wat het meest frappeert: een verrukkelijke koningsmantel, met gouden bijen bestikt; vervolgens een standaard: drie gouden bijen op een wit veld....

Bijna ontroerd verdiept Jacques Lebaudy zich in die sprookjesachtige pracht. Het duurt een poosje, eer hij zich los kan rukken en de goedgunstige woorden spreken:

„'t Is goed. Wij danken!”

De bedienden verlaten buigend het vertrek. Opnieuw geeft Vastal een wenk naar buiten; nu treden er twee juweliersbedienden binnen, eveneens kistjes en doozen torsend, die aanstonds geopend worden.

Dan wordt er allereerst een kostbaar product van goudsmidskunst zichtbaar: een schitterende gouden kroon, fijn gedreven, met een grooten robijn in den top.... De eene bediende balanceert het prachtstuk op de handen, maar reeds komt er een zacht geluid van Lebaudy's lippen — met onstuimigen greep neemt hij den man de kroon uit handen, en hij zet zichzelf het waardigheidssteek op het hoofd. Hij kan zich niet bedwingen — hij gaat naar den spiegel en bekijkt zichzelf, terwijl de trouwe Vastal hem van achter af den mantel van purper en hermelijn om de schouders schikt.... Als geboeid staat Lebaudy zijn majesteitelijk spiegelbeeld aan te staren.... Inmiddels heeft ook de tweede bediende zich geveerd; hij heeft scherp den toestand aangevoeld, hij heeft een andere doos geopend; dan komt hij op den jongen millionaire toe, en maakt een beweging, die op een kniebuiging lijkt, terwijl er geen spier in zijn kwajongensachtige gezicht vertrekt, en hij reikt hem een gouden scepter, met edelsteenen versierd.... Lebaudy huivert, als hij zich het koude metaal in de hand voelt drukken; dan beheerscht hij zich — de scepter maakt een voorname, afgemeten beweging:

„'t Is goed. Wij danken!”

Ook deze twee bedienden vertrekken. Er is nog een kistje blijven staan, ongeopend. Vastal buigt er zich overheen — een bont geglinster....

„Ah, de ridderorden....”

Lebaudy treedt nader, en laat stuk voor stuk door zijn vingers gaan.

„Hm.... ja.... de Orde van de Gouden Bij eerste klasse.... hm, die blijft gereserveerd voor vorsten....”

Marguerite Pellièr, de Parijsche operette-diva, die door Jacques Lebaudy werd uitverkoren om hem als „keizerin van de Sahara” naar Afrika te vergezellen.

Hij hangt zich het pronkstuk om den hals.

Hij denkt na, treedt op Vastal toe:

„Beste vriend, wij grijpen de eerste gelegenheid aan, om u te beloonen.... hiermede benoemen wij u tot minister van binnenlandsche en buitenlandsche zaken, en wij kennen u tevens....”

Hij reikt zijn vriend de Saharasche Huisorde eerste klasse. Vastal echter schijnt te schrikken. Lachen durft hij niet. Aarzeland vraagt hij:

„Wil dat zeggen.... dat ik mee moet.... de woestijn in?”

Lebaudy kijkt hem gestreng aan.

„Wij zullen een hoofdstad uit den grond stampen, beste vriend! Overigens zullen wij meest te Las Palmas verblijven en van daaruit regeeren!”

Vastal haalt verlicht adem.

„O, dan....”

Hij kan niet verder spreken. Vastberaden valt zijn vriend hem in de rede:

„Order doorgeven naar Marseille, waarde minister. Binnen vijf dagen moet mijn jacht „Frasquita” onder stoom liggen, moet mijn.... vloot zich gereed houden, om uit te varen; dan wensch ik mij met de keizerin in te schepen naar mijn rijk!”

Vastal staat met open mond, want dit is zelfs voor hem een sensationeel nieuwtje.

„Met de.... keizerin? Bedoelt u.... Marguerite Pellièr?”

Dreigend antwoordt de moderne Napoleon:

„Ja, met hare majesteit keizerin Marguerite. En mag ik om een beetje meer ernst verzoeken? Het gaat hier niet om een vastenavondgrap, voor den drommel, maar om de stichting en verovering van een nieuw wereldrijk — dat zal ik iedereen toonen, ondanks al die stomme twijfelzucht van tegenwoordig, ondanks die heele dooie twintigste eeuw, die geen greintje romantiek en geest van avontuur meer in zich heeft!”

Verbluft keert Vastal zich naar het raam. Zijn schouders schokken. Onhoorbaar staat hij te mopelen:

„Blikslagers — dat kan dan de gekste

WAAROM NOG LANGER EEN VALE HUID?

„Nadat ik een paar maal Radox gebruikt had, bemerkte ik dat de vlekken in mijn gezicht snel verdwenen, terwijl mijn huid er schoon en gezond uitzag en heerlijk geurde. Radox is een zegen voor iedereen, die in een besloten ruimte werkt en daardoor een vale teint gekregen heeft. Ik weet niet hoe ik U bedanken moet voor dezen schoonheidswenk, dien ik aan al mijn vriendinnen zal doorgeven.”

Mej. N. L. te H.

Een vale huid en bovendien nog gevlekt, is een schoonheidsgebrek, dat haast onvergeeflijk is. Dat gebrek is namelijk zoo gemakkelijk te verhelpen door dat buitengewone middel Radox. Wanneer U een lepel Radox in Uw waschwasser doet, komt daarin zuurstof vrij. Deze zuurstof reinigt de verstopte poriën, die de oorzaak zijn van een vale gelaatskleur. Bovendien voeden en verjongen de zouten in Radox de onderhuidse kliertjes, waardoor zij weer normaal functioneeren en Uw huid er weer frisch en gezond gaat uitzien. Niemand zal dan meer iets op Uw huid aan te merken hebben — integendeel, men zal U bewonderen om Uw prachtig teint. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f0.90 per pak, omzetsbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f0.15.

...en dáárom gebruik ik elken morgen mijn Silvikrin Lotion. Houdt de hoofdhuid gezond, het haar vrij van roos en voorkomt haaruitval.

Het eenige haarwater met de natuurlijke Haarvoeding Silvikrin

Flacon f 1.25

In alle goede zaken

Silvikrin

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

in de heele wereldgeschiedenis worden! Want hij meent het waarachtig... 't is ernst...'

Door dat trouwhartig gepeins heen komt de schallende stem van zijn vriend, schalt er een melodie, die hij zeer goed kent: het „Saharasche volkslied" — zoo vol vastberadenheid en zelfvertrouwen, dat Vastal tegen zoo'n drift niet meer op kan: hij zingt mee! En weldra dondert tweestemmig het forse refrein door het verheven uur, door de werkamer van een majesteit in wording:

„Het moge galmen voor en na:

Heil, keizer van de Sahara!"

En die muzikale uitnodiging wordt door Vastal, nu minister-president van het keizerrijk Sahara, aanstonds opgevolgd met een krachtig, juichend, met voor gevoel van een wereldmop overkropt:

„Hoera...! Hoera...! Hoera...!"

Gedaanteverandering aan dek

Het stoomjacht „Frasquita" — eigenaar monsieur Jacques Lebaudy, Parijs — kruist in de Middellandse Zee. Het personeel van den eigenaar bestaat uit den kapitein, een schipper en zevenentwintig matrozen.

De bemanning is tevreden en trekt zich bijzonder weinig aan van het geheimzinnige gedoe, dat aan boord gaande is.

Uren aaneen zit Lebaudy met zijn eersten minister Vastal in de luxe-kajuit. Wat doen zij daar? Zij stellen de eene proclamatie na de andere op! Want er moeten om zoo te zeggen spijkers met koppen geslagen worden, is 't niet, als men op 't punt staat, een nieuw wereldrijk uit het zand te stampen! In ieder geval: er worden reeds gewichtige staatszaken behandeld. En onderwijl zit Marguerite zich in haar eigen kajuit te vervelen en een beetje op te winden. Zij voelt zich verwaarloosd; zij vindt dat lange varen vervelend; niet eens 'ns een feestje aan boord... en er wordt nauwelijks naar haar omgekeken... Jacques ook, met zijn dwaze idee... keizer... hahaha! en zijn minister... hahaha! Zal me wat van terecht komen! Enfin, als Jacques zich maar niet verbeeldt, dat ik me mijn heele verdere leven door een woestijn voort laat slepen... aldoor zoo'n eind van Parijs... o, Parijs! Nee, daar is zij te jong voor, te levendig, te knap! Marguerite gaat naar den spiegel, poedert haar grillige kopje, trekt gezichten en is tevreden en ontevreden tegelijk. Zij heeft langs de boulevards de zoetheit der glorie geproefd... welke glorie zal haar wachten in dien zandboel, tusschen nikkers en kameelen?

„Binnen!"

Pierre Vastal. Die is al geen steekwijzer dan Jacques...

„Of u even aan dek wilt komen," noodigt Vastal haar uit. „Wij zijn bezig, de matrozen op de hoogte te brengen."

Marguerite gaat met hem mee, en boven staat Lebaudy hen op te wachten. Met drieën begeven zij zich naar het voordek, waar de matrozen in 't gelid staan. De keizer der Sahara draagt zijn uniform, maar die is van alle serselen ontdaan. Hij ziet er statig, maar eenvoudig uit.

Het drietal schrijdt de gelederen langs en Jacques spreekt de matrozen toe:

„Manschappen van de Frasquita! Het is geen pleziertocht, waarop wij uit zijn. Het is een tocht, die ons brengt in een nieuw gebied, waar wij heer en meester zullen zijn over duizenden, waar roem en rijkdom ons wacht. Ons — dat wil zeggen: ook u! Tal van Arabische stammen willen zich onder ons

gezag schikken. Maar om tegenover hen onze waardigheid als blanken, als Fransen, op te houden, zullen wij onder hen verschijnen met de statigheid en de praal van een leger. Gij zijt de helden van een nieuw Afrikaansch rijk, mannen, en ik ben uw overste!"

Een der matrozen, een pootige jonge kerel, kijkt zijn kameraden aan met een opgetogen gezicht, neemt zijn muts van het hoofd en zwaait, en met krachtige stem roept hij uit:

„Hoera! Leve de overste!"

Andermaal kijkt hij zijn makkers aan — hij schijnt de eerste onder zijns gelijken te zijn, de held of de grappenmaker of de belhamel van den troep. Weer gaat zijn muts in de hoogte, en alle mutsen gaan mee; weer verheft zich zijn helder stemgeluid, en uit alle kelen wordt het meegeropen:

„Hoera! Leve de overste!"

De gedaanteverwisseling is begonnen. Jacques Lebaudy treedt op den man toe, die hem tot bondgenoot geworden is, legt een hand op zijn schouder en vraagt:

„Wil jij vooruit in de wereld?"

„Mét u, overste," geeft de matroos ten antwoord.

„Hm — goed. Lijkt me een handige knaap. Hoe heet je, mijn zoon?"

„Eh... ik... de jongens zeggen altijd Piou-Piou."

„Mooi, Piou-Piou. Ik zal om je denken."

Hij saluëert kort en wandelt met Marguerite en Vastal verder, naar den kant der hutten.

De beide mannen trekken zich terug. Marguerite's lachje is wrang; en zoo waar steekt zij achter een majesteit in wording en een minister-president haar roode spitse tong uit...

Er gaan een paar uren voorbij. Dan komen de drie andermaal aan dek, en weer staat de bemanning in afwachting op 't voordek. Ook nu hebben de manschappen van Vastal de noodige wenken en bijbehorende vijf-francs-stukken gekregen. Nu ziet monsieur Lebaudy er al echt sierlijk uit: hij heeft dikke epauletten op zijn uniform bevestigd, alles glanst en schittert van gouden snoeren en sieraden! Weer wordt er inspectie gehouden. Weer houdt Lebaudy een korte toespraak:

„Mannen: weldra zal de Afrikaansche kust ons haar gelaat toonen; dan zal het begin daar zijn van groote gebeurtenissen, waaraan gij deel zult hebben! Met 't oog daarop is het noodig, dat gij mij van nu af generaal noemt! Begrepen?"

Weer stoot hij Piou-Piou met den wijsvinger tegen de borst. En deze brult uit al zijn macht:

„Jawel, generaal!"

„Prachtig, mijn zoon! En nu, mannen, wacht op de dingen, die komen zullen, en doet uw plicht, en blijft getrouw: Ik zal 't u weten te beloonen!"

En wederom trekken de drie zich in hun hutten terug.

En dan komt Afrika, het donkere werelddeel, in zicht. Nu worden er geheimzinnige maatregelen genomen op het schip. Alles is spiegelglad geboend en gepoetst. Bij de reeling wordt het kleine muziekkorps opgesteld, dat Lebaudy mede aan boord heeft. De kapitein steekt in groot tenue. De manschappen hollen en draven, ze zijn zeer opgewonden; hier en daar wordt wild gelachen; er worden bliken gewisseld — deze of gene wijst met den vinger naar zijn voorhoofd... maar dan vormt zich opeens het gelid.

Ten derden male betreedt Lebaudy met Marguerite en Vastal het dek.

Wordt vervolgd.

HEUSCH KEREL, 'S MORGENS ZIE JE ER TIP-TOP UIT, MAAR 'S AVONDS BEN JE NET EEN LANDLOOPER, MET DIE STOPPELS!

HM! DUS DAAROM HAD BETTY GEEN ZIN OM HAAR AFSPRAAK MET MIJ TE HOUDEN!

3 DAGEN LATER

DE MEESTE BAARDEN....

groeien veel te snel! Zij vragen een bijzondere behandeling, en daarvoor is Palmolive Scheercrème het best. De verzachtende olijfolie, in deze crème verwerkt, maakt zelfs de zwaarste baard in enkele seconden zóo soepel, dat U zich snel en zeker volkomen glad kunt scheren, zonder de huid te irriteren, en zonder kans op hinderlijk naschrijven.

Gebruik daarvoor Palmolive Scheercrème - en U zult er de gehele dag wel verzorgd uitzien!

De officiële opening van een telefoonverbinding tussen Berlijn en Tokio op 12 Maart 1935, een afstand van ca. 9000 kilometer. In het midden, op den achtergrond, baron von Eltz-Rübenach, minister van Verkeerswezen, links van hem de Japansche gezant graaf Kintomo Mushkoki, rechts baron von Neurath, minister van Buitenlandsche Zaken.

EEN WONDER DER MODERNE TECHNIEK

De telefoon in dienst der sport. Tijdens de groote internationale wedstrijden in het Wembley-stadion zijn heel wat toestellen noodig om reporters en anderen, die de wedstrijden van nabij volgen, in staat te stellen hun berichten en indrukken zoo snel mogelijk door te geven. Een employé van het telefoonbedrijf met een aantal toestellen op weg naar de perstribune.

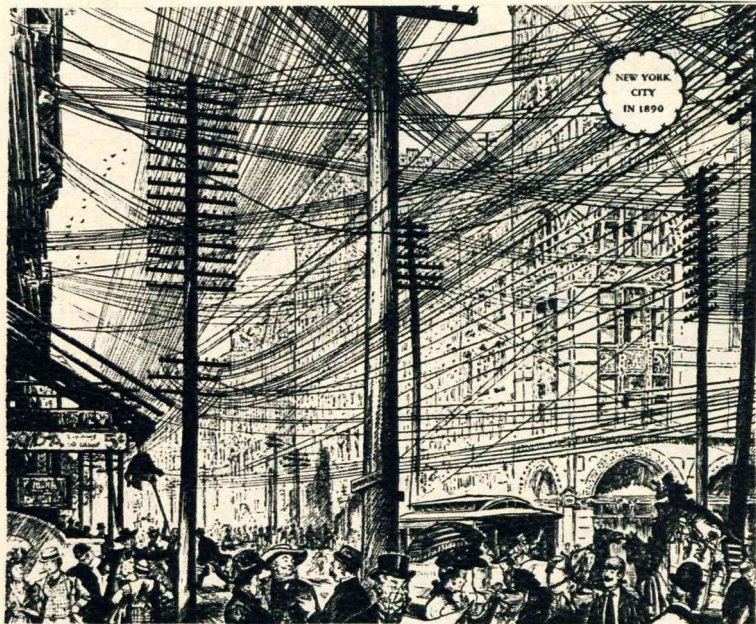

Negentig jaren na de geboorte van Alexander Graham Bell heeft de telefoon het geheele maatschappelijk leven omgetooverd.

Toen Alexander Bell, in 1875, voor het eerst tot de ontdekking kwam, dat het langs electrischen weg mogelijk bleek den klank der menschelijke stem over te brengen van het eene punt naar het andere, had hij er nog niet het flauwste vermoeden van, dat de ontdekking, die hij op het punt stond in praktische werkelijkheid om te zetten, binnen zeer korten tijd een algeheele omwenteling zou veroorzaken in het maatschappelijk leven.

De volle omvang van die omwenteling is het best te volgen in een groot centrum, zooals New York bijvoorbeeld, waar de telefoon zoodanig met het leven der bewoners is vergroeid, dat men kan zeggen dat New York geen New York meer zou zijn als het niet over zoo'n ingewikkeld en volmaakt telefoonnet beschikte als thans het geval is. Met volle recht kan men dan ook bevestigen, dat er nog lang niet genoeg loopjongens op de wereld bestaan om het werk te kunnen overnemen, dat door de telefoontoestellen in de wolkenkrabbers van Manhattan wordt volbracht.

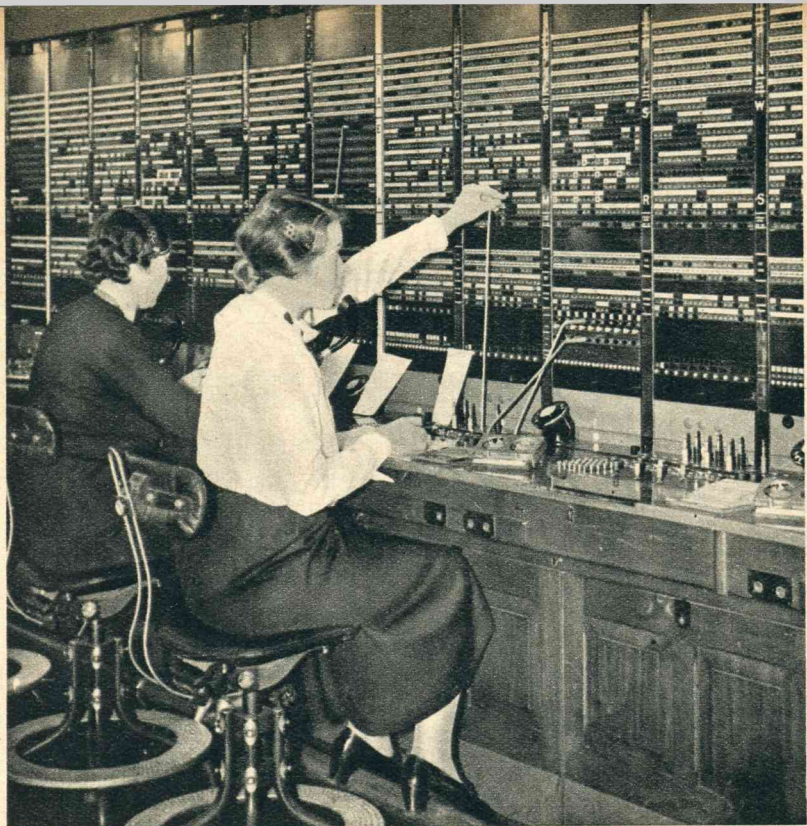
Laten we eens een oogenblik veronderstellen, dat er geen telefoontoestellen bestonden. Dan zouden er duizenden politieagenten méér noodig zijn dan thans, allerlei strubbelingen zouden elke organisatie onmogelijk maken, de premies voor verzekeringen tegen brand en inbraak zouden met reuzensprongen de hoogte in gaan, heele wijken zouden dreigen van

Een kijkje op het bovengrondsche systeem van draden en palen te New York, in het jaar 1889.

honger om te komen door een gebrekkig distributiesysteem der voedingsmiddelen, de loop der boven- en ondergrondse treinen zou in het honderd worden gestuurd, menschenlevens zouden in veel geringer mate dan thans worden gered en krantenreporters zouden de snelheid moeten bezitten van Marathon-loopers. Het afzetgebied van den handel zou binnen zeer beperkte grenzen worden teruggebracht en de omzet tot een minimum van thans. En zoo zou men tot in het oneindige kunnen doorgaan met het opsommen van alle nadeelen, verbonden aan het gebrek aan een volmaakt werkend telefoonnet.

In 1880, toen de uitvinding nog in

Een historisch gebaar. De lijn Japan—Engeland wordt in bedrijf gesteld en vertegenwoordigers aan beide kanten van de lijn wisselen even een groet over de lijn. De verbinding wordt door 'n Londensche telefoonjuffrouw tot stand gebracht.

kinderschoenen stond, kon iemand uit New York spreken met iemand uit Nieuw Brunswijk N.J. Op den dag van vandaag kan hij met het grootste gemak Honolulu, Tokio, Batavia enz. bereiken en zelfs in een minimum van tijd een stemgordel leggen rondom de heele aarde, van New York tot New York. De klank van zijn stem vliegt den aardbol rond in nog geen kwart van een seconde, hij kan spreken met een van de 18.300.000 toestellen der Vereenigde Staten of met 92% van de 35.000.000 Bell-toestellen in de geheele wereld.

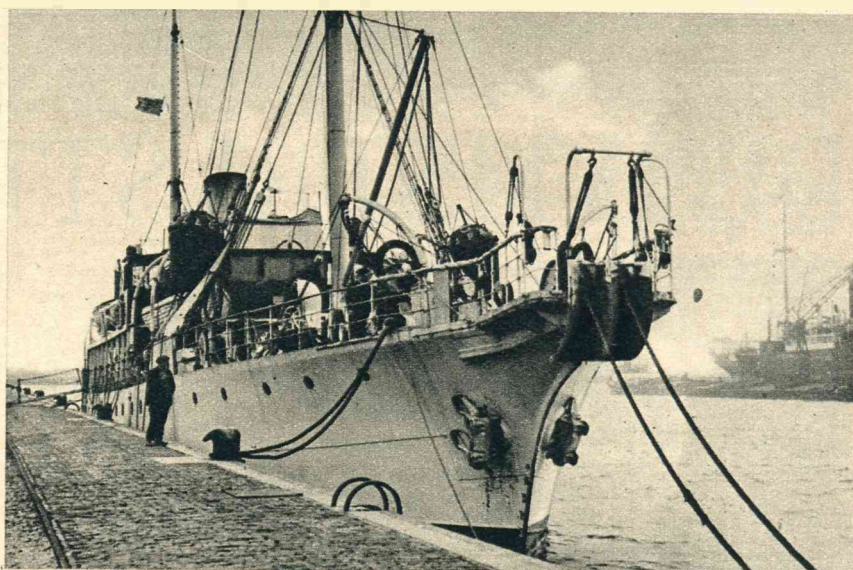
De mensch heeft zich snel genoeg aan de mogelijkheden van dit wonder van moderne techniek aangepast. In 1915, toen de kust van den Stillen Oceaan binnen telefonisch bereik was gebracht van de kust van den Atlantischen Oceaan, hadden er slechts vier of vijf intercontinentale gesprekken per dag plaats. Thans zijn het er al 800, terwijl in dezelfde periode het aantal lange-afstands-gesprekken is uitgegroeid van 9.000.000 tot 50.000.000.

Bell's eerste telefoonlijn was maar enkele voeten lang en thans beslaat ze reeds een netwerk met een lengte van 87 miljoen mijlen, dat overal de gedachten opvangt, aan de behoeften tegemoet komt en uitkomsten schept.

Naast tal van kleinere, verzorgen 24 groote maatschappijen, leden van het Bell-systeem, dit heele net, welks exploitatie een bedrijfsleger eischt van 350.000 mannen en vrouwen, verspreid, als technici of beampten, over 19000 centrales of over de wegen van het groote warnet. Voeg daarbij nog een 5000 mannen der wetenschap, die voortdurend verdiept zijn in onderzoekingen en in een onophoudelijk streven om de reeds zoo ingewikkelde techniek nog steeds te perfectionneeren en de kleinste storingen uit te schakelen, om uit dit systeem van kleine en korte, lange en groote draden tenslotte alles te

Het eerste toestel van den uitvinder Alexander Graham Bell. Sindsdien heeft de techniek al heel wat vorderingen gemaakt en nauwelijks twee generaties zijn voldoende geweest om den graad van volmaaktheid te bereiken, die tusschen dit toestel van Bell en het moderne van nu ligt.

Een storing in den telefoonkabel tusschen Nederland—Engeland. Het Engelsche kabelschip Alert, voor reparatie te Vlissingen gestationneerd.

halen, wat de moderne techniek en wetenschap er zou kunnen uithalen op alle gebied.

Dom Pedro zei in 1876 van de telefoon: „Lieve hemel, het ding praat.”

Het doet thans véél meer dan dat. Het schept nu de mogelijkheid voor de moderne samenleving om zich naar beste krachten te ontplooiën, het is uitgegroeid tot een instrument, waarvan de bruikbaarheid en de zegen voor de menschheid ligt in de hand van den mensch zelf.

Eenigen tijd voor zijn dood in 1922 zei Alexander Graham Bell nog, dat hij nimmer had voorzien welke vlucht zijn nieuwe uitvinding zou nemen. Dat is mogelijk, maar dit neemt geenszins weg, dat zijn geniaal idee de stevige basis voor die vlucht heeft gelegd en dat hij volkomen terecht mag worden beschouwd als de geestelijke vader van een uitbloei, die de heele technische wereld omsloten houdt.

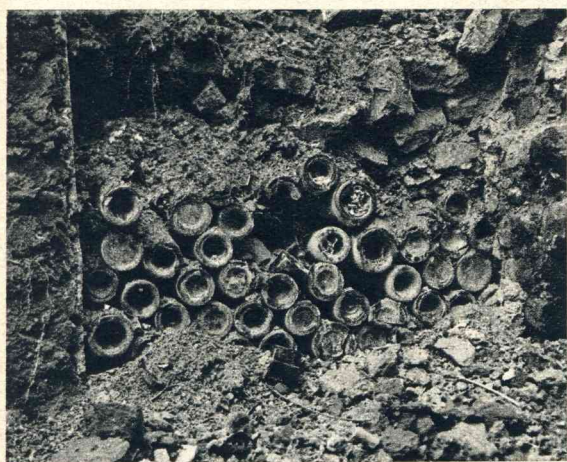

Een uurtje practisch onderricht voor de „hallo-meisjes” van het postkantoor. De moderne techniek eischt heel wat routine en vaardigheid, die de „candidaten” wordt bijgebracht door middel van een groot, niet ingeschakeld telefoonbord.

Een gezicht op de bouwvallen.

WAT EENS EEN TROTSCH KASTEEL WAS

Hier moet ongetwijfeld de wijnkelder zijn geweest.

BIJ DE RUÏNES VAN BORN

In het prachtige land van Sittard, te Born, was het indrukwekkende kasteel gelegen, met zijn torens en kanteelen, zijn boerderijen

en tuinen. Het wekte beelden op uit lang vervlogen tijden, beelden der ridderschap, van elegante edelvrouwen, geharnaste ridders en kleurige pages, die het slot levendig bevolkten. Het was zoo rustig en imposant gelegen, temidden eener schoone natuur. Maar toen geschiedde het, plots en onverwacht.

Er brak brand uit in het rustige kasteel. Sluipend kronkelden de vuurslangen langs treden en paneelen en rood-gele vlammen waaierden uit boven het slot of wapperden onheilspellend uit de vensters.

„Brand, brand!” zoo riep men alom.

Brand was, in snelle felheid, uitgebroken in het kasteel van Born, dat voor een groot deel een prooi der vlammen werd. Na den brand liet men 't kasteel verder onaangeroerd. Het leverde een droeven, naar-geestigen aanblik op.

De seizoenen kwamen en gingen. De winter bedekte de puinhoopen met een vlekkeloos wit en in de lente en zomer bloeide de natuur, in haar teere tooverachtige schoonheid, rond de mistroostige bouwvallen, waar niemand meer acht op sloeg.

Ja, toch was dit soms het geval. Men kwam op de gedachte, dat het puin van het ingestorte gedeelte goed kon gebruikt worden voor het verharderen van wegen. Men ging zelfs zoo ver, om de groote

Waar eens mensen woonden

De steenen brug naar het kasteel.

Een desolaat hoekje bij den toren.

De oude boerderij bleef intact.

kasteelpoort, die, los van het slot, toegang gaf tot de oprijlaan, en die niet door het vernielende vuur was aangetast, voor hetzelfde doel, geleidelijk te sloopen!

Dit is wel zeer jammer geweest. Eerst nu begrijpt men zulks goed, daar er thans eindelijk sprake is van een geheele of gedeeltelijke restauratie.

Het mag verblijdend genoemd worden, dat de bekende bond „Heemschut” ernstige pogingen in het werk zal stellen om het kasteel Born te behouden, hetzij dan als slot of als ruïne.

Hier geven we een stukje geschiedenis van dat bekende, eens zoo fraaie kasteel:

Het slot werd in 1647 gebouwd door J. A. baron van Leerode, kanunnik en aartsdiaken te Luik, op de plaats waar van 895 tot 900 koning Swentibold van Neder-Lotharingen resideerde.

Eenigen tijd geleden werden bij de opruimingswerkzaamheden vonden gedaan die erop wijzen, dat het kasteel werd gebouwd op de ruïnes van een vroeger slot. Vast staat, dat Born in het midden der twaalfde eeuw een heerlijkheid

De tand des tijds knaagde aan dit fraaie beeld.

was onder Goswin I. In den Limburgschen successieoorlog (1238—1288) onderscheidde zich in den slag bij „Woeringen” aan den Rijn Goswin III, heer van Born. Goswin's dochter huwde met Arnold, heer van Stein. Zij verkochten in 1320 de heerlijkheid aan de graven van Valkenburg. De laatste overleed in 1396 kinderloos en zijn neef Simon, graaf van Salm (te Sittard naast Reinoud begraven), overleed ook kinderloos op 16 Januari 1398. Jan en Odilia van Salm, die de heerlijkheid erfden, verkochten ze in 1400 aan hertog Willem van Gulik en Berg en sindsdien vormde zij met Sittard en Susteren het Guliksche ambt Born. Op 3 Juni 1412 werd het ambt verpand aan Frederik, graaf van Meurs. Na dit geslacht zien we in 1499 als heer van Born optreden Charles de Croy, prins van Chimay. Bij den bouw van het thans verwoeste kasteel in het midden der 17de eeuw deed de hertog van Gulik de heerlijkheid Born over aan kanunnik J. A. van Leerode. De laatste uit dit geslacht, die heer van Born was, Maximiliaan van Leerode, verkocht het slot op

Een oude, vergane haardplaat.

Vóór de boerderij.

30 Maart 1813, met toestemming zijner moeder, Carolina van Bentinck, aan den heer L. M. de Gilissen te Maastricht.

Het slot behoort thans aan den heer Barbou. Tot zoover dan de beknopte historie van het kasteel te Born.

Zooals gezegd, mag het verheugend genoemd worden, dat zal worden getracht, het slot voor het schoone land van Sittard te behouden, liefst, natuurlijk, als gerestaureerd kasteel.

De bemoeiingen van deskundige zijde kwamen juist op tijd, daar de ruïnes teekenen begonnen te toonen van spoedige instorting.

Laten we hopen, dat het gelukken zal een volledige restauratie te volbrengen, waardoor het slot weer als hernieuwd zal oprijzen, als een andere Phoenix, uit zijn asch.

Dat het eens weer, met zijn fraaie lijnen en breed aspect, het Limburgsche landschap sieren mag. H.

Wat er overbleef van den fraaien voorgevel.

Vaar grage lezers!

De Hollandsche Bibliotheek heeft nog in voorraad:

INGENAAID (224 pag. à 17½ ct. per ex.)

101 DE MAN IN HET WAGENTJE.....	E. J. Rath
102 EEN VERMOGEN DOOR BLUF.....	Samuel Field
103 HET HUIS BIJ DE RIVIER.....	Mrs. C. N. Williamson
104 HET PARADIJS-GEHEIM.....	J. S. Fletcher
105 NUMMER ZEVEN.....	Ida A. R. Wylie
106 HET WESTEN ROEPT.....	Paul Evan Lehman
107 GISELA'S GROOTE LIEFDE.....	Werner E. Hintz
108 HET MEISJE UIT DE GARAGE.....	E. J. Rath
109 EEN ONGELIJKE STRIJD.....	Hans Heuer
110 EEN MOEDERLOOS MEISJE.....	Patricia Wentworth
111 CHARLOTTE OP GLAD IJS.....	E. J. Rath
112 FRAN VINDT EEN MEDAILLON.....	Rob Eden
113 CUPIDO IN HET WARENHUIS.....	Rian James
114 HET SPROOKJESKASTEEL.....	Anne Duffield
115 PENSION MARIE LOUISE.....	Walter Sawitzky
116 EEN JACHT NAAR GOUD.....	Robert W. Chambers
117 DE DOCHTER VAN DEN STAALKONING.....	H. MacGrath
118 DE FATALE GELIJKENIS.....	Walter Sawitzky
119 MARIPOSA.....	Jackson Gregory
120 DRIE KINDEREN EN EEN VRIJGEZEL.....	Edmund Sabott
121 CHOCOLADE EN LIEFDE.....	Werner Scheff
122 PHILIP EN CARLA.....	Grace Livingston Hill
124 DE GEVLUCHTE PRINSES.....	Harold MacGrath
125 HENNE BARTH'S GROOTE BEPROEVING.....	L. Küchler
126 DAPPERE LORE.....	Else Marquardsen-Kamphövener
127 RITA EN HAAR KAPITEIN.....	Axel Rudolph
128 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM.....	Joseph McCord
130 JANE'S VREEMDE AVONTUUR.....	Seldon Truss
131 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN.....	W. C. Tuttle
132 HET GROOTE LOT.....	Edmund Sabott
133 EEN PILOTE VERLIEFD.....	Ann Lee
134 LIEFDE IN DE BERGEN.....	Andre Mairock
135 HET HART OVERWINT.....	Karl Unsel
136 ALS HET LEVEN MOEILIJK IS.....	Joseph Schade-Hädicke
137 DE KLEINE LORD.....	Frances Hodgson Burnett
138 MARIANNE'S BELOFTE.....	Georg Julius Petersen

INGEBONDEN (224 pag. à 45 ct. per ex.)

(bij 5 ex. tegelijk 40 ct. per exemplaar)

1 OM HARENTWIL.....	Bertha M. Clay
2 DE MACHT VAN ZIJN GELD.....	J. I. Lawrence
3 HET HEILZAME VERGIET.....	Fedor von Zobeltitz
4 DE SECRETARIS VAN DEN UITVINDER.....	Patr. Wentworth
5 DE SCHOONE GETUIGE.....	H. Curties
7 DE WREKER.....	Mrs. Belloc Lowndes
9 GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.....	Russell Warren
12 SYLVIA VERVANGT DE VORSTIN.....	Russell Warren
13 HET FORTUIN VAN ANGELA BRENT.....	Effie A. Rowlands
34 TUSSEN WIND EN WATER.....	Theo Liefertz
35 ALS HET HART ROEPT.....	Charles Garvice
36 LADY CLARA.....	Fred. M. White

INGEBONDEN (224 pag. à 70 ct. per ex.)

50 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM.....	Joseph McCord
51 JANE'S VREEMDE AVONTUUR.....	Seldon Truss
52 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN.....	W. C. Tuttle
53 HET GROOTE LOT.....	Edmund Sabott
54 EEN PILOTE VERLIEFD.....	Ann Lee
55 LIEFDE IN DE BERGEN.....	Andre Mairock
56 HET HART OVERWINT.....	Karl Unsel
58 DE KLEINE LORD.....	Frances Hodgson Burnett
59 MARIANNE'S BELOFTE.....	Georg Julius Petersen

Bestellingen kunnen geschieden bij ons hoofdkantoor, onze agenten en bezorgers en bij den boekhandel. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag per postwissel, in postzegels of door storting op onze girorekening. — Bij te voegen voor porto: 1e 4 ex. 5 ct. per ex., daarna 2½ ct. per ex.

KATTENKWESTIES

Er zijn twee soorten mensen: pro-katten en anti-katten. Anti-kat zijn een aantal schooljongens, sommige sportslui, alle vogelliefhebbers, en enkele personen, die een sterken lichamelijken afkeer tegen 't heele katachtige ras hebben. Het hoeven heusch geen bangers te zijn, die aan zulke nervositeit lijden. Een kranige, dappere kolonel van het koloniale leger bijv., een zeer vroolijk man, werd gedrukt en onrustig, zoodra er een kat de kamer inkwam. De aandoening kwam zelfs vóór hij het voorwerp van zijn weerzin zag. Hij kon midden in een anecdote ophouden, huiverend rondkijken en uitroepen: „Er is hier vast een kat in de buurt.”

De dichter Ronsard beschreef die gevoeligheid aldus: „Ik heb een hekel aan hun oogen, hun blik. Als ik er een gewaar word, maak ik me uit de voeten, in al mijn zenuwen en aderen bevend. Er zal nooit een kat in mijn huis komen.”

Kattenliefhebbers daarentegen waren van oudsher óók zeer krachtig in hun sympathie. Als in een Egyptisch gezin een kat stierf, schoor men zich ten teken van rouw de wenkbrauwen af. Dat beweert Herodotus tenminste — maar een grooten roem van waarheidsliefde heeft die nooit genoten. Wél is bewezen, dat katten vaak gebalsemd en met veel plechtigheid begraven werden, en kattenbeeltenissen zijn in menig koningsgraf gevonden.

Onder de groote lui, die dol op katten waren en er intiem mee omgingen, noemen we paus Gregorius den Grooten, den profeet Mahomed, Tasso, de kardinalen Wolsey en Richelieu, admiraal Andrea Doria, Montaigne, dr. Johnson, Victor Hugo en Gladstone.

De katten namen reeds vroeg een mooie plaats in de literatuur in, te beginnen met folklore, spreekwoorden, sprookjes en bakkerijen, hun negen levens voortzettend in de poëzie en het proza van groote meesters. Zij werden geheimzinnig genoemd, ondoorgrondelijk, sfinxen, kleine leeuw-tjes; hun oogen zijn vergeleken met toortsen, groene vlammen, levende opalen, een grijze zee, een besterden hemel; hun neuzen zelfs zijn geprezen, door vergelijking met Périgord-truffels. Een heele schat van beelden en verbeelding is over dit bescheiden huisdier uitgestort.

De kattenschilder (of meest: -schilderes) geniet van hun elegante bewegingen en boeiende houdingen. Kunstenaars en andere amateurs houden vol, dat er in katten evenveel verschil van karakter is als onder mensen. Er schijnt bij velen een zekere voorkeur te bestaan voor Perzische angora's, die als het mooist en het schranderst geprezen worden. De vrouwtjes hebben het beste humeur.

Er zijn beroemde schoonheden geweest, die de bewegingen van freule Poes bestudeerden, om eigen bevalligheid te bevorderen. Sarah Bernhardt heeft eens erkend, dat zij menige beweging van haar poesen geleerd heeft.

Het is even goed mogelijk (hoewel niet zoo gemakkelijk), van een kat een prettigen kameraad te maken als van een hond. De Engelsche schilderes lady Chance had een poes, die zij steeds mee uitnam. William zat op de fiets in een mandje aan 't stuur, en vond alles heerlijk, behalve 't freeweelen van een helling af. Hij ging mee op de boot, in den trein en den bus. Op een vol

perron zat hij doodkalm zijn toilet te voltooien. In de hotels was hij overal welkom; zijn eenige vijanden waren loslopende honden, maar bang was hij er niet voor.

Katten kunnen zeer aanhankelijk zijn en dat op een treffende manier toonen. Schrijver dezes vond eens een jong poesje op een landweg, half verhongerd. Hij nam het mee naar huis en gaf het een schotelje melk, en van dat moment af toonde het diertje voortdurend zijn genegenheid en wou haast niet bij hem vandaan. Iederen ochtend zat het voor de kamerdeur te wachten, tot de baas er uit kwam, en als de baas uit was geweest, kwam het poesje hem met luide vreugdebetuigingen tegemoet hollen.

Lady Chance vertelt van een dankbare poes, die zich eenzaam voelde in een groot huis, waar geen mensch om katten gaf. Zij logeerde bij kennissen buiten en vond er een prachtige poes, die nooit boven mocht komen vanwege een geliefden hond. De kat beantwoordde haar toenadering, en toen zij op haar kamer kwam, lag het beest op haar bed te slapen. Overdag verdween het, maar 't kwam iederen avond terug, hoewel het nooit in dat deel van het huis geweest was. Toen de dame vertrok, was de poes den eersten tijd ontroostbaar en dwaalde treurig rond, zoekend naar de verloren vriendin.

Maar de genegenheid van een kat wordt vaak makkelijker verspeeld dan verloren. Iemand had een mooi poesje, dat hem veel hartelijkheid toonde, maar naar zijn huisgenooten niet omkeek. Eens was poes ondeugend geweest, had bontballetjes gemaakt van een mof van de vrouw, en had er van den baas een tik voor gekregen. Dagenlang daarna was het dier erg stil en ongezellig; geleidelijk kwam de vroegere speelsheid terug, maar de vroegere aanhaligheid jegens den baas bleef weg; meneer werd blijkbaar haar genegenheid niet meer waardig gekeurd.

Gelijk bekend is hebben katten een hekel aan iedere verandering van omgeving, maar zitten ze graag bij den overbekenden huiselijken haard. Als een kat van u houdt, toont ze een bijna pijnlijk begrip van uw toebereidselen tot het vertrek, en loopt ze onrustig heen en weer, terwijl u inpakt, maar glimlacht ze weer kalm, als u terugkomt. Want tal van kattenvrienden hebben waargenomen, dat poes glimlachen en zelfs lachen kan.

Over zwarte katten zijn de kenners het niet eens; volgens den één brengen ze geluk, anderen schijnen nog iets over te hebben van het middeleeuwsche geloof, dat de zwarte kat een heksen-dier is. Volgens de zigeuners oefenen witte katten een gunstigen invloed uit, terwijl het de geesten zijn van schadelijke vrouwen....

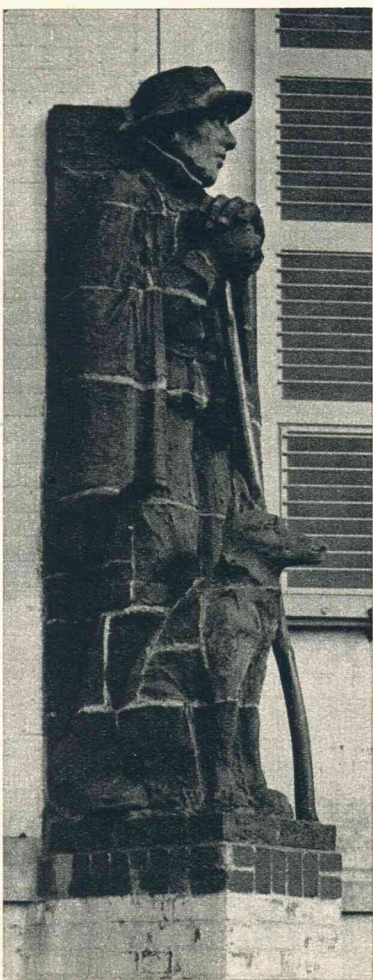

Zoo ziet de Markt van Vught er uit.

MOOI VUGHT

Onze camera-man bracht een bezoek aan het mooie plaatsje Vught en hij maakte er de nieuwste kiekken, die wij hierbij onzen lezers voorleggen. Aan den voorgevel van 't nieuwe raadhuis zag hij de twee, kloek uit baksteen gehouwen, beelden, resp. voorstellende een „Landman” en een „Herder”. Ook kiekte hij daar den leeuw, die, grimmig grijnzend, het stadhuis bewaakt. Voorts trok de oude kerktoeren zijn aandacht en de Markt, waar de jeugd vroolijk speelde rond de monumentale pomp.

De „Herder”.

De „Landman”.

De grimmige leeuw, voor het stadhuis van Vught.

Het Binnenpad met den kerktoeren.

DE TITANIC IN BOTSING MET DEN VERRADERLIJKE IJSBERG, ZOOALS GEZIEN DOOR EEN ENGELSCH ARTIST.

VOOR VIJFENTWINTIG JAAR:

DE TITANIC VERGAAN

Vijftienhonderd mensen omgekomen!

Zoals in 1936 de Normandie en de Queen Mary, zoo voer vijftientwintig jaar geleden, 10 April 1912, de Titanic den oceaan op, de trots der zeevarende menschheid. De Cunard-lijn beroemde zich al eenige jaren op de grootste schepen, de Mauretania en Lusitania — nu speelde White Star troefaas uit — de Titanic, de kolossale!

Er waren schepen en schepen, maar de Titanic was het schip. Fier had de natie kennis genomen van de plannen, fier had zij den bouw gevolgd, fier was zij getuige geweest van de tewaterlating. Een boot van 280 m. lengte, 31 m. breedte, 22 m. diepte, een reus van bijna 50.000 ton — het grootste, mooiste, sterkste, veiligste, weelderigste, geriefelijkste schip ter wereld! Niemand kan er tegen op — niets kan er tegen op!

Er kon wel iets tegen op.

Op Woensdag aanvaardde het schip zijn eerste reis — zijn éénige reis zou het worden! — en New York maakte al feestelijke aanstalten, om het een week later te verwelkomen. Er waren 2224 mensen aan boord — 1316 passagiers en 908 koppen bemanning — en die waren allemaal fier en blij. Wat een eer en wat

10 April 1912. De juist voltooide Titanic aanvaardt haar eerste oceaanreis, die 4½ dag later zulk een noodlottig einde kreeg.

een genot, op dat juweel van 'n schip eventjes over te varen naar Amerika!

De officieren en hun ondergeschikten vonden de vaart kinderspel — nieuw hecht schip, ingericht met alle nieuwe vondsten, waterdichte schotten, radio... wie doet ons wat? De passagiers fuifden — gelukkig de mensch, die zoo reizen mag! Alle ongemakken van een schip opgeheven... een hotel was het, een vrolijk, geriefelijk, weelderig hotel, van alle pretten voorzien! 's Zondags waren ze op de helft van den tocht — jammer van één kant dat we er Woensdag al zijn!

Niemand had er erg in, dat er zoo weinig sloepen waren. Sloepen — dat waren achterdeurtjes voor tijden van gevaar. Maar op de Titanic was er geen gevaar! Er waren niet eens bootoefeningen gehouden; dat hoefde niet. De Titanic maakte in volle gerustheid dat sprongetje over den oceaan. Niemand kon weten, dat de radio-installatie nog maar primitief was, geen wijd-dragenden noodkreet uit zou kunnen zenden, als 't om 't leven ging; en dat de marconist van zeker schip in de buurt van New Foundland een paar uren slaap nam in den nacht van Zondag op Maandag. Niemand trok er zich iets van aan, dat er ijs aandreef van den kant van Groenland...

Kapitein Smith wist dat wel, maar hij trok er zich niet veel van aan. Doorvaren, opschieten! Hij had 38 jaar ervaring — hij wist, dat hij 't wel haalde. Waarom zou hij langzamer varen, omwegen maken of de passagiers opschrikken uit hun rust en hun vermaak? De Titanic voer door, in onveranderde koers, met onverminderde snel-

niet zo'n vermogen als de meter... Kapitein Smith zag — met vier ondergelopen afdeven, maar zes was te veel... naar beneden — en om even tw

Op 'n afstand van twintig à d schip, de Californian, door drijf aan boord ving het S.O.S. ni doodop na zeventien uur dienst

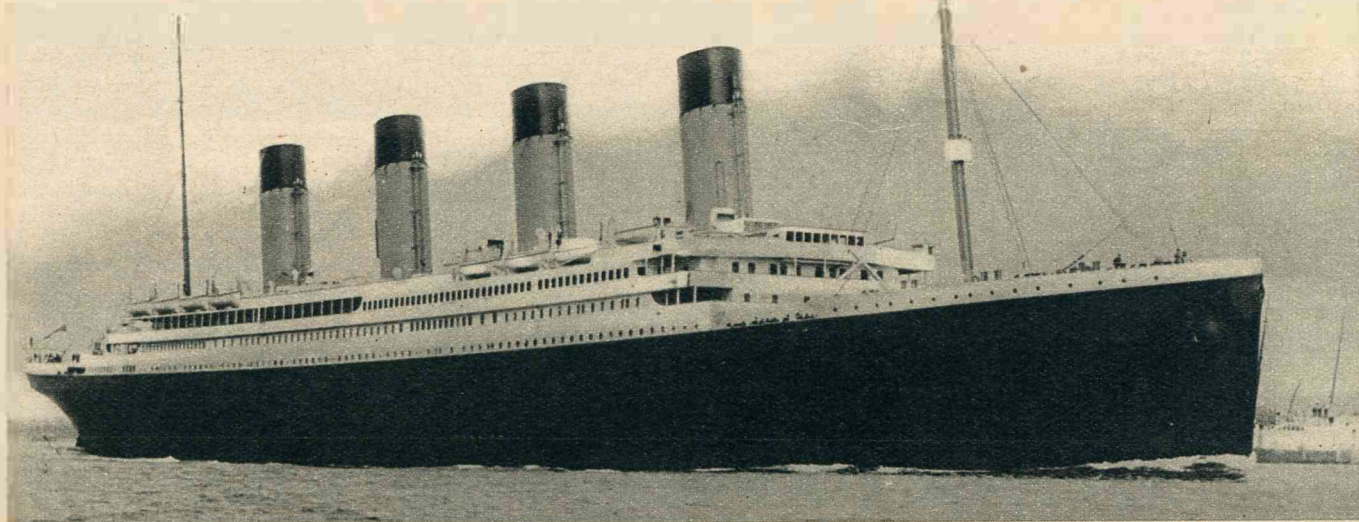
Andere schepen naderden; b ongeluksplek — tegen vier m schipbreukelingen uit de sloepen

Alle anderen waren omgeko van d'n zeereus; kapitein Smit mistisch vertrouwen, dat iedere gekoesterd zou hebben: tachtig nen, vijftientwintig procent der v veertig procent der kinderen a honderd mensen doodgenepe

Toen de sloepen van de Tita gelaten, was er geen angst, ge chaos aan boord. Bemanning e kalm, toonden zich nelden. Wel optimistisch vertrouwen tot d moed veel bij: van het tekort a niet, dat de Titanic onderging b en dat de Carpathia en ander wist men wel. Maar toch, niet monumenten opgericht, die Eng nagedachtenis der helden van onrechte mogen wij nog eerbi mannen en vrouwen daar aan be

Heldinnen waren de vrouwe een sloep te gaan. Zij wilden ha in den steek laten, al lieten die l drongen ze er zelfs op aan, d veiligheid brachten. De beide sl afvoeren, bevatten samen sl personen, terwijl zij er ruim hon bergen!

Helden waren de mannen. achtergrond kalm te rooken e vrou en kinderen in de boot W K en man, die een plaas alerkw ere liefhebbers mee ds weer af, als eling kwam. Geld en, wier leven en den besliss w of een ki

VERRAADERLIJKE
NEDERLANDSCH ARTIST.

AN

op dat juweel
ip eventjes over
naar Amerika!
en en hun onder-
erspel — nieuw
nieuwe vond-
... wie doet ons
kkg de mensch,
en van een schip
een vroolijk, ge-
retten voorzien!
an den tocht —
oensdag al zijn!
o weinig sloepen
terdeurtjes voor
anic was er geen
efeningen gehou-
maakte in volle
oceaan. Niemand
e radio-installatie
itief was, geen
oodkreet uit zou
ls 't om 't leven
e marconist van
e buurt van New
paar uren slaap
t van Zondag op
d trok er zich iets
ijs aandreef van
oenland....
h wist dat wel,
ich niet veel van
opschieten! Hij
ring — hij wist,
lde. Waarom zou
en, omwegen ma-
en, opschrikkeren
un vermaak? In
in onveranderde
inderde sn

Een ijsberg dreef door, een ver-
vaarlijke harde, koppige massa,
onder water verraderlijk breed;
dreef door, met de ongevoelige
vastberadenheid der natuurkrach-
ten. Wie ze beide had kunnen
waarnemen, het schip en den ijs-
berg, had de lijnen van beweging
door kunnen trekken tot 't ramp-
zalige kruispunt — het kruisje op
de plek des onheils — daar botsen
ze tegen elkaar!

Ze botsten tegen elkaar. IJs en
ijzer. Het ijs was het sterkste.

De officieren van de Titanic wa-
ren niet bang voor het ijs: het
zicht was goed — twee man ston-
den op den uitkijk — kwam er ijs
aan, dan zwenkte je!

's Zondagsavonds tien over half
twaalf rapporteerde de uitkijk:
„Ijsberg vooruit!” De eerste of-
ficier liet het stuur omgooien en
de machines op achteruit zetten,
en meteen knipte hij de water-
dichte schotten dicht. Een halve
minuut later kreeg het schip een
stootje, niets van beteekenis! Zóó'n
licht schokje, dat de passagiers 't
haast niet eens merkten. De ka-
pitein vond 't zelf óók niet erg —
hij zou zien, wat er beschadigd
was, en zoo noodig hulp vragen.

Door dat lichte schokje echter
was de scheepswand onder water,
even boven de kiel, opengescheurd
over een lengte van honderd me-
ter, opengereten als een banaan. In
tien minuten liepen zes van de zes-
tien „waterdichte” ruimten — ook
het ketelruim — vol water. De
pompen zwoegden, maar hadden

niet zoo'n vermogen als de zee door die scheur van honderd
meter.... Kapitein Smith zag in, dat het schip niet te houden was
— met vier ondergelopen afdeelingen vóór was het nog blijven drij-
ven, maar zes was te veel.... het moest zinken, duiken, met den boeg
naar beneden — en om even twaalf uur liet hij het noodsein uitzenden.

Op 'n afstand van twintig à dertig kilometer lag een ander Engelsch
schip, de Californian, door drijfijls opgehouden. Maar de marconist daar
aan boord ving het S.O.S. niet op: hij was juist naar bed gegaan,
doodop na zeventien uur dienst....

Andere schepen naderden; het eerste kwam de Carpathia op de
ongelukplek — tegen vier uur 's nachts. De Carpathia nam de
schipbreukelingen uit de sloepen op.... 711 personen....

Alle anderen waren omgekomen; Andrews, de trotsche bouw-
er van den zeereus; kapitein Smith, die zich vergist had met een opti-
mistisch vertrouwen, dat iedere andere kapitein óók
gekoesterd zou hebben: tachtig procent der man-
nen, vijftientig procent der vrouwen en zevenen-
veertig procent der kinderen aan boord — vijftien-
honderd menschen doodgenepen door de kou....

Toen de sloepen van de Titanic te water werden
gelaten, was er geen angst, geen doodsschrik, geen
chaos aan boord. Bemanning en passagiers bleven
kalm, toonden zich helden. Wel droeg meergenoemd
optimistisch vertrouwen tot dien kalmen helden-
moed veel bij: van het tekort aan sloepen wist men
niet, dat de Titanic onderging begreep niet iedereen,
en dat de Carpathia en andere schepen naderden,
wist men wel. Maar toch, niet ten onrechte zijn de
monumenten opgericht, die Engeland wijdde aan de
nagedachtenis der helden van de Titanic; niet ten
onrechte mogen wij nóg eerbied voelen voor die
mannen en vrouwen daar aan boord!

Heldinnen waren de vrouwen, die weigerden, in
een sloep te gaan. Zij wilden haar echtgenooten niet
in den steek laten, al lieten die haar rustig voorgaan,
drongen ze er zelfs op aan, dat zij haar leven in
veiligheid brachten. De beide sloepen, die het eerste
afvoeren, bevatten samen slechts negeneindertig
personen, terwijl zij er ruim honderd hadden kunnen
bergen!

Helden waren de mannen. Zij stonden op den
achtergrond kalm te rooken en te praten, terwijl
vrouwen en kinderen in de booten werden geholpen.
Wen een man, die een plaats innam, omdat er
te veel liebhouders meer waren, dan stond
hij weer af, als er een vrouw of een
kind kwam. Geld en stand telden niet
meer, wie den belang had voor de
niet beslissenden stap achteruit,
of een kind aankwam. Ook de

jongens onder de bemanning gingen wegens hun
leeftijd vóór bij de geldmannen, geleerden, kunste-
naars en hooge ambtenaren, maar zij bedankten voor
de eer: zij voelden zich man, leden van de bemanning
— zij wóten niet voorgaan.

Helden waren de acht muzikanten — die speelden
op het promenade-dek dansmuziek en vlak vóór het
einde een kerkgezag. Niet één hunner werd gered.
Helden waren de machinisten, die in de diepte van
het schip ploeterden, om zooveel mogelijk water weg
te pompen, het schip zoo lang mogelijk drijvende te
houden, opdat zooveel mogelijk menschen redding
zouden vinden. Zij bekommerden zich niet om eigen
lot — en het water vulde de afdeelingen, waarbinnen
zij werkten. Niet één hunner werd gered. De bouw-
er van het schip, Andrews, was in zijn laatste levensuur
met een matroos hard aan 't werk, om dekstoelen
aan elkaar te binden en overboord te gooien — daar
konden zich allicht weer een paar schipbreukelingen
aan vastklampen. Een held was de kapitein, die rus-
tig zijn orders bleef geven tot het moment van zijn
dood toe; een held was de marconist Phillips, die
maar om hulp bleef roepen, tot de kapitein hem be-
val, op te staan van zijn toestel — toen poogde hij
zich in veiligheid te brengen, maar slaagde niet:
helden waren de postbeambten, die hun postzakken
naar boven sjouwden en bleven bewaken.... vruch-
teloos.... geen hunner en geen velletje post werd gered.

's Zondagsavonds tien over half twaalf zag de uit-
kijk den ijsberg. Een minuut later had de botsing
plaats. Om twaalf uur stond het water acht meter
hoog in het schip, in zes der compartimenten. Tien
minuten voor half een begon men de sloepen uit te
zetten. Kwart voor één voer de eerste sloep (er waren
er zestien) weg. Even half twee kwam van de Car-
pathia het radio-bericht, dat zij naderde, en over
vier uren ter plaatse zou zijn. Om twee uur stuurde
Phillips zijn laatsten noodkreet de zee over: „Komt
vlug, machine-kamer vol geloopt tot aan de ketels!”
Het schip helde steeds meer over, kop naar beneden....
de menschen in de sloepen zagen het opsteken uit
het water, met brandende lichten.... die opeens
uitgingen, nog met één flikkering aanschoten, en
toen doofden voor goed.... de donkere scheeps-
romp stond omhoog, en zakte steeds lager, tot het
schip loodrecht stond en stil, bijna zonder zuiging of
deining, de diepte in gleed. Het was tien vóór half
drie. Honderden stemmen kreten om hulp — maar
wie kon er helpen? Er dreven zestien sloepen een
eind van het schip af, maar die waren gedeeltelijk
overbeladen, en de andere, niet zoo vol, waren te
ver weg — hadden trouwens het aantal slachtoffers
slechts vergroot, als zij zich gewaagd hadden onder
die massa drenkelingen. Of eigenlijk.... drenke-
lingen waren het niet; de zwemvesten hielden hen
drijvende; maar zij stierven allen van uitputting

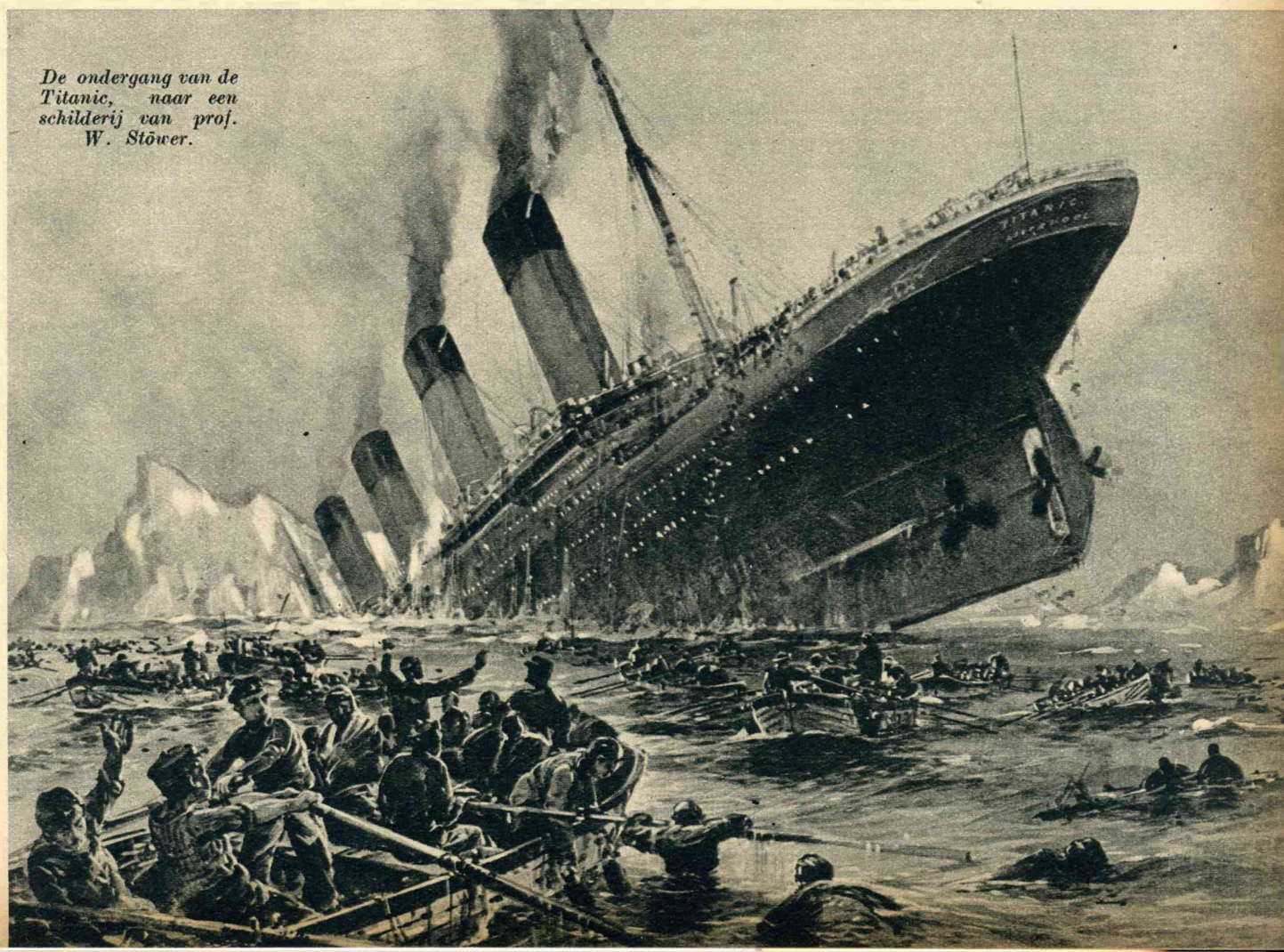
en kou. Om drie uur was de laatste wanhoopskreet
verstoemd.

Om vier uur was de Carpathia er, en weldra
had zij de inzittenden van de eerste sloep aan
boord genomen. Toen het licht werd, viel het niet
meer zoo moeilijk, de booten met overlevenden te
vinden: om half acht 's Maandagsmorgens werd de
zestiende boot opgepikt. Men ging de geredden tellen:
het waren er maar 711, ongelukkigen, die nu eerst
begrepen, dat zij hun echtgenooten, hun vaders,
hun zoons of vrienden nooit weer zouden zien.

Een diep-tragische bijzonderheid is de nabijheid
van de reeds genoemde Californian, die waarschijn-
lijk honderden, zoo niet alle levens had kunnen
redden, als zij geweten had, wat er gebeurde. Diep
tragisch: want de Californian had zelf de Titanic
nog gewaarschuwd voor het ijs — en eerst ná het
geruststellende antwoord van de Titanic was de
marconist van de Californian, doodmoe, naar bed
gegaan. Diep-tragisch: want de officieren van de
Californian hebben den ondergang van de Titanic
aanschouwd, zonder te weten, dat het de Titanic
was, en dat het schip onderging! Zij zagen om
tien over half twaalf een schip, dat zij voor een
vrachtboot hielden, stoppen — dat was de Titanic
op het oogenblik der botsing! Zij zagen dat schip
om tien voor half drie verdwijnen — dat was de
Titanic, die zonk! Eén der officieren was nog naar
de radio-cabine gegaan, en had door de kop-telefoon
geluisterd, maar hij hoorde geen seinen — hij wist
het niet, maar de Titanic riep om hulp, en dat de
kop-telefoon op de Californian geen geluid gaf
kwam, doordat het (ouderwetsche) toestel niet
opgewonden was! Waren er aan boord van de Cali-
fornian twee marconisten geweest, hadden de offi-
cieren der Californian 't idee gekregen, toch maar
even naar het zonderlinge schip te gaan kijken, al
gaf de radio geen gehoor, de ondergang van de
Titanic was waarschijnlijk niet geworden de nood-
lottigste scheepsramp van deze eeuw!

Dat er nog 711 levens van opvarenden gered
werden, is te danken aan de uitvinding van Mar-
coni. Was op het S. O. S. van Phillips de Carpathia
niet toegesnel, dan hadden de booten uren, mis-
schien dagen langer over de zee gezwoyen, waren
er nóg meerderden, zoo niet allen, gestorven van
honger en kou. En dit heilzame gevolg heeft de ramp
der Titanic althans gehad, dat de voorschriften voor
de veiligheid ter zee scherper zijn geworden, dat
andere schepen snel van het noodige aantal
sloepen werden voorzien, dat er een internationale
waarschuwingsdienst tegen ijsgang werd ingesteld....

Maar de trots der zeevarende menschheid van
1912 was ondergegaan, met al die levens. Alle om-
standigheden hadden samengewerkt tot de ver-
nietiging van de Titanic, de kolossale....

De ondergang van de
Titanic, naar een
schilderij van prof.
W. Stöwer.

DE PRINSES VAN NEW YORK

door
Cosmo Hamilton

Op den terugweg naar 't hotel bleef Marla staan voor een juwelierswinkel, nam Geoffrey mee naar binnen en kocht een diamanten speld voor mevrouw Raffan, ter herinnering.

„Groote hemel!” zei Geoffrey. „Spring je zóó met je geld om?”

Marla lachte. „'t Is maar tweehonderdvijftig dollar,” zei ze.

Als Geoffrey de waarheid nog niet had ingezien van Herring's opmerking, dat hij geen schijn van kans had, zou hij overtuigd zijn geraakt doordat hij Marla, kalmpjesweg, een bedrag op een toonbank zag leggen, dat hij in drie maanden nog niet uitgeven kon.

„Blijft u met ons lunchen, meneer Kingsward?” vroeg mevrouw Raffan.

„Ik geloof niet, dat ik kan,” zei Geoffrey. „Ik heb een afspraak.”

„Hè toe!” zei Marla.

„Graag,” lachte Geoff.

„Ik heb absoluut niets om handen.”

DERDE
VERVOLG

Het was vol in de zalen van de Savoy. Het orkest speelde. De lucht was vol bloemengeur.

Maar als Marla dien ochtend de Parijsche editie van een New-Yorksche krant had gekocht, had zij niet met zoo'n luchtigen stap en zoo hooggeheven hoofd door de hall en de eetzaal geloopt. Er stond een telegram uit New York in, het korte bericht, dat Stanton, de staalkoning, een strijd op leven en dood voerde, en dat de geldwereld het gevecht aanzag met gemengde gevoelens...

In het huurhuis in de Halvemaanstraat had den heelen dag een zeer opgewekte stemming geheerscht. Sir George en lady Merstham beschouwden 't als vanzelfsprekend, dat Marla de vrouw van Allan zou worden. Lady Merstham wist, hoe mevrouw Raffan ook onder den indruk was geraakt van haar titel en van de terloops maar handig aangeroerde feiten betreffende voorgelacht en relaties. En zoo had Allan zelf, die niets liever wenschte dan een verbintenis met Marla, iets van het vertrouwen zijner ouders overgenomen.

Hij ging een paar malen naar het Savoy-hotel, en eens zag hij Marla het parkeer-terrein oprijden. Toen werd hij opeens zenuwachtig, en ging hij naar de eenige club, die hem nog toeliet. Daar, in een kring van mannen, waarvan de meesten op avontuur leefden, gebruikte Allan neerslachtig zijn lunch.

Als Marla Stanton niets was geweest dan de dochter van een staalkoning, die een ton per jaar meebracht, zou hij zich onbarmhartig en listig aan 't werk hebben gezet, om haar in 't huwelijk te drijven. Helaas echter was Marla niet enkel de dochter van een staalkoning, maar de eerste vrouw, die Allan ooit had liefgehad. Daardoor werd de zaak zeer ingewikkeld. Hij werd er haast een fatsoenlijk man door, en dat bracht hem er bijna toe, van de onderneming af te zien. Alles bij elkaar maakte Allan zenuwachtig.

De toestand van zijn vader en moeder was wanhopig — dat dreef hem er krachtig toe, het huwelijksplan door te zetten. Maar er waren moeilijkheden. Mevrouw Raffan en Marla logeerden in de Savoy, waar iedereen kwam. Hoe konden hij en zijn moeder zich daar vertoonen, in de schouwburgen en de opera, zonder gevaarlijke aandacht te trekken? Hij wist het niet. Menige jongeman in Londen zou zich graag op de Mersthams wreken. Er kon er ieder oogenblik een opdagen, van links of van rechts, die hem met Marla en mevrouw Raffan gezien had, en hemel en aarde bewoog, om zijn plan in de war te sturen. Als mevrouw Raffan van een der talrijke slachtoffers de waarheid te hooren kreeg, was de pret uit.

Op het onwrikbare vertrouwen van lady Merstham, die maar volhield, dat Marla hem liefhad, bouwde Allan zijn hoop. En toen hij eindelijk geen weerstand kon bieden aan de magnetische kracht van het Savoy-hotel, begaf hij zich daarheen met al het vuur van een minnaar en al den wanhopigen moed van een struikroover. Hij liep, niet alleen uit geldgebrek, maar ook omdat hij behoefte voelde aan lichaamsbeweging.

Hij nam de drukste straten, en keek met wat schamperen blik op naar de ramen der voorname clubs, waaruit hij geweerd werd. Toen hij de Savoy

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, daar haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk treetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar miljoenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstige rival. Ook Allan is veel van Marla gaan houden. Ze zijn inmiddels allen in Londen aangekomen. Bij de Mersthams is de financiële toestand kritiek. Er moet een uitweg gevonden worden en de eenige hoop is gericht op het huwelijk van Allan met Marla. Nu kunt u verder lezen.

bereikte, vroeg hij naar mevrouw Raffan. Hij kreeg te hooren, dat zij uit was.

„Hm,” dacht hij. „zeker naar een schouwburg.” Hij liep naar het plaatskaarten-bureau.

„Mevrouw Raffan is naar de Gaiety, is 't niet?” vroeg hij.

„Nee, meneer,” zei de man. „Mevrouw Raffan heeft een loge bij Daly genomen.”

Allan keerde zich om. Zou hij naar Daly gaan, naar de loge vragen en er binnenloopen? Waarom niet? 't Stuk zou hem vervelen, maar Marla zou er zijn. Hij ging dus maar weer op stap, en zag nog juist een man, dien hij kende, in een grooten wagen stappen.

Vincent Lester! Hij lachte zacht, want Vincent had een korte maar dure vriendschap met zijn familie beleefd. Vincent had beloofd, Allan onkenbaar te maken, als hij hem tegenkwam, had hij gehoord. Gelukkig dus maar, dat hij den knaap gemist had.

In Daly volgde Allan den suppoost naar loge B. Mevrouw Raffan en Marla waren alleen. Marla's gezicht klaarde op, toen zij Allan zag.

„U!” zei ze, haar hand uitstekend.

Ook mevrouw Raffan was merkbaar in haar schik.

„Hoe hebt u ons gevonden?” fluisterde Marla.

„Instinct,” zei Allan. „De magneet heeft me getrokken.”

Marla glimlachte. Allan had haar zoowaar een complimentje gemaakt. Ernstig, bijna onwillig, meende ze. Maar hij was knap, zoo slank en sterk. Geen man in de zaal kon bij hem halen.

Allan nam den stoel tusschen Marla en mevrouw Raffan. Hij kwam bij, begrijpend, dat hij echt welkom was geweest. Hij zag weinig van het stuk. Hij had alleen oog voor Marla. Haar profiel en de lijn van haar keel boeiden hem.

Toen hij eindelijk zijn oogen van Marla aftrok, was het eerste, dat hij zag, het uilengezicht van Vincent Lester, in de eerste rij stalletjes. Allan schoof onwillekeurig iets naar achter.

Hij verliet de loge niet tusschen het eerste en tweede bedrijf, maar hield de dames bezig met zijn opmerkingen. Hij deed niet gereserveerd meer, maar toonde Marla, dat hij haar bewonderde.

De verandering in zijn houding verraste Marla. Zij was niet verliefd op Allan, maar beseftte, dat er nog maar weinig noodig was, om haar verliefd te maken. Had Allan dit geweten, dan had de laatste hoop der familie Merstham hem niet zoo wankel geleken, als het geval was geweest.

Gelukkig vond Marla het tweede bedrijf vervelend, dus was zij blij, dat mevrouw Raffan op haar zachten wenk inging.

„U blijft natuurlijk met ons eten?” vroeg mevrouw Raffan Allan aan het hotel.

„Heel graag,” zei Allan.

't Was nog wat vroeg om te dineeren, maar 't was toch al druk in 't hotel. De dames gingen naar boven, om haar mantels af te leggen, en Allan liep van de lift naar de garderobe.

„Weet u ook, of meneer Vincent Lester hier logeert?” vroeg hij den bediende.

De bediende glimlachte even. „Hij komt hier wel vaak, meneer, maar hij logeert hier niet.”

Allan redeneerde: Vincent was hier pas geweest, dus zou hij denkelijk wel ergens anders dineeren. Hij had het mis, want op dat moment stopte Vincent Lester voor het hotel.

Allan wachtte bij de lift op de dames, en volgde haar toen de eetzaal in. Mevrouw Raffan had een gereserveerde tafel in de enkele rij. Zij en Marla gingen zitten, en Allan wou hun voorbeeld volgen, toen een opgewonden man hem aanhield. 't Was Vincent Lester, die met een woedend gezicht zijn vuist tegen Allan schudde, vóór de vriend, die bij hem was, hem tegen kon houden.

„Ah!” zei hij. „Eindelijk! Ik heb op je geloerd, schurk!”

Allan trok, met volmaakt tooneeltalent, een gezicht van ietwat vroolijke verbazing.

„Pardon,” zei hij.

Die houding maakte den niet geheel nuchteren Vincent razend. „Vervloeking!” zei hij. „Ik heb beloofd, dat ik je nek om zou draaien, als ik je tegenkwam, meneer de valsche speler, en ik zal 't doen ook!”

De vriend van Vincent trok Vincent bij zijn arm. „Stel je niet aan!” zei hij.

Iedereen keek, want Vincent's stem was schrill, zijn houding vechtlustig. Marla en mevrouw Raffan, die juist niets konden verstaan, keken verbaasd.

„U vergist u,” zei Allan koel. „Ik heet geen Valsch-speler. Ik heet...”

Hij wachtte, en kreeg een idee. Hij stak snel zijn vingers in zijn borstzak en haalde er een kaartje uit, dat hij daar vroeger in den middag gevoeld had. Hij wist niet meer, wiens naam er op stond, dus frischte hij zijn geheugen op.

„Mijn naam is Aubrey Southgate,” zei hij, „van zijner majesteits Corunna, om u te dienen.”

„Dat lieg je!” antwoordde Lester. „Dacht je, dat ik jou vergeten kon? Je bent Merstham.”

Allan lachte. „O,” zei hij, „nu begrijp ik 't. Is me al meer gebeurd. Ik ken dien Merstham niet, maar 't blijkt een onaangename dubbelganger te zijn.”

Lester keek hem loerend aan. „Wat?” zei hij. „Ik ben éénmaal een ras-idiot geweest, maar als je denkt, dat je er met zoo'n smoesje afkomt, heb je 't mis!”

Hij kwam nader, maar de vriend trok hem terug.

„Laat dat, gek!” zei hij. „Je gaat den bak in!”

„Kan me niet schelen! Die kerel...”

Allan, kalmer dan ooit, stak Lester het kaartje in de hand. „Ik kan niet anders doen,” zei hij, „dan u excuus vragen, dat ik de man niet ben, wien u zoo graag een opstopper zou geven, maar feiten zijn hard, en mijn naam is Southgate.”

Lester keek verbluft op het kaartje, en toen in Allan's gezicht, en hij zag twee oogen zoo open en geamuseerd en onbevreesd, dat hij onwillig aan een dubbelganger van Merstham gelooven moest.

Hij kalmeerde. „Neem me niet kwalijk,” zei hij, „maar... maar ik heb nog nooit zoo'n ongeloofelijke gelijkenis gezien.”

„Tot uw dienst,” zei Allan. „Zooals ik zei, 't is me al meer gebeurd.” Hij liep door naar de tafel der dames.

„Ik vraag excuus, mevrouw Raffan,” zei hij.

„Wat was er toch?” vroeg mevrouw Raffan.

„'t Leek wel, of hij u slaan wou,” zei Marla.

„Dat leek inderdaad zijn vurigste begeerte,” antwoordde Allan lachend.

„Maar waarom?”

„Ja — er schijnt een zekere meneer Aubrey Southgate te bestaan, die precies op me lijkt. Dat zou niet zoo erg zijn — iedereen heeft een dubbelganger, zegt men — behalve u” — hij boog naar Marla. „Alleen heeft die Aubrey Southgate nogal wat vijanden. Voorzover ik uit dien dronken ma-

wijs kon worden, is meneer Southgate een valse speler."

De kellner hield een flesch champagne boven Allan's glas.

"Ja, graag," zei Allan.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Geoffrey Kingsward stond in zijn slaapkamer tusschen de kisten en doozen. Hij was in zijn hemdsmouwen, en zag er warm, maar vroolijk en springend uit. Op den rand van het bed had kolonel Kingsward, met zijn pijp in zijn mond, naar het pakken zitten kijken. Hij had opgewekt zitten babelen, maar Geoffrey wist, dat zijn vader hem missen zou.

Ze waren dikke vrienden, die twee, en de kolonel was, op zijn ruwe, vlotte manier, vader en moeder tegelijk voor den jongen geweest. Maar als echte Engelschen waren zij nooit ver genoeg over hun verlegenheid heen gekomen, om hun wederzijdsche genegenheid onder woorden te brengen. Zij praatten vrij en frank over al 't andere, van de sport tot de politiek, maar als zij elkaar begroetten of afscheid namen, moesten ze elkaar maar zwijgend begrijpen.

"De oude heer" stelde een zeer levendig belang in de carrière van zijn zoon. Maar nadat hij eenmaal het zaad der eerbij in diens geest had gestrooid, liet hij Geoff zijn eigen weg zoeken. Toen Geoff gezegd had, dat hij rechten wou studeeren, had de kolonel gezegd: „Best, jongen. 't Zit niet kwaad achter de regeeringstafel." Had Geoff verklaard, dat hij in de chemie won, dan had de kolonel gezegd: „Prachtig! Er is nog heel wat uit te vinden." Zelfs al was Geoff met het plan aangekomen, naar Canada te trekken om fruit te kweken of tarwe te bouwen, zou de kolonel geantwoord hebben: „Bravo, jongen!" en zonder de minste aarzeling zou hij zijn oude vrienden vaarwel hebben gezegd, een compleet stel onnoodige dingen hebben gekocht, en met zijn zoon het vaderland verlaten hebben.

Op zijn eigen, bijna ongemerkte manier had hij Geoffrey de principen ingeprent, die volgens zijn idee den gentleman vormen: vaderlandsliefde, eerlijkheid, sportiviteit, doortastendheid en menschenliefde. Er waren tijden geweest, vooral toen zijn zoon studeerde, en met de vacaties thuis kwam in een soort waan, dat hij maar hoefde te bellen om bediende te worden, dat de kolonel zelf knoopte aan Geoffrey's hemden had gezet en zijn kleeren afgeborsteld, om die jeugdige baronachtigheid tegen te werken. Het resultaat was geweest, dat Geoffrey zulke dingen niet aan kon zien, zelf zijn handen uitstak en zijn vader begon te verzorgen.

Het was grappig, en ook een beetje aandoenlijk, te zien, hoe die twee met elkaar wedijverden, om elkaar het leven aangenaam te maken. Hun bewondering was wederkeerig, maar onuitgesproken, en met eenentwintig was Geoffrey niet alleen een toegenegen zoon, maar zijn vaders beste vriend. De oude heer was de kameraad, bij wien hij zich het prettigst voelde. „De oude heer" was een symbolische uitdrukking, een hartelijk bijnaam.

Zij hadden geen geheimen. Er was geen onderwerp van gesprek, hoe moeilijk en ernstig ook, of zij hadden er open over gepraat. De ervaring van den oudere, gedeeltelijk vrij duur gekocht, werd van nut. Het spreekt dus vanzelf, dat de kolonel over Marla gehoord had. Aan een vroeg ontbijt, voor de jonge man naar Westminster Abbey ging, was haar naam genoemd.

„Kom je in de club met me lunchen?" vroeg de kolonel.

Geoffrey nam zijn toevlucht tot het zoutvaatje. „Vindt u 't erg, als ik me vrij houd?" zei hij. „'t Zou kunnen — ik hoop 't tenminste — dat ik in de Savoy ga lunchen met kennissen van boord."

„Mannen?"

„Nee, dames. Twee. Een vrouw op leeftijd, een buitengewoon goed mensch, en Marla."

De kolonel lachte. „Alleen maar Marla?" vroeg hij.

Geoffrey keek op. „Alias de prinses."

„Knap?"

„Nee, verrukkelijk.... Ik wou er gisteravond al over beginnen, maar toen was Herring er bij. Ik ben blij, dat hij zich verslaapt, nu kan ik mijn hart tenminste luchten. Ik zal u zeggen, hoe 't zit. Als ik niet met Marla trouw, trouw ik nooit; en ik zal nooit met Marla kunnen trouwen, dus blijf ik voor goed vrijgezel. Zoo staan de zaken."

De kolonel bleef even zwijgen. Hij had ook zooiets gezegd, toen hij eenentwintig was. Maar hij had het meisje gekregen. Hij voelde niet de minste neiging om te lachen. „Je kunt nooit weten," zei hij.

„Hebt u geen idee," zei hij, vlug van onderwerp veranderend, „om vanavond ergens heen te gaan?"

„Ik wèl!" zei de kolonel. „We gaan in de Rag dineeren, we drinken een goeie flesch, en dan zoeken we een stuk uit."

Het program was naar de letter uitgevoerd. Herring was gelukkig door een anderen vriend in beslag genomen. Nu had Geoffrey gepakt. Hij ging vijf dagen voor het einde der vakantie naar Oxford, om zijn roeiers een beetje bij te werken. Hij trok zijn jasje aan.

„Zoudt u 't erg vinden, om mijn bullen naar 't station te brengen?" vroeg hij. „Ik moet nog even de stad in."

„Marla?"

„Ja."

„Komt in orde," zei de kolonel.

Geoffrey stormde Herring's kamer in, drukte een natte spons uit boven het welzalig gezicht, schreeuwde: „Twaalf uur — station!" en ging de trap af, twee treden met iederen stap.

De ochtend was helder en frisch. Toen Geoffrey aan de rivier kwam, voelde hij de warme zon op zijn rug. Schuiten dreven traag stroomaf. De boomen stonden al vol blad. Geoffrey liep snel naar de Abbey. Hij had een afspraak voor elf uur, in de kruisgangen. Big Ben sloeg het uur, toen hij langs het parlamentsgebouw kwam. Hij vond Marla.

„Je bent vroeg," zei hij.

„Weet jij ook, of Richard Leeuwenhart een gebroken hart had?" ze Marla.

„Ik vertrek om twaalf uur uit Londen. Ik heb nog een massa te zeggen."

Marla zuchtte. „Ik wou, dat ik in den ouden tijd geleefd had," zei ze. „Stel je eens voor wat een genot — uitrijden met een valk op je pols."

„Ik zie je niet meer vóór den wedstrijd."

Marla kwam terug tot het heden. „Hoe kort is dat nog?" vroeg zij.

„Afgrijpselijk lang. Een week of vijf.... Blijf je hier, of zal ik je naar de Savoy brengen?"

„Ik blijf hier," zei Marla. „Ik ben van plan, hier iederen morgen een uur door te brengen."

„Goed. Niet vergeten!"

„Wat niet?"

„Den wedstrijd, en...."

„Ja?"

Alle goede dingen bestaan in

Dat geldt ook voor Hero's beroemde vruchtendranken. Perl, Sinas en Frambozen zijn de steunpilaren van Hero's roem. Zuiver vruchtensap zonder eenige chemische kleurtjes of smaakjes... vruchten in den best verteerbaren vorm. Maakt er een gewoonte van Hero-Perl... Sinas... of Frambozen te drinken. Niets wat U méér verkwikt.

Perl Sinas Frambozen

Riskeer nooit iets!

Voor niet als gij zelf
Uw kleeding maakt!

Zomerpracht

het Holl. modeboek, geeft U zekerheid:

- ♦ dat het U volkomen op de hoogte stelt van de allerlaatste mode uit Parijs, Weenen en Berlijn;
- ♦ dat voor elken leeftijd en voor ieder figuur, hetzij klein, groot, slank of corpulent, 'n uitgebreide collectie modellen is opgenomen;
- ♦ dat, al heeft U maar heel weinig verstand van costuumnaaien, U met behulp van onze patronen in staat is alle kleeding zelf te maken;
- ♦ dat van ieder genummerd model in Zomerpracht, in het grootste aantal maatsoorten, direct uit voorraad (binnen 24 uur) knippatronen geleverd worden à 20, 35 en 50 ct.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van onze agenten: door girostorting op No. 293631: door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (uitsl. à 5 en 6 ct.)

Ten deele in kleuren uitgevoerd, bevat Zomerpracht niet minder dan 335 modellen, inclusief kindermodeboek, handleiding enz. Het is 64 pagina's groot en voorzien van een schitterenden kleuren-omslag. Prijs slechts 60 cent.

Patronenkantoor PANORA

Nassauplein 1 Haarlem

Vervolg op pag. 26

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 30 Maart 1937.

Amico,

Sodepatat, wat was me dieën wagel van deuzen morgen toch zwaar! Nie, dat ie zoo kolossaal gelajen was, — Zaterdag was ie heel wat lochter en toch zat er toen drie keer zooveel op.

Ge verstaat, amico!

Zaterdag zat den Paasch in m'n zielelement en van den morgen zat ie in m'n beenen!

Da's veul verschil.

't Zijn plazerige, roomzoete dagen geweest, waarover ik deuzen avond nog 'ns geren 'n briefke schrijf; dagen die 'k nog 'ns geren naproef. En nog 'ns, sjuust als poes, mijnen baard aan aflik.

Koele, zonnige dagen, gouwig als honing. Ook voor Trui.

Twee dagen is ze stillekes gelukkig geweest in haar schoongemaakte, kristalpropere, vernieuwde huiske. Tusschen de ouwe meubeltjes, waarop ze veertig jaren wreef, boende en poetste en waarmee ze nog even content is als op den dag van ondertrouw.

Contenter nog! Want dingskens, die altijd om oe henen waren, zijn stukskens van oew leven geworden.

Meubeltjes, waarin de kinders zijn grootgeworden, zijn toch waardevoller, zijn veul schooner in oew oog dan glazen tafelblazen op vernikkelde gaspijpen; dan moderne stoeltjes, waarop ge van 't zitten... moi wordt!

Twee dagen is zij stillekes gelukkig geweest, tusschen de glanzende spulkes, waarop den politoer zit van veertig jaren goeie zorgen. Van veertig jaren lief en leed. En dieën glans, amico, die kan den meubelarchitect toch nie aanbrengen, op de „zakelijkste“, op de „modernste“, op de „nieuwste“ meubels nog nie, al zijn ze vernikkeld, gelakt, blinkend als 'nen hagelnieuwen Ford.

Ik wil daarmee zeggen: mode in meubels is even zinloos als huwelijken van 'nen blaauwen Maandag.

Maar genoeg. Laat ik nie gaan filosofeeren over 't leege, 't zinleege van deuzen moderneren tijd, van den modernen mensch, die bij gemis aan den zachten glans van 't leven eigens nou den lakwast zet op z'n haren, op z'n nagels, op de fietsbuizen van z'n meubels.

Maar genoeg, zeg ik, want 'k zou geen ruimte overhouden voor m'n Paasch, of liever gezeed, voor 't plazer, da'k mee Paschen g'ad heb.

Trui liet me geren weggaan. Want ze is zóo zuinig op 'r schoone gordijnen, geboende meubels, op den schoonmaak kortom, da'k ze'r werendig van verdenk, dat ze mij zoo'n bietje... loost! 'n Spijsplinternieuwe ervaring na veertig jaren.

Tweeden Paaschmorgen bv., als ik zoo m'n smoesje maken wou, om 's middags mee de kameraads te gaan schieten, dan liep dat zoo casueel voor me af, da'k eerst

Onze Dré wilde op den tweeden Paaschdag graag met zijn vrienden gaan schieten. Dit moest Trui eenigszins voorzichtig aan 't verstand worden gebracht.... althans zoo meende d'n Dré.

Trui was hem, tot zijn groote verwondering, echter reeds voor. Ze zei: „Ga-d'er eens uit, Dré.” „Ja,” antwoordde Dré, „ik wilde wel eens gaan schieten met de jongens.” „Allicht,” kwam het prompte, maar onverwachte antwoord van Trui. „Waarom ze d'n Dré zoo graag het huis uit wilde hebben, kunt u zelf opmaken uit den brief!

veertig jaren eerst tien zinnkens tot één behoorlijk smoesje in malkaar moest knejen om weg te komen! Alles wordt gewoonte, amico.

„'k Gaai 'n bietje schieten,” zee ik toen.

„Waarom nie!” — Trui weer.

Ik docht, daar doe'k nog 'n bietje bij en zee: „'k Had daarvoor al afgesproken ook, mee de jongens.”

„Allicht,” zee Trui en toen, amico, toen duuzelde 't me efkens. Want toen kreeg ik dat kouwe gevoel over m'n rug, van... ja, hoe zal 'k dat zeggen? Luister. Zoo! 'n Paar jaar gelejen hielp ik mee aan den schoonmaak en had twee uren staan krabben op 'n bovenlicht om er oud glaspapier af te kratsen, mee 'nen eerpelschilder. ('n Echt pestkarweike!)

'n Bietje driftig door Trui's op- en aanmerkingen, begost ik na twee uren krabbelen te zeemen. En... toen drukte-n-ik de ruit in duizend gruzelementen. Ge hoeft niks te vragen...!

Daar stond ik. Mee twee verprutste kostelijke uren, mee 'n figuur als Jan Loel, mee 'nen gesnejen duim en... mee 'n wijf — afijn! 't Is verjaard.

twee trekken aan m'n pijp moest doen, voor ik deuzen nieuwen, tijdelijken toestand heelegaar beseffe.

Ik begon zóó: ik keek 'ns uit 't raam, onder de gordijn door, en zee, alsof ik ze voor 't eerst van m'n leven zag: „wat 'n schoone, hooge locht vandaag. Wel killekes nog, maar...”

„Ga-d'er 'ns uit,” zee Trui. En ze zee dat zoo „gewoon” en effenaf, da'k die twee trekken aan m'n pijp noodig had, om mijnen gedachten-gang 'nen anderen draai te geven. Welja! Als ge zoo ruim

Maar ik had gisteren sjuust zoo'n gevoel, als bij die kapotte ruit, toen Trui zee: „krak” — o nee!, dat zee die ruit; toen Trui zee: „allicht.” 't Klonk sjuust eender!

Had ik daárvor zooveel jaren m'n smoesjes zorgvuldig staan construeeren, terwijl zij me al die jaren van begin-af in de gaten had g'ad en me kalm had laten aanknutselen? Ik mot wel 't zelfde stomme gezicht getrokken hebben als toen mee die ruit, want Trui draaide d'r eigen om, nogal rap, en slefte naar 't achterhuis.

„Allicht”...!

Als ik op de schietbaan stond, achter „de Gouwen,” dan schoot ik m'n eerste zes pijlen voor schandaal af en zee ik: „allicht”.

„Ja,” zee onzen keizer, den Blaauwe: „daar staat te veul wind, allicht schiet ge'r dan neffen, Dré!”

Maar hij... hij tooverde na mij zeuven rozen in zijnen heul (12 schoten) en ik zee weer: „allicht”.

„Den keizer, ee,” vulde den Fielp aan, die ook al z'n schoten had zien wegwaaien.

„We scheien er af,” commandeerde den Fielp toen. „Hal de schoten waaien weg, lijk...” Afijn!

De vergelijking was nie slecht, maar voor deuzen illustratie „minder geheigend”, zou den edelachtbaren Philippus zeggen.

Toen zijn we rap binnen gegaan. Daar brandde lekker de kachel. Die kosten we hebben! Want schieten doet g'in oew hemdsmouwen en 't kiepenvel stond ons op 't lijf.

Den Joep was er vandaag nie, dus viel den Jaan in voor 'm.

Janus spult altij nogal fortunlijk en den Fielp... nou ja — die piekt nog altij! Die waagt te veul.

Drie keer ging ie pico, drie keer liep 't falikant, En — 't ergste: drie keeren ook was 't den Jaan, die den Fielp erbij lapte!

Ondertusschen is Janus gepensionneerd, lijk ge weet, dus Z.E.A. Fielp Beeckers is z'n overwicht van 'n kwarteeuw lang op den Jaan kwijt! (Waarom den Fielp slecht weinen kan.)

En toen den Jaan tot drie keeren toe den Fielp had „ingeluisd” (da's 'n sportwoord, amico, 'n nationaal sportwoord; ge kunt 't gerust laten staan, iedereen verstaat 't), maar toen den Jaan er den Fielp dan drie keeren had ingeluisd, wier 't toch wel 'n bietje benaauwd aan ons tafeltje.

Den Fielp zweeg. Maar hij zag wittekens.

Janus zweeg nie! Zelfs ging ie den Fielp uitleggen, dat ie 'n „reuzenkafferstreek” had uitgehaald...!

De temperatuur steeg.

Toen zee den Blaauwe: „Jaja, Jaan, maar káartspelen is zoo makkelijk nie...!”

De temperatuur steeg altij.

Ik zweeg.

Na eenenveertig jaren trouwen dienst leert den mensch op tijd zwijgen, amico! Vooral als ie pas wéér 'n „ruit brak”.

„Is nie waar, Dré?” betrok den Blaauwe mij er toen in: „bij kaartspelen mot ge gin slopmuts ophebben!”

En voor ik 't wist, viel uit m'n mond: „allicht.”

Pats!

„Hastnoumaaruitis!” viel den Fielp uit. En toen lee ie z'n knuistje (waaraan de handschoenen motten aangemeten worden) zoo onbehouwen op 't tafeltje, dat z'n eigen citroentje-mèt hoofdschuddend, beenenbevend in zwijm viel, waarna den dikken, suikerigen citroen over 't tafeltje kronkelde als 'nen langen, vetten pier.

Den Fielp werd er ineens kalm van. Hij schoof de kaarten van tafel, schoof meteen den Jaan mee, die achterruit rolde, mee stoel en al, toen dook den Fielp z'n veul te groot gezicht tusschen z'n schouwers, óp 't tafeltje en mee 'nen schuiver van nen halven meter lang „dweilde”-n-ie 't tafelblaaie schoon mee z'n... tong. Weg, pier!

Kepot heb ik me gelachen.

Amico, vol!

En maar goed ook. Want we hebben zoo'n leut g'ad, dat — afijn!

Tot de naaste week.

Veul groeten van „Allicht” en als altij geen haarke minder van oewen

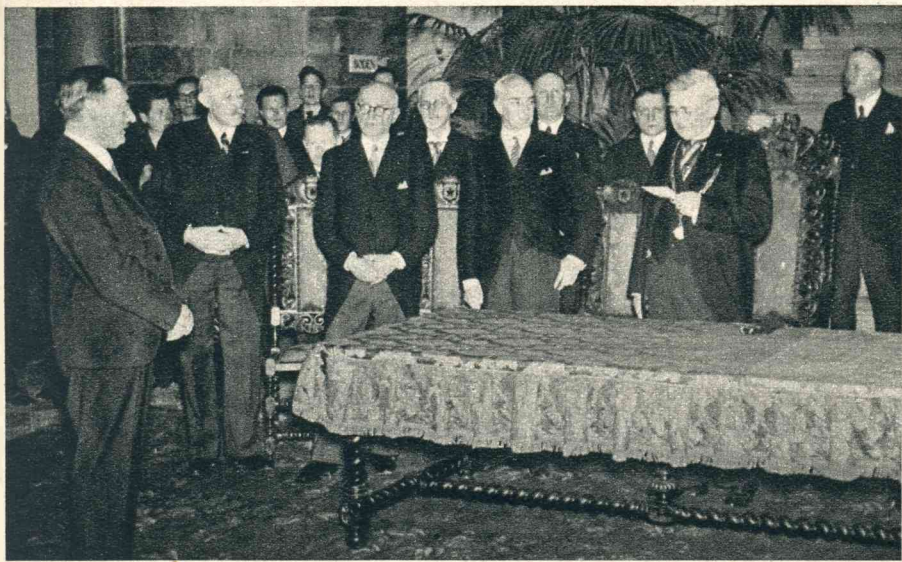
t.a.v.

DRÉ.

Folklore. — De klepperjongens van Heel, die, in de Goede Week, het uur van den dag verkondigden vanuit den kerktoren.

UIT ONS GEBIED

Prof. Debije te Maastricht gehuldigd. — In tegenwoordigheid o.a. van den gouverneur van Limburg werd prof. Debije hartelijk in zijn geboortestad gehuldigd. — Tijdens de toespraak van burgemeester van Oppen. (Geheel links prof. Debije.)

Ontploffing op de „Maurits.” In de loofafdeeling der ammoniakfabriek van Staatsmijn „Maurits”, te Lutterade, had een ernstige ontploffing plaats, door het springen van een op 25 atmosfeer staanden ketel. — De pijl geeft aan, waar de explosie, die veel vernielde, plaats vond.

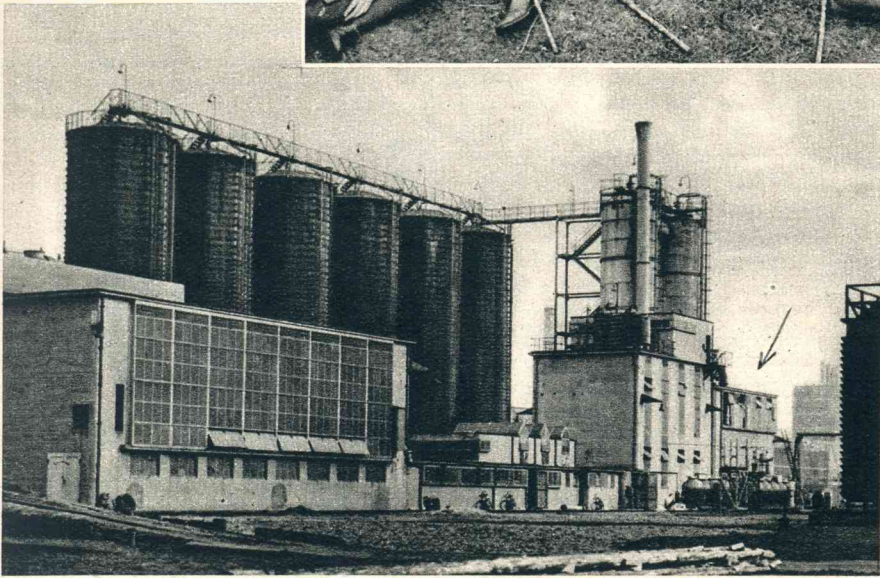

Folklore. — Zingend en bedelend trok de Helvoirtse jeugd in de Goede Week van huis tot huis, om het jaarlijksche Paascheitje te ontvangen. Hierboven: Moedertje brengt blijmoedig haar offertje; links: de buit wordt verdeeld.

In „Limburgia”, te Den Bosch, werd een origineele rookwedstrijd gehouden, waarbij het er om ging, wie het langst van een sigaar kon rooken en wie de langste aschpunt had. — Een grappig kiekje van den komischen wedstrijd.

De heer Bogman was vijftig jaar werkzaam op de Oranje Nassau Mijn I, te Heerlen. — De zilveren jubilaris.

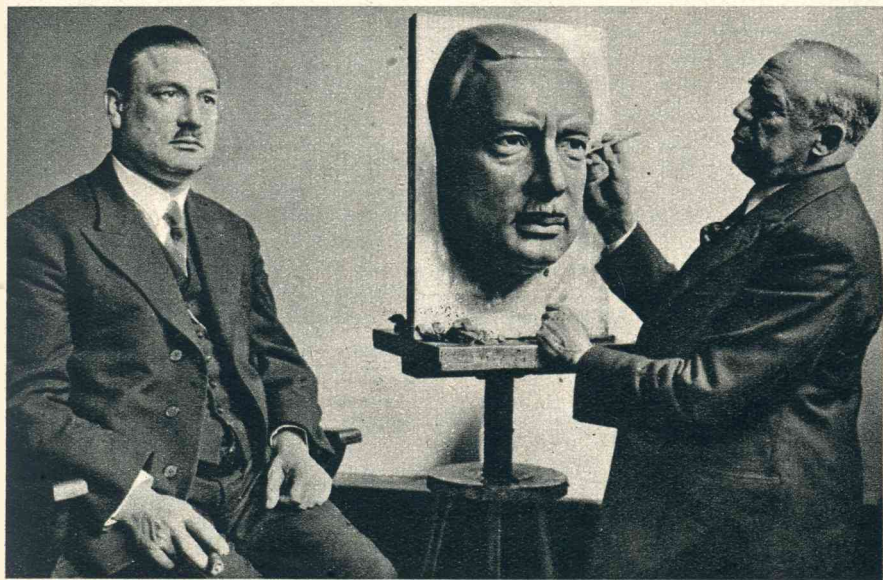

De Kath. Smedenpatroons, kring Gulpen, vierden hun vierde lustrum, bij welke gelegenheid de heeren poseerden voor „Ons Zuiden”. — De smeden gekiekt.

Zondag j.l. vierde de heer M. Lahay, gemeente-veldwachter te Berg en Terblijt, zijn zilveren jubileum, onder hartelijke belangstelling. — Een foto van den jubilaris.

Jamboree-postzegels. — Ter gelegenheid van de te Vogelenzang te houden Wereldjamboree worden door de Posterijen speciale postzegels uitgegeven. — Hier zijn ze: van 1½, 6 en 12½ cts.

De Nederlandsche Nobelprijswinnaar, prof. Debije, poseerde te Amsterdam voor den beeldhouwer Tjipke Visser, die, in opdracht van het departement van Kunst en Onderwijs, een borstbeeld van den geleerde vervaardigt.

De nieuwe sla
is er weer!

Heele
flesch 80 ct.
Halve
flesch 42½ ct.
Kwart
flesch 25 ct.
plus statiegeld

Jonge sla wordt nog lekkerder door ze met Salata aan te maken. Salata, sla-saus maakt de sla heerlijk frisch en zacht gekruid. Salata is bovendien voordeelig, want het vervangt olie, azijn en ei. In een wip heeft U er een verrukkelijke sla mee. Neem een flesch Salata in huis.

DUYVIS
SALATA

RECEPTENBLAADJE. Schrijf een briefkaart aan N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jzn., Koog aan de Zaan, met de woorden: Receptenblaadje Salata en DUYVIS Uw naam en adres.

MINTA
Keps

Verkade's „Minta Keps” zijn heerlijk frisch in den mond. Ook bij thee smaken zij bijzonder goed. Probeert U ze eens! Prijs 2 ons voor 25 cent. In luxedoosjes 40 cent. Vraagt U uw winkelier ook eens naar de verschillende andere soorten Verkade's „Keps”!

VERKADE

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

Geoffrey schraapte zijn keel. „Mij,” zei hij.

Marla legde zacht haar hand op zijn arm. „Vrienden vergéten elkaar toch niet?” zei ze, met iets schors in haar stem.

„Ik bedoel,” zei Geoffrey, „vergeet niet me een boodschap te sturen, als je iemand in een harnas met een lans nodig hebt.”

Marla lachte. „Je schijnt te denken, dat ik in de narigheid zal raken,” zei ze, een tikje spijtig.

„Nee, dat niet; maar als je iemand nodig hebt, die zich verdienstelijk maakt, wil ik graag bovenaan op 't lijstje staan.”

Marla's oogen tintelden. „Je staat bovenaan op 't lijstje,” zei ze.

„Merci. Tot ziens, prinses.”

„Tot ziens — broer Geoff.”

Het woord „broer” deed de deur dicht, die Geoffrey nog op een kier had laten staan. Marla legde haar handen op zijn schouders, ging op haar teenen staan en raakte zijn wang met haar lippen. Geoffrey keerde zich om en verliet het gebouw met een vaart van ongeveer acht kilometer, niets ziende, en niets hoorende dan de onvergetelijke opmerking van Herring: „Je hebt geen schijn van kans, Geoff.”

Een taxi zette hem voor 't station af, vijf minuten vóór de trein vertrekken moest. Kolonel Kingsward en Herring stonden voor 't portier van een rook-coupé, waarbinnen de bagage opgestapeld lag.

„Zoo,” zei Herring.

De kolonel greep zijn zoon bij den arm. „Alles goed?” vroeg hij.

Geoffrey keerde zich naar een krantenjongen, wenkte hem. „Ja hoor, merci,” zei hij. „Ze zegt broer Geoff tegen me.”

„Niets van aantrekken,” zei de kolonel. „Je moeder heeft ook wel eens broer tegen me gezegd. Hoe sta je met geld?”

„Niet zoo royaal, maar ik zal 't wel redden.”

„Geef maar een seintje, als je vast zit... Verdraaid, je moet instappen.”

Geoffrey klom na Herringden coupé in.

„Tot ziens, kolonel,” riep Herring. „Reusachtig bedankt voor de gastvrijheid.”

„Tot je dienst — altijd,” knikte de kolonel nadrukkelijk.

Geoffrey stak zijn hand uit. „Tot ziens, ouwe heer.”

„Tot ziens, ouwe jongen.”

Kolonel Kingsward keek, tot de trein weg was, en bleef toen nog een paar seconden stil staan. Eindelijk ging hij. De eerste twee dagen won hij in de club niet later blijven, en hij wou niet op de kamer van Geoffrey komen.

Denzelfden dag om één uur sprong sir George Merstham, met zijn hoed nog wat vroolijker schuin dan gewoonlijk, uit een taxi; hij gaf den chauffeur een shilling fooi en stak zijn sleutel in de voordeur van Halvemaanstraat 63. In een gezellige rookkamer beneden vond hij Allan.

„Waar is je moeder?” vroeg hij.

Er was een triomfantelijke klank in de stem van den ouden man. Allan merkte dat aanstonds en keek op. „En?” vroeg hij.

Sir George haalde een sigarenkoker uit zijn zak en deed dien open onder Allan's neus.

Allan lachte. „U hoeft niets meer te zeggen,” zei hij. Hij nam een sigaar, herkende er een lid van een zeer fijne familie in, en stak op.

„Waar is je moeder?” herhaalde sir George.

Lady Merstham had de voordeur open hooren gaan. Zij kwam snel van haar kamer naar beneden.

Een aroma, dat rijp en schoon was, trof haar neusgaten. Sir George nam met een ridderlijk gebaar zijn hoed af. „De koffers zijn weer gevoerd — vijf-honderd van 't zuiverste gewicht.”

„Hè?” riep Allan.

„George!” riep lady Merstham.

Sir George ging met zijn vingers langs zijn welgeschoolden knevel en ging wijdbeens voor den leegen haard staan. Hij blies een dunne rookwolk de kamer in. „Béter merk is er toch écht niet,” zei hij.

„Vijfhonderd?” zei lady Merstham.

„Hoe heb je...”

„Zal ik je vertellen. Ik kreeg vanmorgen onder 't scheren een idee. Er is een jongedame, beste Allan, wier vader millioenen bezit — die haar een ton per jaar zal geven — en daar ben jij min of meer mee verloofd...”

„Vooral min,” zei Allan.

Sir George wuifde met zijn hand. „Gezien die feiten besloot ik, vijf van onze vrienden op te zoeken, en van ieder een honderdje te leenen, met 't oog op onzen toekomstigen rijkdom, door ze schuldbekekenissen voor tweehonderd te geven, betaalbaar over drie maanden. Gelukkig konden ze 't fourneeren. Ziedaar!” Hij boog en klopte op zijn borstzak.

„Proficiat,” zei Allan.

„O, George, wat knap!” zei lady Merstham.

„'t Is duur, maar 't kon niet anders. Vanavond geven we een diner voor de jongedame en haar hoedster. Niet alleen moet 't eten goed zijn, maar we moeten een butler en twee bedienden nemen in een livrei, die zooveel mogelijk op de onze lijkt. Er moest onmiddellijk doorgetast worden, dacht ik.”

„Bij wie bent u geweest?” vroeg Allan.

„Trevor, den geldschietser; Mount, den makelaar; Eardley Smith, den boekmaker; Rickenshaw, mijn kleermaker, en Reddish, 't Manusje van alles.”

„Geloofden ze u?” vroeg Allan.

Sir George lachte. „Beste jongen,” zei hij, „hoe slauer gauwdief, hoe onnoozeler hals. Ik ben natuurlijk een ietsje op de waarheid vooruitgelopen — ik heb gezegd, dat je al verloofd was.”

„Maar volgens de faillissementswet...”

Weer wuifde sir George. „De wet doet niets, zolang de curator niets weet. Maar laten we geen tijd verspillen met rechtskundige disputen — er is heel wat te doen. Zorg jij voor 't diner, schat. Ik zal voor den wijn zorgen, en Allan zoekt personeel. Niet telefoneeren, jongen — ga zelf naar Haddon en zoek een paar nette lui uit. Niet te jong.”

„Goed,” zei Allan. „Eerst mijn sigaar oprooken.”

„Reken maar op acht personen,” ging sir George voort.

Lady Merstham toonde verbazing. „Waarom acht?”

„Ik had een bijzonder helder hoofd vanmorgen. 't Leek me niet kwaad, een hertog, een hertogin en een markies bij onze dames aan tafel te zetten. Ik heb ze gevraagd en ze komen.”

„Ze komen!” riep lady Merstham.

Sir George knikte. „Eardly Smith en zijn vrouw hebben zich bereid verklaard, een avond als de hertog en de hertogin van Middlesex op te treden, en ik heb

ZIJN MAAG

veroorzaakt zijn benauwende droomen

Neen, deze man is niet beschonken en krankzinnig is hij evenmin. De nachtmerries die hem met schrik doen ontwaken zijn eenvoudig te wijten aan slechte spijsvertering. Als men eens een zekeren leeftijd achter zich heeft, verwerkt de maag het voedsel minder gemakkelijk en langzamer, voornamelijk wat zekere soorten voedsel betreft. Daardoor ontstaat gisting en een overmaat van aciditeit, in vele gevallen de oorzaak van slapeloosheid en gestoorde nachtrust, daar de abnormale spijsvertering een terugwerking op het zenuwgestel uitoefent, voornamelijk op de hersenen. Het is daarom een goede voorzorg, om onmiddellijk na de maaltijden en in elk geval wanneer men voedsel verorberd heeft dat bezwarend kan blijken, een half koffielepeltje Gebismureerd Magnesium in een beetje water te gebruiken. Het doet de overmaat van aciditeit verdwijnen en de gisting houdt op, alsmede de zure oprispingen, het gevoel van bezwaring en de maag-schroeiing. Een normale spijsvertering verzekert rustig slapen. U behoort daarom steeds Gebismureerd Magnesium onder Uw bereik te houden om de maagbezwaren, van welken aard ook, te voorkomen en te lenigen.

GEBISMUREERD MAGNESIUM

is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogistengisten tegen f1.— per flesch, of f1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

Maak toch gebruik van de 1001 mogelijkheden, die gezonde, Hollandsche kaas U biedt om smakelijke, voedzame, gezonde gerechten klaar te maken. Vraag het gratis Zuivelreceptenboekje „Voedt U goed voor weinig geld” aan Uw leverancier.

KAAS
voedt U goed!

nd
zien.
Ber-
ven uit
zich het
en dat nu
ten, kunnen
1. Merkwaar-

Reddish voor hetzelfde tijdperk tot markies van Kidwelly benoemd. Geen gevaar bij — Eardley Smith heeft gestudeerd, zijn vrouw is officiersdochter, en Reddish is op 't tooneel geweest."

Lady Merstham stond op, kuste haar man, en ging de kamer uit, om zich te kleeden.

"Bel even een taxi," zei ze. "Ik zal eten in de Ritz bestellen."

Toen zij vertrokken was, liet Allan met tegenzin de rest van zijn sigaar in een zilveren aschbak vallen en ging naar buiten, den zonneshij in. Sir George neuriede iets uit Traviata koos een boek, ging zoo zitten, dat het licht over zijn linkerschouder viel, en begon te lezen.

De oude Merstham was een geestig man. Heel de rest van den dag hield hij zijn vrouw en Allan aan 't lachen. Hij speelde de rol van een onkreukbaar eerlijk landadelman, zich fier bewust van zijn deftigheid. Hij drilde het pas aangekomen personeel met zooveel humor, dat Allan en lady Merstham de kamer uit moesten loopen.

De manier, waarop hij den butler om zijn vinger wond, was een fijne comédie. Hij prentte den man in, dat hij moest trachten te voelen, alsof hij meneer Allan al van kleinen jongen af gekend had. De butler, zei hij, wordt alleen dan voor een man van gewicht aangezien, als hij een familiestuk is, grootsch op zijn waardigheid, even vol van genegenheid als van respect.

Hij zei den man dit alles, vertelde hij, voor zijn eigen bestwil. "We zullen je Wem noemen," besloot hij; want hij vond, dat met Wem slechts een persoonlijkheid kon worden aangeduid, die enkel ernst, onverstoorebare hoffelijkheid en gezetheid was.

Toen de man naar beneden ging, voelde hij zich vijftig procent trotscher, dan hij ooit van zijn leven geweest was, en doordrongen van het besluit, in geen geval een tijdelijke kracht te lijken.

De verfijnde avonturier liet het drillen der beide huisknechts aan meneer Wem over. Hij kon met huisknechts niet zoo goed overweg — had er nooit studie van gemaakt.

Allan vond hem voor den leegen haard in de rookkamer, onberispelijk gekleed, een beeld van beschaving, nobele ledigheid, sportiviteit en studie-voor-plezier.

Allan was zenuwachtig, en deed geen moeite het te verbergen.

Sir George glimlachte. "Beste jongen," zei hij, "wacht maar tot je zoo oud bent als ik — dan ken je geen zenuwen meer."

"'t Zal wel komen doordat ik verliefd ben," zei Allan. "Daardoor vind ik 't dezen keer niet zoo leuk als anders."

"Ja, Allan, we hebben allebei 't zelfde gebrek; we hebben een hart. Daarom zullen we nooit 't hoogste bereiken."

"Zoudt u die Eardley Smiths en Reddish niet af kunnen zeggen?" vroeg Allan. "Vindt u dat eigenlijk niet een beetje te ver gaan?"

Sir George legde zijn zoon de handen op de schouders. "Misschien wel," zei hij. "Maar onder ons gezegd — ik voel me van binnen een beetje oud worden. Laat me zoo lang mogelijk mijn optimisme bij mekaar houden."

Allan keek hulpeloos. Wat moest hij zeggen tegen dien verbazingwekken-

den vader? Sir George praatte door. "Nog iets," zei hij. "Je houdt van dat meisje. Dus jij zult best genieten vanavond. Beroof mij dan niet van mijn amusement. Zoo'n grappig bedrogje is zoo pikant!"

"Goed," zei Allan. "Misschien ben ik te benauwd."

Zij gingen samen naar het salon. Lady Merstham speelde piano.

"Ah! Grieg!" zei sir George. "Uitstekend gekozen." Hij boog zich over lady Merstham heen en gaf haar een kus op haar arm. "Ik heb nog nooit zoo'n mooie vrouw gezien als jij."

ACHTSTE HOOFDSTUK

Er klonk een bel. Daarop volgde het geluid van het opendoen van een deur.

Lady Merstham sprong op. Vlug als een mees zette zij zich in een leunstoel bij een leeslamp, nam een boek en liet het op haar knie rusten. Zij begon luchtig met de twee heeren te praten en trok een nonchalant gezicht.

De huisknecht diende mevrouw Raffan en juffrouw Stanton aan. Lady Merstham legde haar boek neer en trad met uitgestoken hand naar voren.

"Aha!" zei ze. "Hoe gaat 't?"

"Uitstekend, dank je," zei mevrouw Raffan. "Ik vind 't echt prettig, dat ik er ben."

Lady Merstham wendde zich naar Marla. Er lag een fijne tint van bewondering in haar verzachte stem. "Jou hoef ik niet te vragen, hoe je 't maakt," zei ze. "Mag ik even voorstellen? Mijn man, sir George Merstham."

Sir George boog. Hoewel hij zich zeer aangetrokken voelde door de mooie Marla, wijdde hij zich met veel tact aan mevrouw Raffan. Die vond hem al dadelijk zeer interessant, en het tehuis der Mersthams volmaakt.

Marla sprak Allan aan. "Weet je nog dien meneer, die je gisteravond voor iemand anders aanzag?" vroeg ze.

"Nee, hem niet, maar ik herinner me 't geval."

"Nu, toen we boven waren, bracht een kellner een briefje. Hij beschreef den persoon, die 't hem gegeven had — paste precies op den man, die met je vechten wou."

"Een briefje?" zei Allan. "Heb je 't bewaard?"

"Nee," zei Marla, "maar ik ken 't van buiten. Er stond in: „Duizendmaal excuus, maar pas op. De man, die bij u was, lijkt zooveel op iemand, die me bezwendeld heeft, dat hij vast niet deugt. . . . Vincent Lester," was de onderteekening."

"En?"

Marla lachte. "Ik zal oppassen," zei ze. "Ik ben tot de conclusie gekomen, dat je wel een soort bedrieger bent."

Allan schrok onwillekeurig. "Hoe-zoo?" zei hij.

"Nu," zei Marla, "aan boord heb je me in den waan gebracht, dat je een zeer onaangenaam mensch was. Noem je dat geen bedrog?"

Allan glimlachte. "Dus je vindt me geen onaangenaam mensch. . . ."

"Niet meer," zei Marla.

De huisknecht diende den hertog en de hertogin van Middlesex aan.

Wordt vervolgd.

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes" Zürich 2 Zwitsersche Fabrikaat

SCHERK

PARIS - NEW YORK

natuurlijk frisch	rachel I	orange
bleek	natural I	india
frisch	rachel	
ivoorkleur	ne	
bijna kleurloos	n	
grijs	warm getint	rachel

Waarom maakt het zoo mooi!

Omdat dit poeder, door een zijden zeef gefiltreerd en atoomfijn, Uw gezicht pastelzacht overdekt. Daarbij is het onzichtbaar. Zoekt Uw Mystikum-Compact en Mystikum-Poeder uit volgens de Scherk-Tabel passend bij Uw gezicht. Zendt Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., van Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-Tabel

Mystikum poeder

(voor toilettafel en poederdoosje) 0.60, 1.00, 1.75
MYSTIKUM COMPACT
(Poeder en rouge in vasten vorm) 0.70

Trisena Creme maakt de huid wonderlijk mat. Probeer U het eens! Een mooi gevormde roode mond met Scherk Lippenstift.

Hansaplast „elastisch"

Snelverband

komt in het huisgezin

ieder oogenblik van pas!

Van een klein wondje kunt U veel last hebben; echter niet, wanneer U dit praktische en eenvoudige snelverband in huis hebt. Een desinfecteerend gaaskussentje stelt tevens het bloeden en de elastische pleister zit goed vast, zonder hinderlijk te zijn. Besteedt eens 15 Cent aan een pakje Hansaplast „elastisch." U zult er het nut van ondervinden.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad, Verschijnt Donderdags, Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51, Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 53170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 01981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltsraat 142. Telefoon Interc. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSENGEN, Badstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

DE DOODSVALLEI Californië

Ten Oosten der Sierra Nevada, de hooge bergketen, die ongeveer evenwijdig loopt met de grens, welke den Amerikaanschen staat Californië scheidt van den staat Nevada, hemelsbreed op ongeveer vierhonderd kilometer afstand van San Francisco, strekt zich over een lengte van honderdzeventig tot honderdachtig kilometer en een breedte van ongeveer dertig kilometer de zoogenaamde Doodsvallei uit, waarvan men op onze luchtfoto de grillige erosie-vormen overschouwt. Het is ongetwijfeld een der angstwekkendste natuurmonumenten van de Nieuwe Wereld, waar slechts bij uitzondering een menschenlijk wezen den voet durft zetten. Het landschap is er troostelozer dan waar ter wereld ook: van alle kanten wordt de mensch er gedrukt door een ontzettende naakte eenzaamheid, door de totale afwezigheid van alle natuurleven. Men zou meenen in 'n maanlandschap te zijn terechtgekomen, want geen grassprietje groeit er, en water zoekt men mijlen ver tevergeefs.

Wee den reiziger, die verdwaald raakt in deze rotswoestijn, waarop den ganschen dag een tropische zon haar verzengende stralen schiet, waarboven de lucht trilt van hitte en waar de grond onder de voetzolen brandt als in een oven. De naam, welken men deze enorme terrein-plooi dan ook gegeven heeft, is, zoo ooit, dan hier juist gekozen, en herinnert aan het droevige lot dat een groep goudzoekers trof, die in 1849 hier verdwaalden, en die tengevolge van dorst, honger en hitte in deze vallei een gruwelijken dood stierven.

Men treft hier het zeer eigenaardige verschijnsel aan van een totaal van allen watertoevoer afgesneden laagvlakte, midden tusschen hooge bergketens. Zoo laag is deze vlakte gelegen, dat ze zich zelfs tachtig meter beneden den zeespiegel bevindt. En toch, op nog geen honderdzwintig kilometer westwaarts boort een der hoogste bergtoppen van de Vereenigde Staten zijn eeuwig besneeuwde arduinen kruin de lucht in, namelijk de Mount Whitney, die ruim drieënveertighonderd meter hoog is. De bergen, welke zich uitstrekken langs de randen van de Doodsvallei, vormen een barre rotsenwoestijn, maar zijn overigens van een zeldzame kleurenpracht.

Doch de mensch heeft zich ook hier weer meester gemaakt van hetgeen deze woestijn ondanks alles toch nog voortbrengt, en dat is borax. In enorme hoereel-

hede in deze dal-kom is enorm. Nog niet lang geleden noteerde een onderzoeksreiziger er in September een temperatuur van 120 graden Fahrenheit in de schaduw, terwijl de maximumtemperatuur er 's zomers tot 160 graden stijgen kan, en een gemiddelde van 140 graden geen zeldzaamheid is. De aarde kan er zoo heet zijn dat een steen of een stukje ijzer de huid verbrandt alsof het gloeiende kool was.

De verovering van deze woestijn voor de borax-winning ging, zooals begrijpelijk is, met veel moeite gepaard. Thans loopt er een spoorweg van Los Angeles naar den rand van 't gebied, en verrees er zelfs, behalve een nederzetting voor de tweehonderdvijftig werklieden, die 's winters in deze hel arbeiden aan de zout- en borax-winning, 'n luxueus hotel voor toeristen, in Indiaansch-Spaanschen stijl, met honderd bedden, met een belekenisvollen naam het Oven-hotel genoemd. Het behoeft verder niet te verwonderen, dat men zelfs den naam van den Italiaanschen dichter Dante in verband bracht met het schrikwekkend troosteloze visioen, dat de dorre, kale vlakte biedt, want een der uitzicht-punten, vanwaar men, op ongeveer achttienhonderd meter hoogte, een goed overzicht heeft van de Vallei des Doods, heet Dante's uitzicht. Vandaar ziet men inderdaad het grootste gedeelte van de chocolade-kleurige vlakte, telkens onderbroken door als water glinsterende zoutlagen. Een dezer zoutbedden kreeg, om zijn eigenaardige formatie — talloze kleine heuveltjes van zout, borax, soda en potasch — den cynischen naam van Golf-links van den duivel. Anderhalve mijl van het bovengenoemde hotel berindt zich een boerderij, de eenige groene plaats in deze uitgestrekte steenvallei, beheerd door een Mexicaanschen planter.

Op den terugweg naar herbergzamer oorden komt men hier en daar voorbij een blijkbaar door menschenhanden opgerichten steenhoop. Daaronder rusten, in de brandend-heete moederaarde, de stoffelijke overblijfselen van een of anderen reiziger, van dorst omgekomen in deze waterlooze wildernis, of van een of anderen goudzoeker, die in plaats van goudadlers niets anders vond dan gloeiend heete steenklompen en zc Merkwaa-

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

EEN WORSTELWEDSTRIJD MET KROKODILLEN

Tommy Carter, uit Miami in Florida, behoort tot een heel ander genre worstelaars dan de mannen, die men gewoonlijk binnen de touwen ontmoet. Hij is een jongeman zonder zenuwen en specialist in een soort worsteling zonder weerga. Zijn tegenstander is altijd een krokodil of een alligator, een van die levende, valsche en blazende kruipdieren, wier gewicht dat van Tommy Carter met enkele honderden ponden overtreft.

Tommy Carter begon met deze liefhebberij een veertien jaar geleden, toen hij elf jaar oud was.

Op zekeren dag ging hij naar de moerassteppe van Zuid-Florida, in gezelschap van een lid van den stam der Seminolen, dat met allerlei verhaaltjes over het vangen van krokodillen de nieuwsgierigheid van Tommy had geprikkeld. De jongen was net twee weken te voren uit Dallas, in Texas, gekomen en had nog nooit een krokodil gezien, behalve in zijn prentenboeken.

In de ondiepe modder van een riviervtje vonden ze wat ze zochten. De Seminole zag dat het ondiep geen al te sterke tegenpartij was voor zijn vriend en gaf Tommy snel eenige instructies. De jonge blanke dook over den rand, kwam precies boven op zijn vijand terecht, greep hem achter in zijn nek en hield zijn muil dicht. Het scheelde geen haartje of zijn duim had tusschen de tanden van het roofdier gezeten. Het gevecht in het modderige water was spoedig afgelopen, ofschoon Tommy den indruk kreeg, dat het uren duurde, voordat hij met zijn drie voet lange prooi aan land kwam. Ze bonden muil en pooten stevig vast en Tommy bracht hem, tot groote ontsteltenis van zijn ouders, naar huis.

Sindsdien heeft deze pezig, gespierde jongeman meer dan honderd alligators en krokodillen gevangen in de moerassen van Zuid-Florida. Zijn mooiste vangst was er een van tien voet (drie meter) en een gewicht van 500 pond. Hij heeft met duizenden andere geworsteld, tot genoeg van een op sensatie belust publiek, dat in hoogste spanning toekijkt als Carter in een zwembassin duikt en den strijd aanbindt met een alligator, die reeds in 't water is losgelaten.

Carter zwemt onder water op zijn tegenstander toe. De controle over de zenuwen, reflexen en het kiezen van het juiste oogenblik: alles moet kloppen tot in de puntjes, of anders... Hij ontwijkt den gevaarlijken muil, doet bliksemsnel een greep naar de voorpooten, grijpt ze vast, slingert zich op den rug van het ondiep en rijdt ermee rond het bassin. Zijn greep sluit zich als 'n schroef op

de kaken van den alligator en hij zwemt met zijn gevangene naar 't platform. Indien beenen of handen een oogenblik hun greep moesten lossen, dan zou het snel en onvermijdelijk met hem gedaan zijn.

Carter heeft natuurlijk zijn eigen kunstgrepen en methoden, die hij op zijn tegenstanders toepast. Wie hem gadeslaat, verwondert er zich over, dat hij het zoo lang heeft kunnen bolwerken. Wat niet wil zeggen, dat hij niet ooit op 't nippertje aan den dans is ontsprongen. Veertien litteekens herinneren hem aan oogenblikken, waarop hij te kort schoot aan snelheid.

Carter vangt zijn alligators in troebel water, modderachtige rivieren en in de diepe moerassen van Zuid-Florida. Als hij u meeneemt naar de moerassen wijst hij u, onder water, de holen der alligators aan, die tot vijftien voet onder de dijken doorloopen.

Carter legt een lus over den ingang van het hol en loopt over den dijk, terwijl hij op den grond stampet met een ijzeren roede. Het scherpe uiteinde van den stok vindt dan soms een gat en port den alligator in den rug.

Zoodra het ondiep zijn hol verlaat, hangt het als het ware zichzelf in den strop. Dan moet Tommy vlug zijn. Hij trekt den strop vast om den muil en dan begint feitelijk het gevecht. De alligator wentelt zich om, rukt en trekt, en slaat woest met zijn staart. Carter moet scherp letten op dien puntigen, hoornachtigen staart. Er zijn jagers, die met een vreeselijken klap van dien staart zijn gedood.

Soms slaagt 't ondiep erin aan de lus te ontkomen en zich vrij te maken. Dan gaat Carter achter hem aan en in de eenzame diepten van 't moeras wordt tusschen hem en het beest een zware strijd geleverd, de strijd van 'n ongewapenden jongeman tegen een blazend en brullend monster, met tanden, die 'n man in één hap kunnen uiteenscheuren. Honderdvijfveertig pond tegen vierhonderd en meer.

Beiden duiken en vechten in het kolkende water. Carter houdt zich wanhopig vast op den rug van den alligator. Plots schiet Tommy's rechterhand onder de onderkaak van het reptiel, in den vorm van een uppercut. Mist hij zijn slag, dan is 't met hem afgelopen. Zoo is Tommy Carter. Als hij zijn rechterhand onder de kaak heeft zitten, komt zijn linker neer op den kop en beide handen sluiten den muil dicht. Zijn handen glijden bliksemsnel naar den top van den muil, waarbij de alligator echter geen schijn van een kansje krijgt om zijn bek te openen.

Lichaam en staart gaan door en slaan

Florida: Musa-dorp. Nog een kijkje op de alligator-kweekerij van Anastasia-eiland. Het kost heel wat inspanning om de kaken van elkaar te krijgen. Typisch is de manier waarop de Indianen zijn been gebruikt.

en wringen, totdat Carter er in slaagt zijn gevangene op het droge te brengen. Nog steeds met zijn handen op den bek, zit hij op den rug van zijn vijand, vlak bij den kop, en met een speciaal greep tracht hij den alligator op zijn rug te werpen. In die positie verliest 't ondiep het grootste gedeelte van zijn strijd-lust. Carter houdt den muil met een hand dicht, legt er bliksemsnel een touw rond en blijft meester van het terrein. Soms wrijft Carter's hand zachtjes over den witten, zachten buik en — hoe wonderlijk het ook moge heeten — het ondiep valt onmiddellijk in slaap. Dit trucje is werkelijk verbluffend.

Carter noodigde mij eens uit, later, dit ook eens te probeeren. Ik deed het — niet zonder angst — ofschoon mijn „verovering” maar een baby-alligator was van één voet, en het lukte. Maar ik hield den slaper toch maar scherp in de gaten.

Tijdens zijn vroege tochten in 't moeras leerde Tommy gauw genoeg, dat de groote, loom-uitziende monsters lang zoo langzaam en lompe niet zijn als ze er uitzien. In werkelijkheid zijn ze zeer snel. Een alligator kan, niettegenstaande zijn korte pooten, een gemiddeld snellen man gemakkelijk de loef afsteken, vooral in de moerassteppe, waar men niet zoo gemakkelijk vooruitkomt.

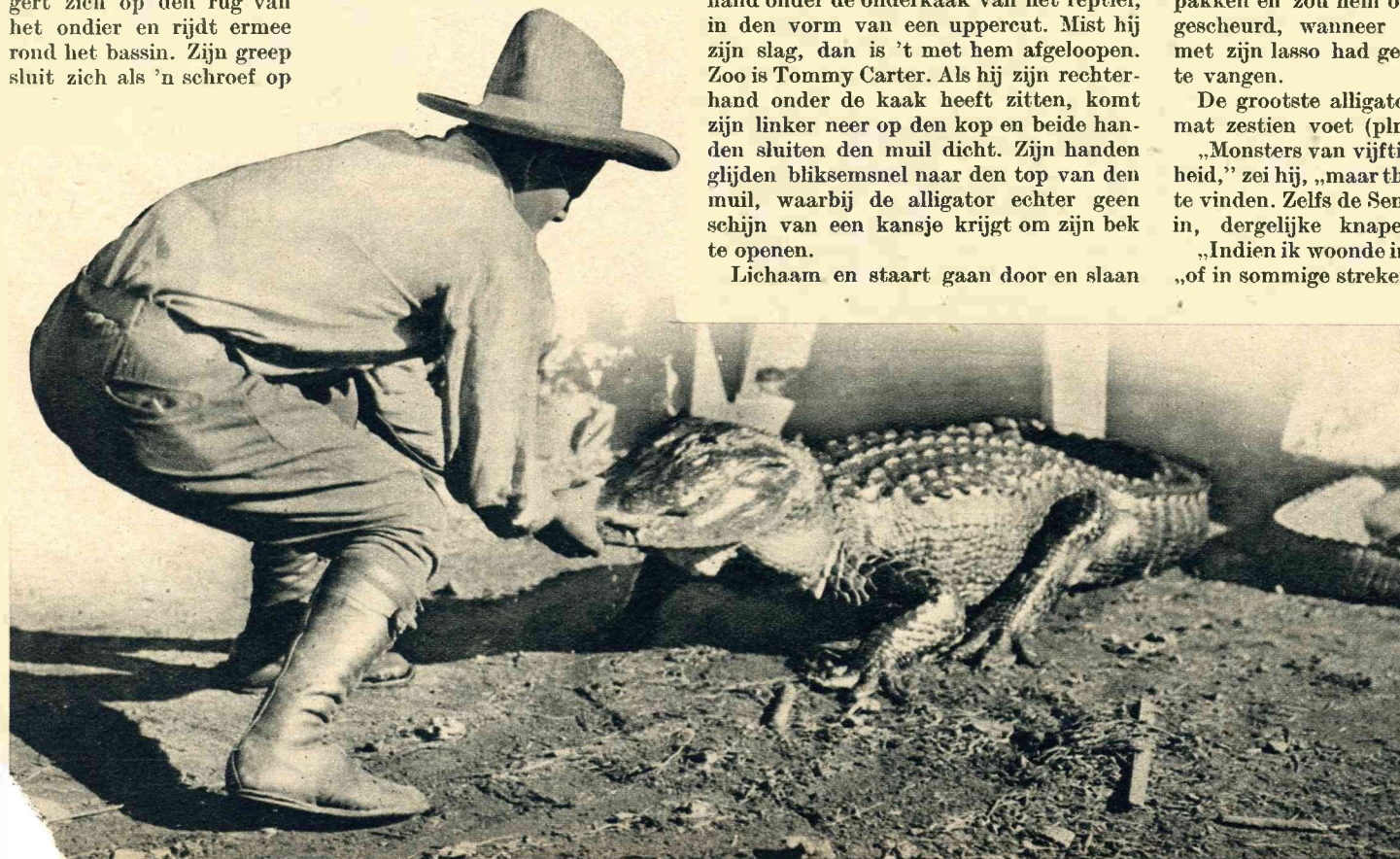
Carter was twaalf jaar oud, toen hij eens door een krokodil werd achtervolgd. Het dier had hem bijna te pakken en zou hem ongetwijfeld in stukken hebben gescheurd, wanneer Tommy's makker niet precies met zijn lasso had gemikt en het ondiep had weten te vangen.

De grootste alligator, dien Carter ooit gezien heeft, mat zestien voet (plm. 4.80 m.).

„Monsters van vijftien voet waren geen zeldzaamheid,” zei hij, „maar thans zijn ze niet zoo gemakkelijk te vinden. Zelfs de Seminolen slagen er thans moeilijk in, dergelijke knapen te bemachtigen.

„Indien ik woonde in het verre Oosten,” vertelt hij, „of in sommige streken van Afrika, zou ik vermoedelijk alle neiging om alligators te vangen of ermee te vechten verliezen. Daarginds bereiken sommige krokodillen een lengte van dertig voet (negen meter.) Wat ik doe, is spelen met babies.”

Florida. Musa-dorp. Een Indianen, verwikkeld in een gevecht met een alligator op de alligator-kweekerij van Anastasia-eiland, waar meer dan 6000 alligators samen-troepen. Je legt je een hand onder zijn onderkaak en de andere op zijn kop en houdt vast. Zoolang je vasthoudt blijft hij aan 't wringen en trekken, omdat hij 't niet prettig vindt, maar zoolang ben je ook veilig.

Al voert de reis door de hogere luchtlagen, de tropenzone doet zich ook in het vliegtuig gelden, al is dat dan ook niet zoo hinderlijk als in den trein. En de steward weet trouwens wat hij brouwen moet om u te verfrissen.

LONDEN-CAÏRO- KAAPSTAD DOOR DE LUCHT

Amsterdam-Batavia in zes dagen, tweemaal in de week vice-versa! Wel waren we, als in de gouden tijden van onze zeventiende-eeuwsche werldscheepvaart, den grootsten mededingers weer ver vooruit, nu met onze lucht-

vaart, die met haar snelle lange-afstand-vluchten voor post en passagiers de gebieds-deelen van ons rijk in Europa en Oostelijk Azië zóó nauw verbond. Dat heeft optimisten de gedachte ingegeven, dat we opnieuw probeeren konden, als

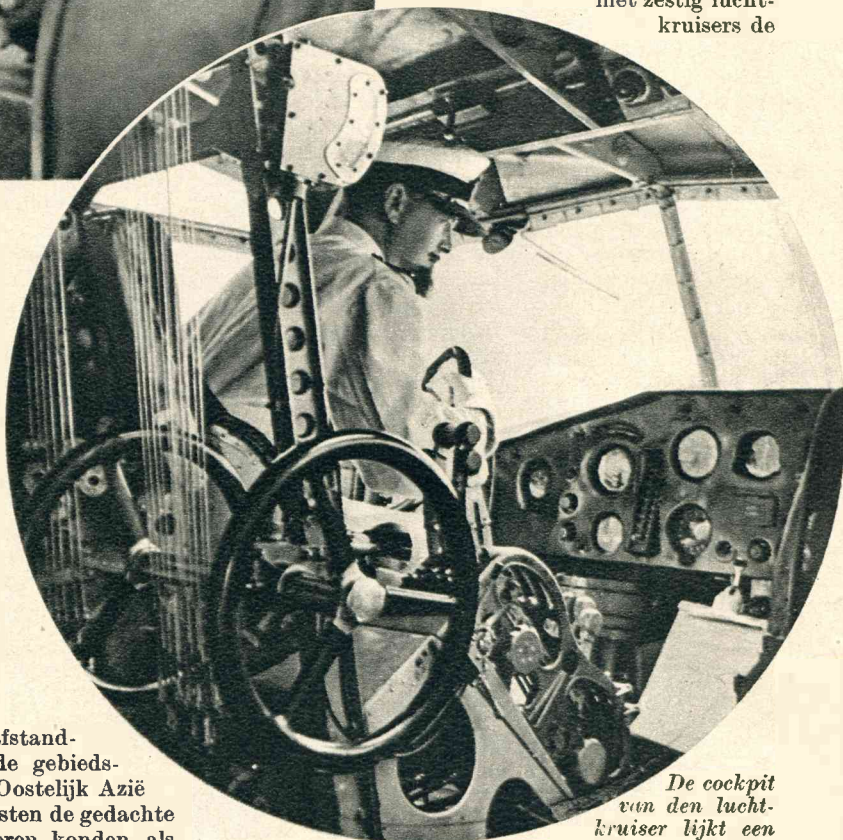
Huiveringwekkend is voor den nieuweling op het Afrikaansche traject het schouwspel van den Haboeb, den hevigen zandstorm die er razen kan over Khartoem in den Soedan.

onze scheepvaarders uit de gouden eeuw, nu met onze luchtvloot weer bemiddelaars te zijn tusschen de Britsche eilanden en verre Oostelijke gebieden: dat wij immers langs onze al bestaande Indië-route gemakkelijk de verbinding van Engeland met Australië zelfs zouden tot stand kunnen brengen.

Maar al heel vlug heeft de geschiedenis zich herhaald. En dezelfde gedachtengang, die Cromwell bezielde, toen hij onze scheepvaart fnuikte door de acte van navigatie om 'n eigen Engelsche heerschappij ter zee te stichten, leidde ook de Engelsche luchtvaartkringen, die, zij het na ons, gingen inzien, van welk een belang het voor een koloniseerende mogendheid is, een eigen snelle en geregelde luchtverbinding te onderhouden met haar ver verspreide gebiedsdeelen. En dat behalve de economische belangen ook de politieke en de strategische hebben meegeteld, valt wel niet te betwijfelen.

En zoo hebben de Britten in weinige jaren tijds een luchtmail-dienst opgebouwd, die met zestig luchtkruisers de

De cockpit van den luchtkruiser lijkt een complete machinehal.

verbinding in stand houdt tusschen het Engelsche moederland en zijn over heel den aardbol verspreide Indische Keizerrijk, koloniën, dominions, protectoraten, mandaten en andere invloedsgebieden.

Daarin onderscheiden we twee hoofdlijnen. De Australische, dertienduizend mijlen lang, die dus, voor een groot deel min of meer parallel met onze Indische luchtlijn, Engeland over het nabije Oosten verbindt met Indië, Birma, de Maleische staten en Australië. Indië zal eerlang in dezen dienst binnen twee dagen zijn Londensche mail ontvangen, Brisbane in zeven.

De tweede hoofdlijn, de Afrikaansche, ongeveer achtduizend mijl lang, zal straks in vier dagen post en passagiers van Londen, over Cairo naar Kaapstad brengen, in plaats van de ruime week, die daarvoor op het oogenblik noodig is.

Londen-Cairo-Kaapstad, dat is van Cairo af heel Afrika door, een vlucht over eigen Britsch gebied, de volmaaktste verwezenlijking van dien ouden Engelschen droom: de beheersching van Afrika.

O, al eerder was die droom vervuld. Cecil Rhodes, de groote Britsche imperialist, in de negentiger jaren eerste minister van de toenmalige Kaapkolonie geworden, wist langzamerhand den Engelsch-

invloed en langzamerhand ook de Engelsche macht naar het Noorden toe uit te breiden door het werk van zijn Britsch-Zuid-Afrikaansche Handelsmaatschappij.

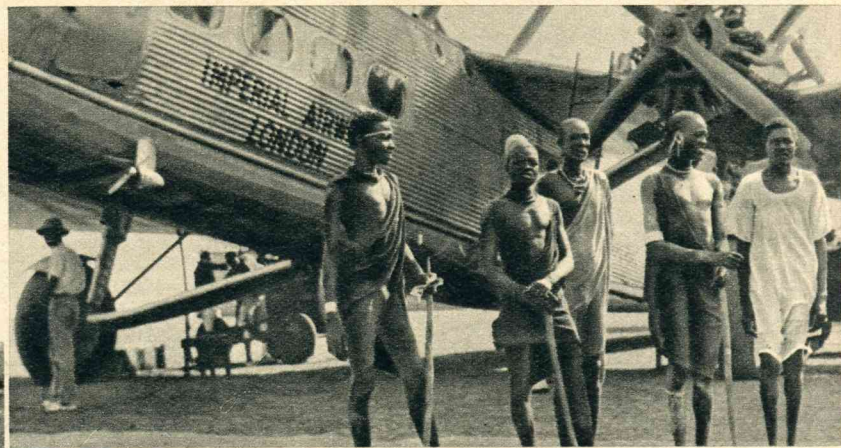
Beetsjoeanaland, Matabeleland werden stilaan Engelsch bezit. Rhodes stichtte in aansluiting daarbij de enorme kolonie Rhodesia, de Portugeezen werden gedwongen een gedeelte van hun kolonie Mozambique af te staan. Dan hoefden nog maar twee wiggen uitgedreven te worden om een aaneengesloten Britsch machtsgebied van Noord tot Zuid door heel Afrika tot stand te brengen. De eene wig, gevormd door de Boerenrepublieken, werd al in het begin van onze eeuw grondig opgeruimd. Maar tot den grooten wereldoorlog moest het nog duren, eer ook die andere wig was uitgedreven en het gebied van Tanganjika, aan de Duitschers ontnomen, bij het Britsche territorium kon worden gevoegd. Voortaan kon de Engelschman in Cairo in den trein stappen en aan één stuk door eigen gebied reizen tot aan Kaapstad toe.

Dat was een glorie, een triomf, nog maar enkele jaren her! Maar hoe vlug vorderden intusschen wetenschap en techniek, die het luchtvervoer in de plaats brachten van een in de tropische hitte eindeloos schijnende en afmattende spoorreis: veel minder vermoeienis, veel grooter comfort, veel spannender belevenis, veel intenser genot.

Het heele, grootendeels ongerepte tropische wereld-

deel te zien uit de lucht: de centra van 's werelds oudste beschavingen, de onvergetelijke woestijnvlakten, de ondoordringbare wildernissen, de geweldige stroomen, de grootsche midden-Afrikaansche meren, heel die primitieve tropische natuur met haar zeldzame dieren in oerstaat! Giraffen, rhinocerossen, olifanten en antilopen hebben nog altijd

Zoo zien we in de jungles van Midden- en Zuid-Afrika de kudden giraffen vluchten voor het geronk van den stalen vogel.

De inboorlingen van den Shiloek-stam in Malakal (Engelsch-Egyptische Soedan) zijn al volkomen vertrouwd met de formidabele vliegtuigen der Hannibal-klasse, die op de Londen-Kaapstad-route den dienst onderhouden.

de vrees niet overwonnen voor de ronkende monsters der lucht en bij groote kudden zien wij ze daverend over de vlakten en door de jungles jagen bij de nadering van onzen luchtkruiser. Anders is het met de inboorlingen; zelfs de botste neger is al blasé van onze techniek en zijn zoons verwelkomen de metalen vogels, waar zij neerstrijken: daar valt wat te verdienen aan de veeleischende passagiers: groote zakenlui, hooge ambtenaren, verwende toeristen en plezierzoekers.

Londen-Kaapstad. Een traject, waarop reeds menige recordvlucht werd ondernomen. Amy Johnson vestigde in November 1932 haar roem door het record in 'n solo-vlucht op haar naam te brengen. Tommy Rose ontnam het haar, vloog in 3 dagen, 17 uren en 38 minuten van Croydon naar Kaapstad om in 4 dagen, 16 uur en 18 minuten terug te vliegen. Maar Amy liet dat niet op zich: in Mei van het vorig jaar volbracht zij den tocht heen en terug in 7 dagen, 22 uur en 43 minuten.

De techniek schrijdt voort. En zou het lang duren, eer ook de zwaarste verkeerskruiser de reis binnen dezen recordtijd aflegt?

F. d'ALBEMARLE.

Nooit machtiger dan uit de vliegmaschine ziet u den Victoria-waterval, den grootsten ter wereld, in Zuid-Rhodesië.

WATER IN OVERVLOED

door John F. Marrison

Toen Harry Grant 's middags in Durban aan wal stapte en nauwelijks tien seconden later een zware hand op zijn schouder voelde, begreep hij dat het voorloopig met zijn vrijheid gedaan was.

„Harry Grant ?” vroeg een rustige stem aan zijn oor.

Hij verloor geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. „U zegt ?” zei hij koel, terwijl hij zich met een beleedigd gezicht van die hand op zijn schouder trachtte te ontdoen. Het was een gewone politieagent van de Unie, die hem aanhield.

„Ik zeg dat u Harry Grant bent, wiens opsporing verzocht is,” klonk het kalm en overtuigend.

„Ik — Harry Grant ? U vergist zich. Mijn naam is John Scott. Wilt u mijn papieren zien ?”

De agent schudde het hoofd. „Niet nodig. John Scott — dat klopt. Die papieren hebt u zich in Glasgow toegeëigend van een vriend. Wij weten alles. Ook dat u met een sportvliegtuig van Glasgow naar Havre bent gevlogen, om uit de handen te blijven van de Engelsche havenpolitie. In Marseille hebt u zich ingescheept op deze vrachtboot. U is mijn arrestant.”

Het baatte niet, dat Harry Grant den agent met zijn koelbloedige weerleggingen trachtte te overbluffen. De ander was zeker van zijn zaak. Hij werd naar het bureau geleid en door een Afrikaanschen inspecteur aan een scherp onderzoek onderworpen. En weldra bleek toen overtuigend, dat hij inderdaad de gezochte man was.

Kalm hoorde hij de tegen hem ingebrachte beschuldiging aan. Verduistering van effecten, die aan zijn cliënten toebehoorden, diefstal en poging tot doodslag op een politieagent, die in Glasgow zijn vlucht had trachten te beletten.

„Bekent u ?” vroeg de inspecteur, na de opsomming van die misdaden.

„Daar zal ik in Engeland antwoord op geven,” antwoordde Harry Grant koel. Daarop werd hij in een cel gesloten. De zorgvuldig voorbereide vlucht van Engeland naar Zuid-Afrika had vlak voor de gulden poort der vrijheid een onverwacht einde gevonden.

Harry Grant was een gokker in het leven, zoowel in letterlijken als in figuurlijken zin. En een even onverbeterlijke als optimistische gokker, die zich niet gewonnen gaf, voor hij overtuigd was van zijn verlies.

Dat was hij thans nog niet. Het spel was uitgespeeld, als hij in Engeland achter de tralies zat. En zoover was het nog lang niet. Misschien deden er zich nog nieuwe kansen voor — niemand wist voornit, hoe een penny rollen zou. . . .

De penny, waarin hij zijn lot belichaamd zag, rolde dienzelfden dag nog den kant uit van een nieuwe vlucht. Een uur voor zonsondergang werd Harry Grant met een auto naar het vliegveldje van Durban overgebracht. De inspecteur, die hem vergezelde, zei hem, dat hij terstond bij het aanbreken van den dag met het postvliegtuig naar Lorenzo Marquez zou worden vervoerd. Daar lag een vrachtboot, waarmee hij morgenmiddag naar Engeland zou worden teruggebracht.

De inspecteur sloot zijn arrestant in een soort kantoortje, dat voor behandeling van de post diende. Het bezat een stevig getralied venster en het kon behoorlijk gesloten worden. Voor de deur kwam bovendien nog een politieagent te staan, een halfbloed van de Unie, gewapend met een revolver en een sabel.

De duisternis begon reeds te vallen, toen Harry Grant alleen gelaten werd. Geruimen tijd bleef het stil in de loods. Rusteloos liep hij het kantoortje op en neer, een paar uur lang, totdat een aanzwellend rumoer van stemmen hem deed stilstaan en gespannen luisteren.

Er kwamen mensen de loods binnen. Inboorlingen en blanken — duidelijk onderscheidde hij twee Engelsche stemmen.

„Rol de kist maar naar buiten, jongens,” hoorde hij roepen. „Maar voorzichtig ermee.”

Toen ging de deur open. Een neger bracht een ligstoel binnen en een paar dekens. In de deuropen-

ning stond de inspecteur, die hem hier had gebracht.

„U kunt gerust gaan slapen,” zei hij. „We vertrekken pas bij daglicht. Ik raad u aan, dat venster gesloten te houden — het zou niet onmogelijk zijn, dat er een slang doorheen kroop.”

Harry Grant gaf een beleefd antwoord en daarop ging de deur weer dicht. Toen bleef hij opnieuw luisteren. Hij hoorde de Engelsche stemmen dicht bij de deur.

„Joe, haal jij Jojo even uit zijn hok. Bind hem stevig vast aan den staart van de kist, zoodat hij er niet tusschen uit kan.”

„Ja, baas,” klonk het terug.

„Ik voel me nooit heelemaal gerust, als de mandril niet meevliegt,” ging de man voort, die blijkbaar de piloot van het vliegtuig was. „Vorig jaar vergat ik 'm een keer en ik zou waarachtig bijna voor den laatsten keer gevlogen hebben. Een noodlanding op het hooft ertsplateau. Gelukkig vonden ze me spoedig.”

„Dat zal je altijd zien. . . .” antwoordde de inspecteur halflied.

De mannen verwijderden zich en weldra stierf ook het stemmenrumoer van de inboorlingen weg. Allen schenen naar de stad te zijn teruggekeerd: het vliegveld lag weer verlaten. En Harry Grant was alleen met den agent, die hem bewaakte. . . .

Er lag een spotlach om Harry Grant's lippen. Het werd hem wel gemakkelijk gemaakt. Niemand scheen eraan te hebben gedacht, dat hij óók kon vliegen.

Een uur lang bleef Harry Grant onbeweeglijk liggen. Toen haalde hij diep adem — de tijd om te handelen was aangebroken. Hij veroorde zich hoorbaar, geeuwde luid en sprong eensklaps met een schreeuw overeind.

„Een slang ! Help ! Een slang !” . . .

Voor de deur klonk een verwensching. Daarop werd de sleutel in het slot omgedraaid. De deur ging open en er viel een lichtstraal in het donkere vertrek. De agent hield in de eene hand een lantaarn en in de andere zijn sabel. Hij had nog geen twee passen in het vertrek gedaan, toen Harry Grant hem onverhoeds overviel. Met één ruk had hij zich meester gemaakt van de sabel en vóór de ander gelegenheid had, om zijn revolvertasch los te maken, kreeg hij een slag op het hoofd, die hem als een leegen zak ineens deed zijgen. Twee minuten later was hij gebonden en weerloos gemaakt. De weg naar de vrijheid lag voor Harry Grant open.

Harry Grant sloop de loods uit. De kist stond er niet ver vandaan — de contouren teekenden zich wanstaltig tegen den Afrikaanschen nachthemel af. Hij hoorde niets, het was doodstil in den omtrek. Alles was veilig. Toen hij de kist naderde, zag hij een bewegende schaduw opzij van den staart. Hij schrok ervan en omklemde de sabel. Doch bij het zien van het wanstaltige wezen, dat hij op vier pooten naar zich toe zag komen, vielen hem eensklaps de woorden van den piloot te binnen: „Breng Jojo even aan den staart van de kist. . . .”

Dit was dus Jojo, een mandril. De mascotte van dien bijgeloovigen piloot. Hij lachte spottend.

Voorzichtig naderde hij den aap. Hij lag vast aan een dik koord en scharrelde op handen en voeten wat rond. Harry Grant was gerust en sloeg met één slag van de sabel het koord door.

„Naar je hok,” zei hij barsch. De aap liep nog wat rond, scheen eensklaps te bespeuren, dat hij vrij was en holde in de richting van de loods. Daar verdween hij.

En een kwartier later verdween ook Harry Grant. Hij had een kaart gevonden en koos de Noordwestelijke richting. In het Zuiden en het Noorden strekte het Drakensgebergte zich uit en Oostelijk lag de Oceaan. De kist verhief zich al hooger en hooger en weldra had hij Durban en de kust ver achter zich.

Harry Grant vloog. De vrijheid tegemoet. In de besloten eenzaamheid van de kleine cockpit, met niets dan den Afrikaanschen sterrenhemel bóven, en inktzwarte duisternis beneden zich, had hij tijd en gelegenheid te over, om rustig zijn plannen te bera-

men. Alles liet zich gunstig aanzien. Hij had berekend dat hij benzine genoeg had, om door te vliegen tot het aanbreken van den dag.

Bij het aanbreken van den dag kon hij zich niet zoo heel ver meer van de stad Mafeking bevinden. Hij zou het vliegtuig neerzetten op een eenzame plek en de vlucht te voet voortzetten. Eenmaal in Mafeking achtte hij het spel gewonnen. Vandaar kon hij per spoor naar Pretoria. En in Pretoria had hij zijn geld op de bank staan en kon hij zich veilig verborgen achten.

Harry Grant vloog. Urenlang. De motoren maalden daverend aan nacht en afstand — onbekende gewesten tegemoet. En de benzinevoorraad slonk — de peilschaal zakte onrustbarend. Harry Grant begon zich onbehaaglijk te voelen. Als de dag niet spoedig aanbrak, zou hij wegens benzinegebrek noodzaak zijn in het donker te landen.

Nauwlettend volgde hij de aanwijzing op de peilschaal. Het zou erom houden. Spoedig zouden zijn laatste liters eraan gaan, maar óók de dag kon elk oogenblik aanbreken. Hij ging alvast wat lager vliegen, om zich spoedig te kunnen oriënteren.

Plotseling scheen het, alsof er een huivering van licht door die inktzwarte duisternis ging. De dag begon aan te breken. En er was nóg benzine in de tank. Harry Grant keek scherp over het land uit.

Harry Grant kon nu duidelijk zien. En hij zag niets waaruit hij kon opmaken, dat hij in een bewoonde streek was. Het was een woestijn, waarover hij vloog. En die kleine gedaanten waren vluchtende jakhalzen ! Hij hoorde den regelmatigen harteklop van de motoren overgaan in stotende, kuchende geluiden. En toen werd hij plotseling overmeesterd door een waanzinnigen angst. Hij zag zich dwalen door die wildernis. Uitgeput van den honger, versmachtend van dorst en bezwijkend onder de hitte. Hij bedacht eensklaps, dat er misschien nog één middel was om zich te redden. De radio ! Hij haalde vlag den handel over, om de sleepantenne te laten vallen, schakelde in en nam de microfoon voor zijn mond.

„Hallo, hallo !” schreeuwde hij. „Harry Grant roept om hulp ! Harry Grant. . . .”

Meer kon hij niet zeggen — al cirkelend was hij zóo laag gedaald, dat de antenne den grond raakte. Hij nam een plek in het oog, die tamelijk vlak leek en het volgend oogenblik streek de Havilland zonder ongelukken neer. Hij bevond zich in de woestijnachtige vlakten ten Westen van den spoorweg Mafeking-Kaapstad. . . .

Harry Grant's hulpkreet werd door meerdere radiostations opgevangen. Maar men verkeerde absoluut in het onzekere, waar hij neergestreden was met het geroofde vliegtuig. En dit was oorzaak, dat men hem eerst na vier dagen vond. Het was de piloot van Durban, die hem op het spoor kwam.

Hij vond eerst het vliegtuig en vijftig kilometer noordelijker een eenzame gestalte. Het was Harry Grant. Hij lag voorover en scheen nog pas vier of vijf uren dood te zijn. Naast hem lagen een paar noodrations voedsel, die hij in het bagageruim van de kist gevonden had, benevens een kompas.

„Bezweken van den dorst,” zei de piloot tegen zijn metgezel.

Toen liep hij naar de cockpit en haalde Jojo te voorschijn, den mandril. De aap zat aan een lange lijn. Hij haalde een bus uit de cockpit, die gevuld was met gezouten olienoten, en liet er den mandril een handvol van opeten. De aap verslond ze, bedelend om meer en liet een klagend geluid hooren, toen de piloot de bus wegsloot.

Na een kwartiertje begon de mandril aan het koord te rukken. De piloot nam het eind in zijn hand en volgde het dier. Jojo liep langen tijd in één rechte lijn voort naar het Oosten en liet plotseling een vreugdekreet hooren. Hij bleef staan en begon verwoed in den grond te graven.

De twee mannen waren hem gevolgd. In den put, dien Jojo gegraven had, borrelde weldra helder water op waaraan de mandril zich te buiten ging, totdat hij niet meer kon.

De piloot keek zijn metgezel aan. „Harry Grant had het leven en de vrijheid kunnen redden, als hij Jojo meegenomen had,” zei hij. „Hij heeft óf op zijn gelukkig gesternte vertrouwd, óf niet geweten, dat mandrils onfeilbare waterzoekers zijn. De ervaring leert weer eens een keer te meer, hoe nuttig het kan zijn, als je in deze streken een mandril mee aan boord neemt. Kijk het eens borrelen — er is hi man be-

APRILVISSCHEN.... DIE NIET BIJTEN

Richard Tauber speelde in de studio's te Londen de „Paljas” ten deele volgens de gelijknamige opera. De film is natuurlijk voornamelijk ingesteld op Tauber's stem, ongetwijfeld zeer tot genoegen van zijn groot aantal bewonderaars. Om de oorspronkelijke opera van Leoncavallo heen is een aparte geschiedenis geweven, welke in de uitvoering van Paljas haar hoogtepunt vindt. Op de foto ziet men Richard Tauber in zijn Paljas-rol.

„Een meisje van het ballet” is de naam van de nieuwe UFA-Annie Ondra-film. Dit is een grappige film, die zich afspeelt in het grijs verleden. Het gezellig antieke van kleding en entourage, de eigenaardige sfeer en het ongedwongen spel geven aan deze film een bijzonder aspect. Voor de rest is het natuurlijk 100 % Annie Ondra en dat zegt al heel wat. Op onze foto ziet men haar met het „nieuwste” model Franschen hoed op het achterbalkon van een ouderwetschen omnibus.

FILMS VAN HEDEN

Van enkele films, welke reeds heden, of binnenkort in het middelpunt van de belangstelling staan, of zullen staan, geven we hierbij eenige foto's van de verschillende hoofdrolvertolkers.

Sonja Henie's eerste film is: „Een meisje uit duizend”, welke door de Fox-Film met veel liefde wordt uitgebracht. Vanzelfsprekend is deze exwereldkampioene op de schaats het meisje dat door haar schaatsprestaties geweldig moet opvallen. Op iet of wat luchtige, deels ernstige, deels komische wijze wordt zij eerst tot Olympisch kampioene en later tot „schaatsster” in een ijspaleis gebombardeerd. De dokter van de vijfling (Jean Hersholt) en de deftige Adolphe Menjou (hier een impresario) helpen haar handig door dit filmdebuut heen, al zijn haar jeugd en liefstalligheid toch wel haar voornaamste steun. Overigens zou waarschijnlijk niemand het erg gevonden hebben, indien er wat minder muzikaal „genot” en wat meer schaatskunst was geweest. Sonja Henie en Don Ameche, als de Amerikaanse journalist, die haar eerste „filmhart” wint.

Harry Baur, de voortreffelijke Fransche acteur, laat in de nieuwe Monopole-D.L.S.-film: Nitchewo (De doodstrijd van een onderzeeër) weer van zijn voortreffelijk acteurstalent genieten. Hij is kapitein van een onderzeeboot en vat een ongegronde verdenking op tegen zijn vrouw en tegen een vriend van hem, die tevens zijn ondergeschikte is. In een fel climax en juist op het nippertje, als de onderzeeboot verslost het geschil zich op. Een sterke speelfilm met voortreffelijke momenten.

KONING, DEGENSLIKKER EN VUURVRETER

VIJF DAGEN KONING VAN ALBANIË

Wat beteekenen oplichtersfiguren als een Harry Domela, een kapitein van Köpenick, vergeleken bij een man, die zijn moedertaal niet eens kan neerschrijven, en toch vijf volle dagen lang als koning heerschte over een echt land? Ze zinken er tegen in het niet! Deze groote avonturier heet Otto Witte. 'n Duitsche kermis-artist, en zijn koningschap van Albanië is officieel en ambtelijk bevestigd geworden, zoodat hij met recht den erkenden titel voeren kan van: „ex-koning van Albanië”.

Aan den rand van Berlijn, waar 'n stad van woonwagens den overgang vormt naar de provincie, staat voor het oogmerk zijn rijdende woning, te midden van kermiswagens en vehikels van de meest uiteenlopende soort. In dit kasteel op wielen regeert Otto Witte nog als koning... over zijn gezin. Ondanks zijn 63 jaren is deze rusteloze geest nog vol plannen, en als hij maar eens wat meer verdiende — welnu, dan zou de wereld nog eens wat beleven! Dan zou men nog eens verbaasd staan over het initiatief van dezen Duitschen kermis-artist. Maar nu wachten de plannen nog voorloopig op uitvoering, en zelfs een weddenschap om 100.000 dollar wacht op betere tijden om gewonnen te kunnen worden.

Door de natuurlijke properheid, die dezen Duitschen kermisreiziger kenmerkt, is de woonwagen bijna een idyllisch tehuis geworden. Voor bij de deur de miniatuurkeuken, dan de woonkamer met canapé, tafels en stoelen, en ten slotte, achteraan, de slaapkamer, welke door de Mitropa ingericht zou kunnen wezen. Naast den grooten woonwagen een kleinere, het slot en tegelijk het heiligdom van Otto Witte. Hier bewaart hij zijn uniformen en herinneringen, hier bergt hij zijn werktuigen, want het beroep van „ex-koning” was slechts een geluksmoment, dat een grillig levenslot hem onverwacht deed beleven. Het hoofdberoep toch van dezen geboren en getogen kermisgast is dat van degenlikker en vuurvreter. Maar helaas — voeden doen deze beide beroepen hun beoefenaars blijkens het onderhavige geval al zeer slecht.

Het was in 1898 dat zijn beroep hem voor het eerst in Servië bracht. In Belgrado was hij juist weer eens slecht bij kas, en om 's voormiddags ook nog wat te verdienen, liet hij zich aannemen als opperman op het werk aan 't koninklijk slot. De koningin-moeder, Natalia, die van den jongen, veelzijdigen man een en ander had vernomen, liet hem 's avonds voor de koninklijke familie als tovenaars optreden. Op dezen avond ontstond waarschijnlijk de voorliefde van

Otto Witte voor het beroep van monarch. Daarna volgden onrustige jaren. Witte maakte aan de zijde der Transvalers den Boerenoorlog mee tegen de Engelschen, maar werd met een groep strijders op Portugeesch gebied teruggedrongen en ontwapend. Witte nam vervolgens deel aan verschillende expedities naar Abessinië en de bronnen van den Nijl, viel in handen van werfagenten voor het vreemdelingen-legioen, ontkwam na een avontuurlijke vlucht uit den woestijndienst, en bevond zich ten slotte bij het uitbreken van den Balkanoorlog weer in Constantinopel, waar hij onmiddellijk als spion in dienst trad.

Uit afkeer tegen Servië, dat hem vroeger had uitgewezen wegens een door hem gedane en in vervulling gegane voorspelling, nam hij later dienst in het Turksche leger. Hij maakte vrij snel promotie gedurende den veldtocht, werd zelfs bevelhebber van een troepenmacht, doch kwam ten slotte tot de conclusie, dat het beroep van vuurvreter veel rendabeler was, wijl hij, in plaats van een geldelijke belooning, slechts ridderorden kreeg.

Ten laatste werd hij zelfs benoemd tot majoor in het keizerlijk Ottomaansch leger. Doch het vooruitzicht, later het hiervoor vastgestelde salaris te kunnen opstrijken, ging in rook op, wijl de Turken den oorlog verloren. In Albanië evenwel bevonden zich toen nog twee georganiseerde legerbenden, die, zonder eenigen samenhang met de nog onder Turksche heerschappij staande gebieden, om zoo te zeggen in het lichteledige opereerden. Het waren het Noordelijke Albaansche leger onder Essad Pascha, en het Zuidelijke Albaansche leger, dat onder bevel stond van Pascha Janina. Intusschen poogden de Serviërs het vrije Albanië te veroveren, om via Durazzo den lang begeerden toegang tot de Adriatische zee te verkrijgen.

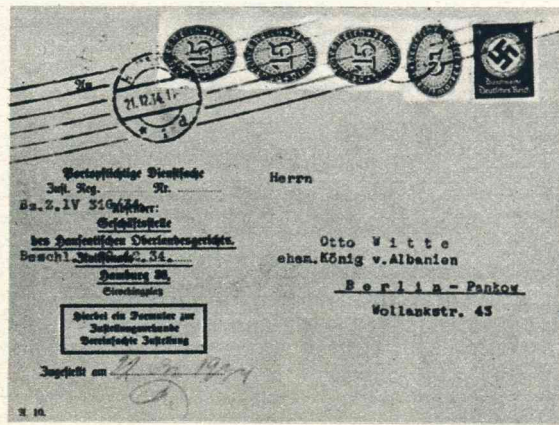
Voor den eersten keer kwam toen bij Otto Witte het avontuurlijke plan op, zelfstandig iets te ondernemen, want als majoor zonder soldij kon hij toch niet eeuwig blijven leven. Toen hij nog als spion werkte, was hem op zekeren dag een plan in handen gevallen, dat tot dusverre in het bezit was geweest van een Servischen generaal. Het behelsde de verdeling van Albanië. Een gedeelte van het land zou aan Montenegro vervallen, een ander deel aan Griekenland en de rest, het middelste gedeelte met Durazzo, zou aan Servië worden toegewezen.

Bijna tegelijkertijd echter hadden de Europeesche grootmachten besloten, den onrustigen Balkan tot rust te brengen door er een sterken heerscher heen te zenden, in den persoon van den vorst von Wied.

Er werd nog druk beraadslaagd, toen uit Albanië sensationele telegrammen binnenkwamen, die zowel de plannen der Serviërs als van de andere staten plotseling in de war stuurden. Immers, Albanië had zich zelf een koning gekozen: de Turksche prins Halim Eddin had de waardigheid aangenomen, het volk juichte hem toe, en alles scheen prachtig in orde, totdat nieuwsgierige berichtgevers, die van uit Budapest en Weenen onmiddellijk naar Albanië waren gereisd, het bedrog ontdekten.

En de oude kermis-artist vertelt u deze doldrieste, aanvankelijk zoo wel gelukte overrompelingspoging, de inbezitting van den Albaanschen troon, met een grijselach van genoegen. „Tijdens een mijner laatste Afrikaansche expedities was ik in kennis gekomen met een Turksch officier. En zooals dat gaat in de wildernis, waren wij dikke vrienden geworden. Volta werd tijdens den oorlog mijn adjudant, en met hem samen werkte ik het plan uit. Mijn gelijkenis met prins Halim Eddin benuttend, wilde ik de koninklijke waardigheid overnemen, om eens en voor altijd vrede te stichten.

Bij een verhuurder van tooneel-costuums te Weenen bestelden wij twee prachtige uniformen.

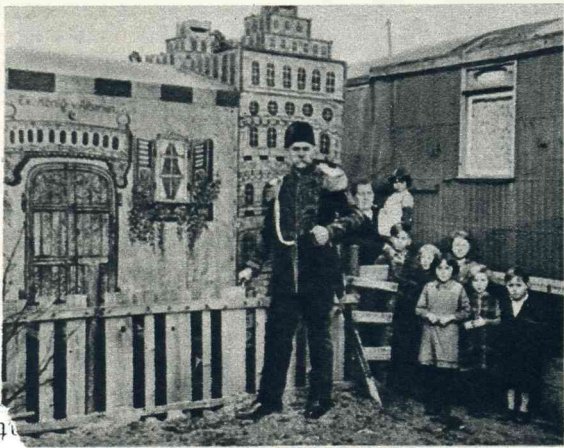
Zooals men aan het adres op dezen officieelen briefomslag ziet, erkent het Duitsche Rijk Otto Witte's kwaliteit als ex-koning.

Dan zonden wij van Constantinopel uit een telegram naar Durazzo, waarin de aankondiging vervat was, dat de prins het opperbevel der zich in Albanië bevindende troepen zou overnemen. Als ondertekening kozen wij die van den sultan.

Toen ik dan ook enkele dagen later met mijn klein gevolg in Durazzo het land betrad, onderwierpen de bevelhebbers zich onmiddellijk aan mijn gezag. Ik reorganiseerde de troepen, wierf vrijwilligers aan, en maakte mij mijn kennis van den opmarsch der Serviërs ten nutte. De voorbereidende maatregelen voor het offensief tegen het Servische Macedonië namen slechts enkele dagen in beslag. Vol begeestering door den frisschen geest welke thans onder de troepen heerschte, kwam Essad Pascha, aan het hoofd van een leger-deputatie, mij ten slotte de kroon van het Albaansche koninkrijk aanbieden, welke ik na eenige aarzeling aannam. Den 15en Februari 1913 werd ik in de oude koningsstad Tirana plechtig gekroond tot koning van Albanië. Bedrog was uitgesloten, want op de eerste plaats wilde ik werkelijk orde scheppen, en op de tweede plaats zou ik gaarne mijn plaats hebben ingeruimd voor den werkelijken prins, wanneer deze mij niet gestoord had in de door mij getroffen maatregelen. Maar hij vernam uit de krantenberichten hetgeen geschied was, en verscheen in burger, om mij rekenschap te vragen van mijn handelwijze. Wat bleef mij anders over, dan den prins als bedrieger te brandmerken en hem eenvoudig gevangen te laten nemen? Maar de onrust was eenmaal gewekt, en na vijf dagen zag ik mij gedwongen, bij nacht en ontij mijn biezen te pakken en mijn koningstroon te verlaten. Ik begroef mijn uniform in den tuin van het paleis en reisde naar Europa terug. Precies een jaar later zette men den vorst von Wied op de door mij opengelaten plaats. Doch deze hield het er ook slechts vier maanden uit.”

Een koninklijke droom was voorbij. De Duitsche artist keerde naar Duitschland terug, stichtte een gezin, en richtte een vilderij op in den Taunus. In den loop der volgende vijftien jaren, nadat hij een zeepfabriek had bezeten, die in openbare veiling moest worden verkocht, en nadat hij 't vermogen, dat hij zich daarna als hotelhouder had weten te verwerven, tengevolge van de inflatie weer had verspeeld, nam hij ten slotte zijn oude vak van rondreizend kermis-artist weer op. En thans is Otto Witte, de ex-koning van Albanië, een der meest bekende figuren op de kermissen in Duitschland.

De ex-koning van Albanië in burgerkleding.

ex-koning voor zijn rijk en onderdanen: twee kermiswagens, vrouw en kleinkinderen.

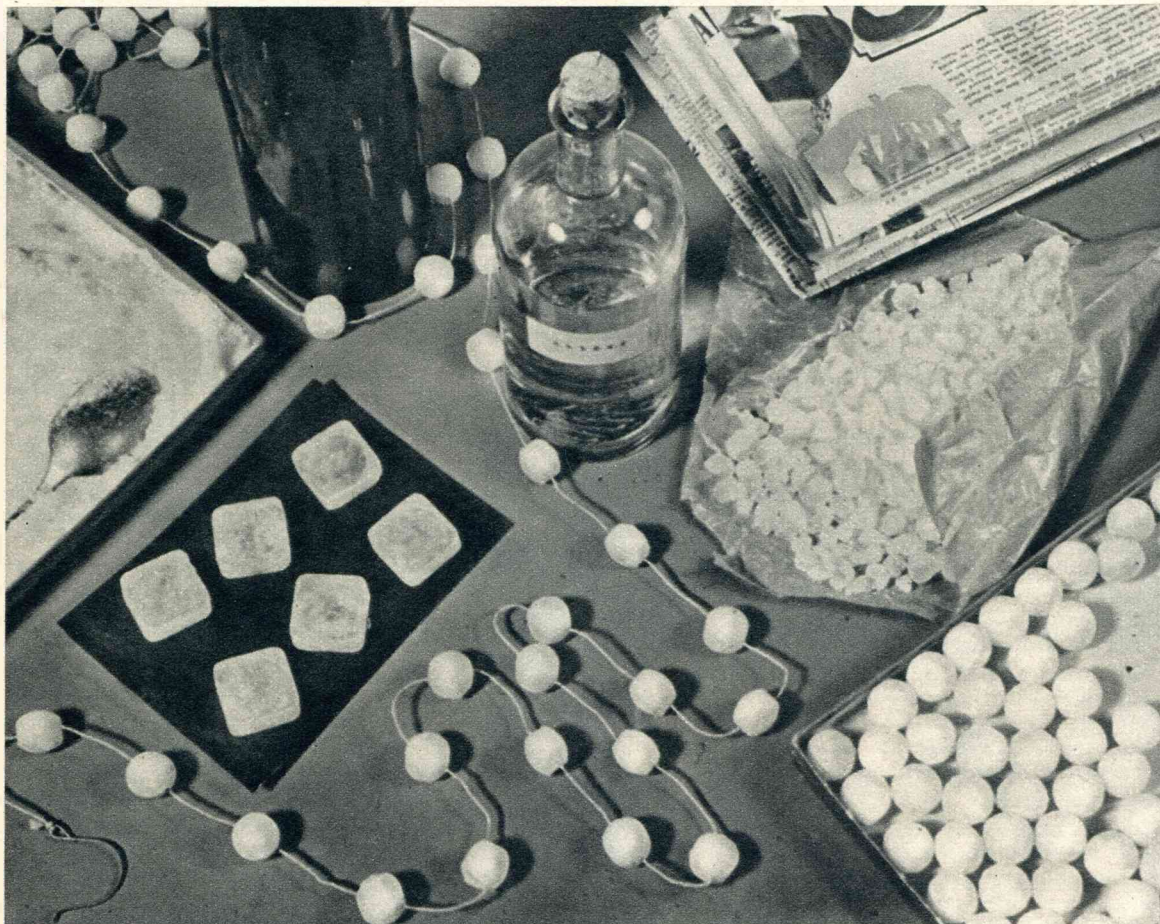
PAS OP DE MOTTEN!

Een snoezig bontjasje geruïneerd; een paar wollen kousen onmogelijk meer te stoppen; een mooie heerenpantalon naar de maan — en dat alles de schuld van die ellendige motten, of liever gezegd: van de kleine, vraatzuchtige rupsjes, die te voorschijn komen uit de eitjes, welke door de mottenwijfjes, meestal bij groote hoeveelheden tegelijk, enkele malen per jaar worden gelegd.

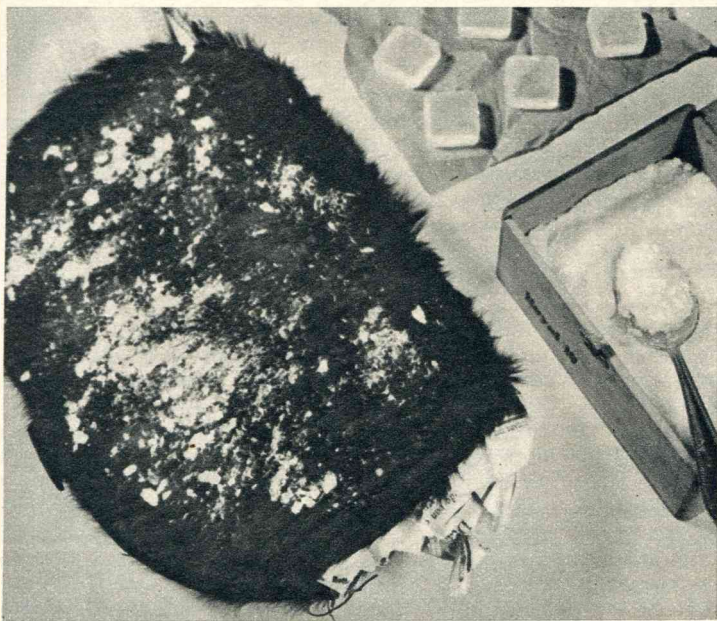
Het erge is, dat we er toch heusch wel aan gedacht hadden, om ons goed met allerlei middeltjes als kamfer, naphthaline, tabak, peper enz. stevig in te motten! We vragen ons af, of al die toch jaar in jaar uit aangeprezen middeltjes dan geen goede wapenen zijn in den strijd, dien de huisvrouw ieder jaar opnieuw weer tegen de belagers van haar bont en wollen goed te voeren heeft! En, teleurgesteld als we zijn door de droevige resultaten, besluiten we misschien zelfs, om alle middeltjes maar voorgoed overboord te gooien, omdat „ze toch niet helpen”.

De waarheid ligt ook hier in het midden. Met andere woorden: mottenmiddeltjes zijn wel degelijk van belang, maar we doen onverstandig, wanneer we van die middeltjes alléén alle heil verwachten!

Want met welke geweldige hoeveelheden van de beste middeltjes we den vijand in kwestie ook te lijf gaan, we zullen steeds weer bedrogen uitkomen,

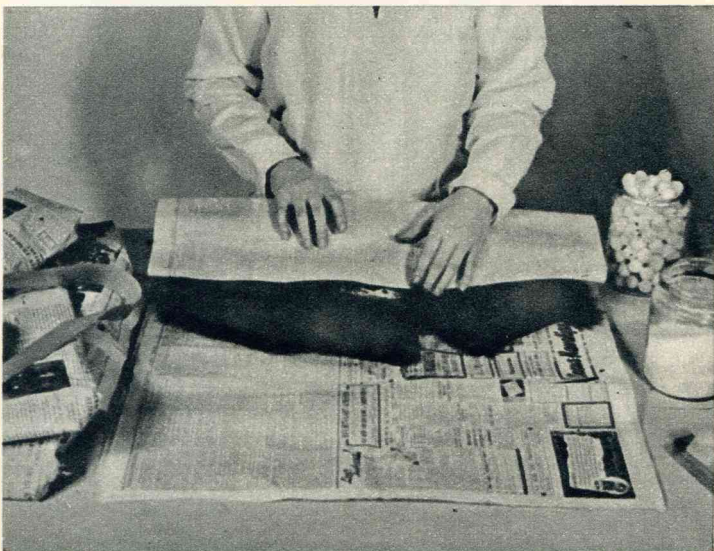

Diverse goede motmiddeltjes: naphthalineballetjes (los en aan een ketting geregen), naphthaline in poedervorm, kamfer, aether, petroleum en het in kleine kristallen verkrijgbare paradichloorbenzol.

Het inmotten van een mof: de buiten- en binnenkant worden eerst goed met naphthaline bestrooid, de binnenkant wordt verder met kranten opgevuld, waartusschen hier en daar nog een stukje kamfer wordt gestoken. Door de kranten wordt de mof tevens goed in model gehouden.

Zorgvuldig wikkelen we het bont in oude kranten.

wanneer we daarbij niet tevens zorgen, steeds frissche, luchtige kasten te hebben, met goed, dat geregeld geborsteld en geklopt wordt, en dat wel liefst in de buitenlucht.

Motten houden er nu eenmaal niet van telkens opgeschrikt te worden, en ze zullen zich zeker niet gauw nestelen in kledingstukken, die geregeld geklopt en geborsteld worden en die in frissche kasten hangen. En mochten zij er al toe overgaan, dan kunnen wij er toch tijdig bij zijn, om eventueel gelegde eitjes of zelfs reeds uitgekomen rupsjes te verwijderen! Mottenmiddeltjes zijn hierbij niet voldoende; in de meeste gevallen werken ze slechts tijdelijk bedwelmend.

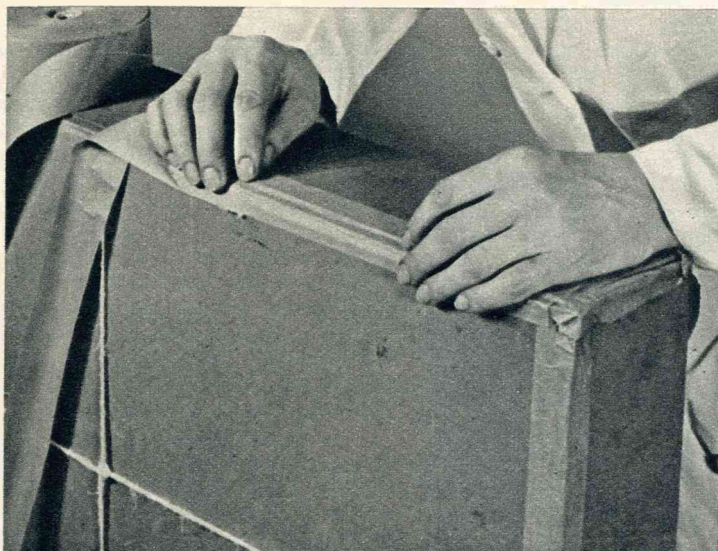
Is een kledingstuk erg aangetast, dan doen we verstandig het te laten ontmotten, wanneer het dat tenminste nog waard is. Bovendien zijn er tegenwoordig inrichtingen, waar kledingstukken, meubels enz. blijvend motecht kunnen worden gemaakt, wat bij meer of mindere kostbaarheid van de bepaalde stukken zeker een verstandige maatregel moet worden genoemd.

Wat het opbergen van ons goed betreft, hiertoe mogen we vanzelfsprekend slechts overgaan, wanneer we er zeker van zijn, dat de stukken motvrij zijn. Na ze goed nagekeken, geklopt en geborsteld te hebben, gaan we ze flink inmotten met een of meer mottenmiddeltjes. Vooral op de verborgen plekken, zooals onder de kragen, revers, manchetten enz. moeten we speciaal letten! Inpakken in krantenpapier is best, maar wanneer we hiermee volstaan, moeten we zeker zorgen, dat alle gaatjes en reetjes met behulp van plakband zorgvuldig worden toegeplakt, zoodat de motten ook later, wanneer de middeltjes allang hun uitwerking verloren hebben, niet bij ons goed zullen komen. Het is dan ook verstandig, de kranten geregeld te vernieuwen. In den winkel zijn ook speciale mottenzakken verkrijgbaar, die gemakkelijk zijn wanneer we een kledingstuk niet op willen vouwen. Zeer practisch zijn hiervoor natuurlijk ook de pas in den handel gebrachte speciale mottenkasten.

In de meeste gevallen zal de huisvrouw echter haar wintergoed in dozen of kisten opbergen, na het eerst ingemot en in krantenpapier verpakt te hebben. Zij verzuime dan echter ook niet, de dozen met behulp van plakband stevig dicht te plakken, zoodat de motten er niet bij kunnen. Aan den buitenkant van de doos schrijft zij, wat de inhoud precies is. Dit kan veel onnoodig zoeken voorkomen!

Wanneer dit gebeurd is, mogen we echter niet denken, dat we nu ons goed rustig maanden en maanden kunnen laten liggen, zonder er verder naar om te kijken! Een geregelde inspectie en vernieuwing van kranten en mottenmiddeltjes blijft geboden!

Pas wanneer we al deze voorschriften in acht nemen, kunnen wij er op vertrouwen, geen onaangename ervaringen, zooals hierboven beschreven, op te doen!

Met behulp van plakband worden alle gaatjes en reetjes dichtgemaakt, en dat is zeer belangrijk, want motten, kunnen erin komen. Merkwaardig...

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag :	Groentesoep. Varkenshaas. Spinazie. Aardappelen. Caramelvla.
Maandag :	Koud vleesch. Worteltjes. Aardappelen. Dikke rijstebrij.
Dinsdag :	Gekookt spek. Stampot van raapstelen. Broodschotel met rabarber
Woensdag :	Runderlapjes. Gestoofde prei. Aardappelen. Yoghurt met beschuit.
Donderdag :	Preisoep. Gehakt. Zoete appeltjes. Aardappelen.
Vrijdag :	Gebakken schelvisch. Sla van Brusselsch lof. Aardappelen. Jan in den zak.
Zaterdag :	Varkenscarbonade. Gestoofde koolraap. Aardappelen. Tapiocaschotel.

OP VERZOEK

BESCHRIJVING VAN EEN GEBREID MEISJESJURKJE MET PASJE.

Leeftijd : 6 jaar.

Het jurkje bestaat uit een lang rokje en een kort lijfje en wordt gebreid van ongeveer 200 gram lichtblauwe kant- of frotté-wol en 25 gram tweedraadswol met aluminium breinaalden nr. 3. De tweedraadswol kan men in iedere willekeurige tint kiezen, passend bij de lichtblauwe wol.

Opzetten : 287 steken in de rondte en 18 toeren ribbels breien (heen- en teruggaande recht), waarna nog 120 toeren geheel recht. Bij den 120en toer breit men telkens afwisselend 1 steek recht en 3×2 steken te zamen, zoodat er voor het lijfje steken worden weggenomen.

Vervolgens niet meer in de rondte, maar in heen- en teruggaande naalden breien en wel in gerstekorrelsteek, waarvoor men afwisselend telkens 1 recht, 1 averecht breit en bij de volgende naald de steken verspringt, zoodat recht boven averecht en averecht boven recht komt te liggen. Eerst 16 naalden breien met de lichtblauwe wol, daarna 4 naalden met het andere kleurtje, zoodat het pasje gestreept wordt.

Bij de 32e naald begint men met het armsgat. Men breit 37 steken op één naald, kant de volgende 8 steken af, breit de volgende 74 steken op een andere naald, waarna weer de volgende 8 steken worden afgekant en daarna de overige 37 steken op een 3e naald worden gebreid. Voor het linkervoorpand wordt nog $2 \times$ in iedere 2e volgende naald 1 steek afgekant aan de zijde van het armsgat, waarna men nog 40 naalden breit.

Bij de volgende teruggaande naald kant men de eerste 8 steken af voor den hals en breit nog $6 \times$ bij iedere 2e volgende teruggaande naald 2 steken te zamen.

Dan begint men met de schouders. Bij de laatste naald, waarin geminderd wordt, laat men op het einde 5 steken af; zoo doet men ook bij de volgende teruggaande naalden. De steken van

de schouders afkanten en het rechter-voorpand tegengesteld aan het linker-voorpand breien. Voor het rugpand breit men het armsgat aan weerszijden zooals dit voor het voorpand is beschreven. Bij de 57e naald, gerekend vanaf het armsgat, worden de middelste 14 steken voor den hals afgekant en worden beide gedeelten der schouders ieder afzonderlijk verder afgebreed. Wanneer men na deze 14 afgekante steken de steken van den schouder breit, laat men op het einde van deze naald weer 5 steken staan en kant verder de steken voor den schouder af, zooals dit boven werd beschreven (rechterschoudertje).

Aan de zijde van den hals worden bij het begin van de 1e teruggaande naald 4 steken afgekant en bij de volgende teruggaande naald kant men 3 steken af. Dan nog 1 naald breien met alle steken van den schouder, daarna afkanten.

Vervolgens het linkerschoudertje op dezelfde wijze breien.

Mouwjes : 50 steken opzetten voor het boordje (het mouwtje is kort) met de lichtblauwe wol. Dan 12 toeren 1 recht, 1 averecht breien in de rondte, vervolgens breit men een soort „verhooging” door de 1e—29e steek recht te breien, om te keeren, van ieder der laatste 8 steken 2 steken te breien, opnieuw om te keeren, boven de steken van de voorgaande naald en van ieder der 3 volgende steken 2 steken te breien, om te keeren en vervolgens bij de volgende 13 naalden telkens den steek van de voorgaande naald en 3 steken er nog bij te breien, waarbij telkens van 1 steek 2 steken worden gemaakt. Daarna nog 1 naald breien over een rondte van 100 steken en tenslotte geheel recht in de rondte verder breien. Heeft men 18 toeren gebreid, dan wordt het werk in tweeën verdeeld en kant men bij het begin van iedere naald 2 steken af, tot er nog 22 steken overblijven, die ook worden afgekant.

Kraagje : 90 steken opzetten en 22 naalden ribbels breien. Dan bij de volgende 8 naalden steeds de eerste 9 steken van de naald en tenslotte bij de volgende naald de overblijvende steken afkanten.

Schouderaden, zijnamen, mouwnaden verbinden en de mouwtjes in het jurkje naaien. Langs kraagje en split haakt men een toer vasten, haakt aan de eene zijde lusjes en aan de andere zijde naait men knoopjes. De vasten-toer en de lusjes worden van de 2-draads wol gehaakt.

NUTTIGE WENKEN

Leeren banden van boeken kunnen we opknappen door ze af te nemen met een mengsel van gelijke deelen melk en eiwit. Dit mengsel wordt er met een zacht flanellen lapje over gewreven. We wrijven na met een zijden doekje.

Linoleum kunnen we schoon maken door het af te nemen met gelijke deelen olijfolie en paraffine.

Kammen en borstels maken we schoon in lauw water, waarin een scheut ammoniak is gedaan.

Voiletjes, die we bij zoovele van de moderne hoedjes aantreffen, kunnen we zelf wasschen, en wel in een lauw sopje van galzeep. Het stijven kan o.a. gebeuren in een slappe gelatine-oplossing.

Uw handen dwingen bewondering af wanneer ge Uw nagels behandelt met één van de 3 nieuwe Cutex matglanzende tinten „Rust, Old Rose of Robin Red”.

Daarom verkiest de modieuze vrouw deze prachtige warme tinten.

De nieuwe samenstelling van Cutex Liquid Polish voorkomt het dik worden in de flesch.

CUTEX
LIQUID POLISH

Uw haar wordt door allen bewonderd!

De natuurlijke glans, de soepele, sierlijke golven, de groote duurzaamheid van het kapsel, wekken de bewondering van Uwe vriendinnen op.

Zulk mooi haar krijgt U na het wasschen met het moderne haarwasmiddel Zwartkop „Shampodor”. Het ontwikkelt geen lastige kalkzeep, welke het haar leelijk en dof maakt, doch laat zijn glans ten volle tot uiting komen! Reeds na de eerste proef bemerkt U het verschil! „Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,45, 1,10 en 1,60!

Verlangt bij Uw kapper een haarwassing met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

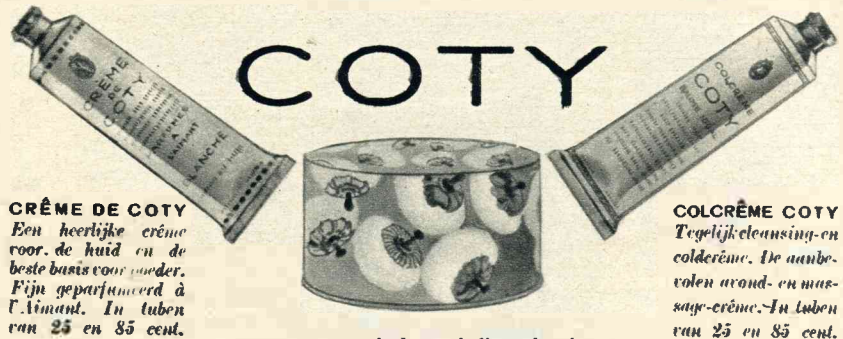
ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Gebruikt
de drie van
COTY

Houdt de vermaarde schoonheidsmiddelen van Coty blijvend op Uw toilet-tafel! Poudre Coty, Crème de Coty en Colcrème Coty vormen tezamen Uw eigen, volledige salon de beauté, die U in staat stelt elk uur van den dag goed gesoigneerd te zijn. Crème de Coty en Poudre Coty voor den dag, Colcrème Coty als de onovertroffen nacht- en massagecrème. Betere producten zijn er niet dan deze fijne, zuivere preparaten. Vraagt deze drie van Coty.

CRÈME DE COTY
Een heerlijke crème voor de huid en de beste basis voor powder. Fijn geperfd met l'Almand. In tuben van 25 en 85 cent.

POUDRE COTY De beroemde Fransche schoonheids-poeder. „Houdt” prachtig op de huid. In zeer fijne tinten. Flinkte doos 50 cent.

COLCRÈME COTY
Tegelijkelingsing-en-coldcrème. De aanbevolen avond- en massage-crème. In tuben van 25 en 85 cent.

MANTELPAKJES

de groote mode

Onze voornaamste grief tegen het mantelpakje, het feit, dat we er, zoodra het jasje uitgetrokken werd, niet gekleed meer uitzagen, is van de baan. Tenminste in de meeste gevallen, want blouse en jumper hebben aan populariteit verloren ten gunste van het heele japonnetje. We dragen dit seizoen pakjes met korte kwieke manteltjes van eenigszins mannelijke snit; fantasiejasjes van kant, tule of andere doorzichtige stoffen, maar daarnaast ook langere mantels, die gedecideerd minder kwiek staan, maar bij de vrouw van middelbaren leeftijd in hoog aanzien zijn. De algemeene vervrouwelijking der mode brengt met zich mee een voorliefde voor garneringen van soutache, koord en applicatie, terwijl bij 'n groot deel der pakjes en complets mantel en jurk van verschillend materiaal genomen worden. Kanten mantels

Jeugdig pakje van marineblauw wollen georgette met applicatie van satijn in dezelfde kleur. Hetzelfde pakje met applicatie van wit piqué werd met groot succes op een tentoonstelling gedragen. De hals van het jurkje is erop berekend dat de shawl in afstekende kleur onder de jurk gedragen kan worden. Op de mouwen 'n bescheiden kopje dat de schouders eenigszins verbreedt.

Complet met langen mantel, dat uiterst practisch is, daar de mantel desgewenscht op andere jurken gedragen kan worden. Hebben we hier 'n combinatie van grijze japon met korenblauwen mantel, zoo zal in het warme jaargetijde het wollen japonnetje met succes vervangen kunnen worden door 'n fleurig bloemjaponnetje in de tint van den mantel.

op zijden jurken; geruite jasjes op effen rok; bont-bestikte manteltjes in combinatie met effen materiaal. Onbegrensd is de fantasie der modekoningen, uiterst bevredigend 't resultaat ervan. De voorspelling als zouden we allemaal moeten rondtippelen in nauwe koker-ropjes is er in zooverre naast, dat een behoorlijk deel der modellen van voren eenige wijde in den rok vertoont, wat vooral voor de niet-overslanke vrouw winst beteekent.

'n Jeugdig geheel van bois de rose wollen stof met een blouse in iets lichtere kleur. Bij aandachtig beschouwen ziet men dat het jasje en de zakjes afgebiesd zijn. Er bestaat dit seizoen een groote voorliefde voor biezen en opnaaisels, die het toilet dan ook een bijzondere charme verleen.

'n Mantelpak voor iets oudere dame, met een schouderstuk dat overvloedig gegarneerd is door applicatie van zwarte ciré-zijde. Zooals bij zoo menigen mantel ontbreekt ook hier het kraagje.

VOORJAAR!

437a. Vestjapon, effen rok, voornaad met plooi, gestreept vest, korte mouw. Ben. stof: voor rok 1.20 m. à 140 cm. br., voor vest 1.50 m. à 96 cm. br. Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46.

438a. Mantelcostuum met ingezet vest, groote revers met aangezetten kraag, mouw met plooiën, rok middenvoor een plooi. Ben. stof: 3.25 m. à 140 cm. br. Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46.

566a. Japon van effen stof met ingezet vest, korte mouw met plooiën. Ben. stof: 2.75 m. à 140 cm. br. Verkrijgb. in de maten 40-42.

579a. Jurkje van cretonne, hals met kraagje, korte wijde mouw, ingehaald rokje. Verkrijgb. in bovenwijdte 60-64 cm. Ben. stof: 2x de lengte der jurk en 1x de lengte der mouw à 80 cm. breed.

Bestelt onze nieuwe Zomerpracht, waarin var over de 300 fraasie modellen zijn opgenomen.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

BIJENGIF TEGEN RHEUMATIEK

Aan de vele lezers die ons om deze inlichting verzochten. Dr. Forster's bijengif tegen rheumatiek, besproken in ons artikel van 11 Maart „De Bijenmeisjes van Illertissen”, blijkt inderdaad ook hier te lande verkrijgbaar te zijn. De firma B. Meindersma te Den Haag berichtte ons, dat dit praeparaat in 1935 door haar bij de Nederlandsche artsen geïntroduceerd werd onder den naam Forapin.

CORRESPONDENTIE

Mevr. M. de Z.-de V. te Delft. U kunt de koffievlek uit uw zijden japon verwijderen met alcohol, of, indien de japon donker is, met spiritus. Gebruik hierbij een watje of een lapje van dezelfde stof en wrijf steeds in het rond, zóó dat geen kringen ontstaan. Onder de vlek legt u tevoren een dubbelgevouwen bad-handdoek.

NUTTIGE WENKEN

Wanneer er op gepolijst houtwerk vlekken ontstaan zijn door heet water, kunnen we die het beste verwijderen, zóó af te wrijven met een doekje kamferspiritus. Nabehandelen met meubelwas.

Geelgeworden pianotoetsen en ivoren messenheften krijgen we o.a. weer wit, door ze af te wrijven met een zacht doekje, waarop wat waterstofperoxyde is gedaan.

De zooltjes van baby's eerste schoentjes vertoonen nogal eens neiging tot glad worden, wat zelfs zoo erg kan worden, dat valpartijen er het gevolg van zijn. We kunnen dit voorkomen, door de zooltjes nu en dan te behandelen met schuurpapier.

We kunnen kurk lucht- en waterdicht maken, door ze een poos in olijfolie te dompelen.

Het is uitstekend, linoleum zoo nu en dan eens te bestrijken met een mengsel van gelijke deelen melk en water.

Gouden en zilveren voorwerpen kunnen we door poetsen met sigarenasch vaak een heel eind opknappen.

Is de rand van onzen vilthoed verbogen, dan kunnen we hem weer opknappen door hem eenvoudig op te strijken.

Een telefoontoestel kunnen we schoonmaken met behulp van een doekje, dat in water met een scheut ammonia is uitgewrongen.

Siem Spicht zat met jicht in een heet bad,
hij keek in ons blad en zei: "k Weet wat!"
Hij werd abonné,
en gezond en tevree
toen ie heel gauw een geldprijsje beet had!

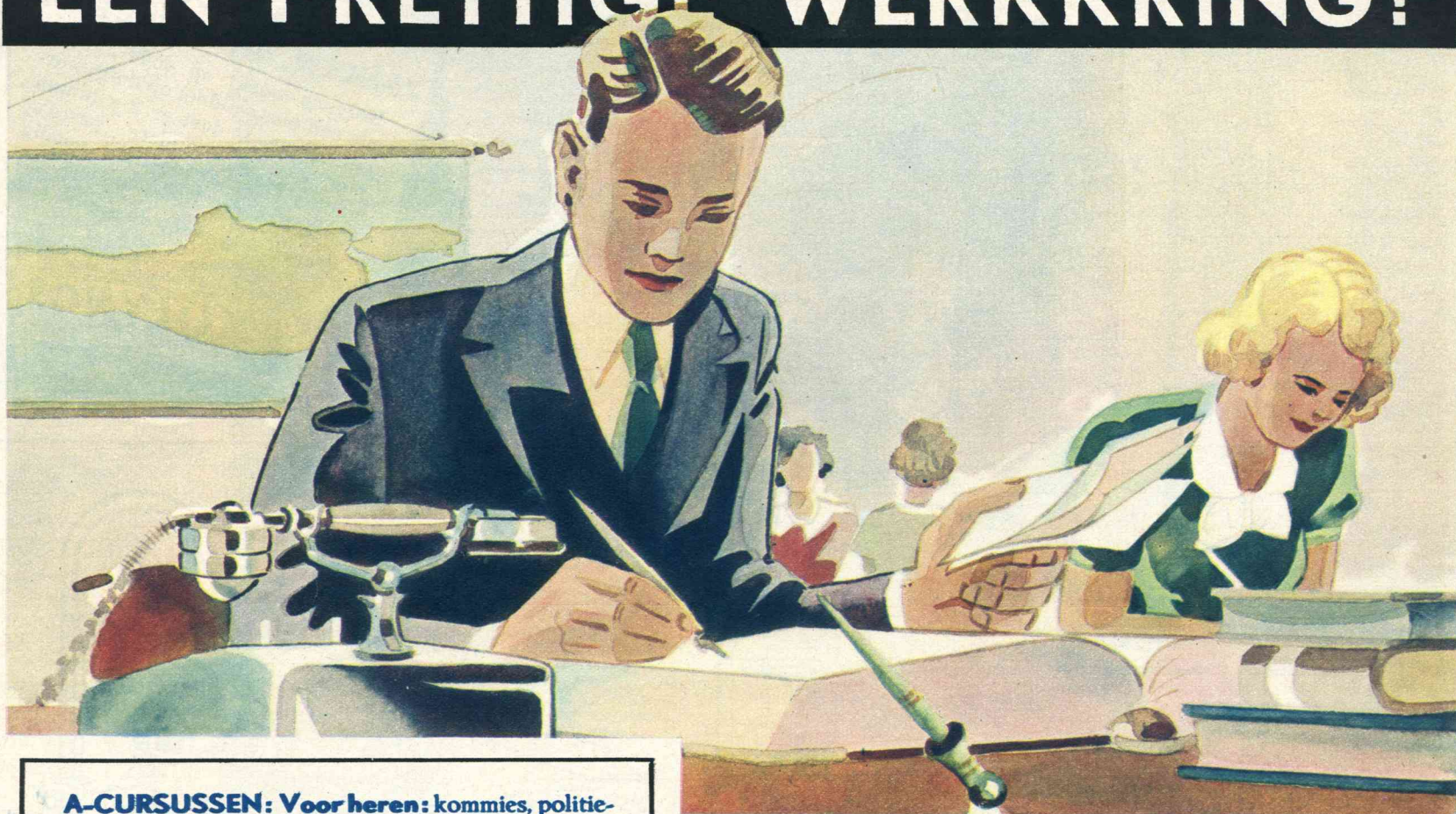
Reeds op 22 April publiceeren wij de namen van 520 Panorama-lezers, die door ons werden bedacht met een geldprijs. In het geheel wordt een bedrag van f2000.- beschikbaar gesteld, verdeeld in tien prijzen van f50.-, tien prijzen van f25.- en vijfhonderd prijzen van f2.50.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

EEN PRETTIGE WERKKRING!

A-CURSUSSEN: Voor heren: kommies, politie-diploma, marechaussee, militaire politie, verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, warenkennis, verkoper en winkelbediende, chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, journalist, notarisklerk, makelaar-taxateur, verzekerings-inspecteur, directeur van een woning- en assurantie-bureau, havenmeester, brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, conciërge, veeverloskundige.

Voor dames: verpleegster, verkoopster, chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, journaliste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw.

B-CURSUSSEN: Voor dames en heren: praktijk diploma boekhouden (dubbelboekhouden), stenografie (systeem „Groote”), algemene ontwikkeling, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, handschriftverbetering, handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's Mercurius en Vereniging van Leraren, Nederlandse-, Franse-, Duitse- en Engelse handelscorrespondentie, spreken in het openbaar, belastingrecht, belastingconsulent, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

Het „Mercurius-diploma” bezorgde hen goede betrekkingen!

Bij het solliciteren naar de betere, goedbetaalde kantoorbetrekkingen is het bezit van een diploma boekhouden „Mercurius” of „Vereniging van Leraren” beslist noodzakelijk. Wij leiden U volledig voor die erkende diploma's op. Grondige behandeling van boekhouden, handelskennis, handelsrecht, handelsrekenen en statistiek.

Leider: Mr. K. W. Salzmänn, leraar M.O. boekhouden en staathuishoudkunde.

Iedere dame of heer, die de lagere school heeft bezocht, kan de lessen gemakkelijk volgen. Voor meergevorderden stellen wij gaarne een speciale cursus samen. Na volbrachte studie helpen wij U bij de sollicitatie, totdat Uw doel is bereikt.

Laag maandelijks lesgeld. Alle studieboeken GRATIS in eigendom.

Raadpleeg nevenstaande cursusopgave. Van welke wilt U meer weten? Geef het ons op door middel van de bon in gesloten enveloppe gefrankeerd met postzegel van 6 ct. of schrijf ons een brief. Wij sturen U inlichtingen en een prospectus met vele dankbetuigingen.

BON

Aan het A.S.S.O.-Instituut, Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem.
Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor:
Naam:
Straat en nummer:
Woonplaats:
Leeftijd:

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

Nieuwe Plein 31, bij het Station, Arnhem